Sandra Chastain

Loveswept

Brățări de argint

Loveswept

Sandra Chastain

Brățări de argint

Silver Bracelets
by Sandra Chastain

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Sandra Chastain

Brățări de argint

Traducere de Cristiana Pișota

1

Sarah roti raza lanternei de colo-colo, prin apartamentul întunecat, pînă găsi un bărbat pe jumătate îmbrăcat, legat cu cătuşe de rama metalică a patului.

– Are cineva aici nevoie de un lăcătuş? întrebă ea, pierzîndu-şi zîmbetul. Nu era prima dată cînd era chemată să dezlege misterul unei glume de prost gust, dar era prima dată cînd victima nu purta decît chiloţi şi şosete.

– Pe dracu'! Bărbatul încătuşat îşi aruncă picioarele peste marginea patului, iar cînd atinse podeaua rosti cu o voce înfricoşătoare: Dacă

există ceva de care am nevoie, atunci este o formaţie de pompieri. Cine eşti? Şi ia-mi lumina asta din ochi.

– Sarah Wilson. Scuză-mă. Nu am armă la mine şi aş aprinde o lampă, numai că se pare că nu există nici una.

– Nu există. Cum de ai ajuns aici?

Sarah hotărî că era mai bine că nu există o altă lumină decît o lanternă. După tonul vocii şi după poziţia buzelor lui, nu considera recomandabil expunerea vreunuia din ei într-o lumină mai puternică. Atîta era suficientă; fusese avertizată că el avea să fie furios.

Cuvintele lui tăioase, sacadat rostite, o făcură să înţeleagă că el abia îşi stăpînea mînia. Raza ei de lumină era mai mult decît suficientă ca să dezvăluie bărbăţia trupului lui zvelt. El nu schiţă nici un gest ca să se acopere. De fapt, nici nu părea să-şi dea seama de goliciunea lui.

Salvarea acestui bărbat se dovedea a fi puţin mai emoţionantă decît se aşteptase. Nu numai vocea îi era intimidantă, ci şi părul negru, care, fiind prea lung şi prea des, îi dădea o alură neplăcută. Ea rareori vedea un om pe care să nu-l eticheteze, însă, de astă dată, nu reuşea să se decidă dacă să-l încadreze în categoria personajelor filmelor nocturne de groază, sau

în cea a *Nelegiuiţilor din Vestul Sălbatic*, de pe calendarul aflat în magazinul ei.

Îşi dădu, la un moment dat, seama că două lucruri erau eronate în mintea ei. În primul rînd, aici era Smyrna, din Georgia, nu ţinutul Marlboro. Iar cea de-a doua problemă şi cea mai periculoasă era că gluma proastă, pentru a cărei îndreptare i se solicitase sprijinul, părea să n-o amuze deloc pe victimă. Faptul că ritmul de lambadă al pulsului i se împletea cu cel de vals al respiraţiei n-o ajuta cu nimic.

Se hotărî să dezamorseze această bombă cu ceas, înainte de a se produce explozia şi de a fi prinsă de suflul acesteia.

– Sînt lăcătuş. Dacă eşti Asa Canyon, atunci prietenul dumitale, Mike, m-a trimis aici. A spus că ar trebui să fii cavaler şi să ştii să pierzi un pariu.

– Eronat. Eu nu am nici un prieten şi nu fac pariuri.

– Domnul Larson ştie că eşti supărat, continuă ea, de parcă el nici n-ar fi vorbit, şi îi pare rău. Eu trebuie să-ţi desfac cătuşele şi apoi să te pun să citeşti biletul pe care ţi l-a lăsat. Ah, da, ghetele le ai după uşă.

Asa Canyon îşi smuci mîna şi simţi apăsarea la încheietură. Luptînd împotriva valurilor de furie şi a durerii care îi asalta capul, el se întrebă cum de

se lăsase păcălit. Trebuia să-şi fi dat seama că ceva avea să se întîmple, cînd Mike apăruse atît de neaşteptat.

Ei doi erau o pereche stranie: Mike, băiatul de bani gata, şi cinicul Asa, fost puşcaş marin. Mike era singurul prieten vechi al lui Asa, şi asta deoarece Mike nu punea prea multe întrebări. Se întîlniseră în seara aceasta. Nu se văzuseră de doi ani, de cînd drumurile lor se încrucişaseră în Denver, în timpul unei competiţii de schi. Asa lucra atunci la asigurarea securităţii, iar Mike era în compania unor persoane bogate şi celebre.

Noaptea trecută, merseseră la barul *Chattahoochee River Company,* ca să discute „ca între bărbaţi" la o bere. Asa îşi amintea vag de lungul şi seriosul discurs al lui Mike, legat de faptul că se schimbase, că devenise un om cu un viitor sigur. Acest discurs fusese urmat de o poveste nebunească despre coridele din Spania... şi despre faptul că se îndrăgostise de Jeanie.

În timpul celei de a doua beri Mike, fusese foarte politicos şi îi ceruse lui Asa să-şi dea consimţămîntul în privinţa căsătoriei sale cu Jeanie. Nu că Asa ar fi fost împotriva căsătoriei cu Jeanie; căsătoria ei cu Mike era obiecţia lui. Mike era problema.

De cînd devenise tutorele lui Jeanie, în urmă

cu şaisprezece ani, cînd ea era la internat, relaţia lor evoluase încet spre cea în care un frate mai mare are grijă de sora mai mică. Cu trei luni în urmă, ea îl sunase şi-l rugase să vină la Smyrna, lîngă Atlanta, Georgia, unde se stabilise de un an de zile.

Ea suferise cumplit de pe urma unei decepţii în dragoste şi, pentru prima dată, nimic din ceea ce putea face el părea să nu o înveselească. Atunci ei îi venise trăsnita idee ca, din moment ce ei doi fuseseră mereu ca o familie, să legalizeze totul şi să se căsătorească. Asa ar fi vrut să-i spună că era o prostie, însă inima ei fusese atît de zdrobită, încît el nu avu puterea să o facă. Îşi abandonase slujba din California, din cadrul unei firme prestatoare de servicii de pază, şi se angajase la departamentul şerifului de district. El ştia că, după ce ea va cumpăni mai bine, avea să se răzgîndească, la fel cum procedase cu toate marile ei planuri.

Ceea ce nu luase el în calcul fusese faptul că Mike avea să o determine pe Jeanie să se răzgîndească, făcînd-o să se îndrăgostească de el. Asa îşi aminti cum jurase să-l bage în puşcărie pe Mike, numai dacă avea să se gîndească la Jeanie. El voia ca Jeanie să fie fericită, însă nu avea să-i îngăduie niciodată să se căsătorească

cu un băiat de bani gata, fără o slujbă.

În clipa în care îşi dăduse seama că Mike vorbea serios, începuse să se simtă ameţit. Glumind, Mike zisese că nu se cădea să-şi lase cel mai bun prieten, şi anume pe ajutorul de şerif Asa Canyon, să fie arestat pentru conducerea maşinii în stare de ebrietate. El insistase să-l conducă acasă. După aceea totul intrase în ceaţă.

Acum Asa înţelegea. Mike îşi dăduse seama că el avea să găsească o cale prin care să împiedice căsătoria, aşa că îi pusese ceva în bere. Apoi îl dusese în nou-închiriatul apartament al lui Jeanie, îi luase hainele şi-l legase de pat cu propriile lui cătuşe. Asa începuse să se trezească cînd auzi pe cineva deschizînd uşa.

Acel cineva – femeia cu lanterna – era un amestec între amintirea serii care trecuse şi absurditatea situaţiei prezente. El nu auzi ce-l întrebase Sarah, însă, după expresia ironică a chipului ei, avea senzaţia că-i pusese o întrebare.

– Nu mai contează ce s-a întîmplat. Poate ar trebui să discutăm despre eliberarea dumitale, zise Sarah. Ai prieteni ciudaţi, domnule Canyon, dacă îşi închipuie că asta este o simplă farsă.

– Ai dreptate. Faptul că cel mai bun prieten îţi pune somnifer în băutură nu este o glumă.

– Cineva te-a drogat?

Sarah începu să devină uşor speriată. Era ceva straniu în legătură cu acest apel. Ea răsuci lumina de jur împrejur, încercînd să-şi aducă aminte de ce numele de Asa Canyon îi suna atît de familiar. În afară de pat, nu mai era alt mobilier. Nici măcar perdele nu existau, cearceafuri sau perne. Doar un bărbat foarte furios, în chiloţi şi şosete. Singurele lucruri care se vedeau erau ghetele de lîngă uşă şi plicul care ieşea din una din ele.

Sarah fusese mereu acuzată că era prea credulă. Şi tatăl ei fusese un om credul, iar ea nu ştia să fie altfel. De astă dată, însă, chestiunea era posibil să o depăşească. Dar, după ce trăise douăzeci şi opt de ani într-un anume fel, ea nu se putea schimba chiar dacă ar fi vrut. Ceea ce voia acum era să afle mai mult despre Asa Canyon.

Nefiind dintre cei care să se conformeze instrucţiunilor, Sarah ignorase dispoziţiile lăsate pe robotul telefonic şi, în loc să aştepte pînă dimineaţa, venise în toiul nopţii. Acum conchise că era mai bine ca bărbatul încătuşat pe pat să afle ce era scris pe bilet, înainte de a fi eliberat. Astfel, dacă ea avea să fie ţinta furiei lui, putea fie să fugă ca să-şi salveze pielea, fie să încheie un tîrg care s-o protejeze.

Ea ridică plicul şi se îndreptă spre Asa.

El încetă să mai lupte ca să-şi scoată cătuşele.

Părea chiar calm, însă, înăuntrul lui, exista o tensiune, intensificată de fiecare respiraţie. Sarah ar fi putut să jure că temperatura în apartament creştea.

Privind-o aspru, el înjură şi rosti:

– Ai dreptate, domnişoară Wilson. Asta nu este o glumă bună. Iar dacă Mike Larson îşi imaginează că am să rîd, se înşală amarnic. Eliberează-mă numaidecît. Trebuie să vorbesc neapărat cu ea, *înainte de a face o foarte mare greşeală.*

Hopa, *ea?* Sarah se opri în locul în care se afla. Era implicată o femeie. Auzise ea de pariuri şi de plăţi, dar asta era de-a dreptul josnic! Acesta nu era un simplu rămăşag. Preţ de un minut, ea cumpăni cum să facă să amortizeze lovitura care avea să urmeze, însă nu reuşi să se gîndească la nimic.

Sarah nu putu să citească biletul cu glas tare. Era prea personal, prea dureros pentru un bărbat ca acesta. Nu era nevoie ca el să-i spună că era mîndru. Se vedea din toată alura lui. Şi aproape fiecare milimetru al trupului lui trăda acest lucru.

– Poate ar fi mai bine să priveşti aici, zise ea, în cele din urmă, îndreptîndu-se spre pat şi aşezînd lumina pe hîrtie, ca el să poată vedea.

Ochii lui Asa urmăriră cuvintele, le citiră, dar nu le acceptară.

Îmi pare rău, amice, am încercat să-ţi spun despre mine şi Jeanie, dar nu ai vrut să mă asculţi. Sincer, ne-am îndrăgostit. Ea n-a vrut să te facă să suferi, aşa că eu am încercat să-ţi explic. Tu nu aveai de gînd să-i dai încuviinţarea, aşa că a trebuit să iau măsuri drastice. Mîine dimineaţă, cînd vei citi acest bilet, noi vom fi plecaţi. Poate vei reuşi să ne ierţi.

Mike

P.S. Ţi-am luat hainele ca să te întîrzii, în caz că reuşeşti să te eliberezi mai devreme.

Se aşternu o lungă tăcere.

– Te simţi bine? întrebă Sarah.

– Desfă-mi cătuşele acestea, domnişoară Lăcătuş.

– Poate că ar trebui să te gîndeşti bine la ceea ce vrei să faci, sugeră Sarah. Ea trebuia să întîrzie ceea ce era sigur că avea să fie un masacru, dacă Asa Canyon îşi prindea prietenul.

– M-am gîndit.

– Ştiu cît de mult trebuie să suferi, domnule Canyon, dar el spune că se iubesc. Sigur vrei ca această Jeanie să fie fericită. Dacă o iubeşti, trebuie să-ţi laşi deoparte sentimentele.

– Nu trebuie să fac nimic şi nici nu sînt îndrăgostit de ea.

– Oh! Sarah era încurcată. Să fie oare el un om cu inima de piatră?

– Ea îmi este... pupilă, nu logodnică. Ţin la ea, dar dragostea este ceva ce nu îngădui.

Nu îngăduie? Acest fel de gîndire era atît de străin lui Sarah, că nici măcar nu reuşi să-i mai răspundă. Într-un tîrziu, curiozitatea răzbi şi ea întrebă:

– N-ai iubit niciodată?

– Nu.

– Nici măcar pe părinţi?

– N-am avut aşa ceva.

– Toată lumea are părinţi, domnule Canyon.

– Eu n-am avut.

Vorbea serios. Sarah nu-şi imagina că era posibil să trăieşti fără o familie, însă el aşa trăise.

– Şi totuşi, va trebuie să accepţi faptul că... pupila dumitale a fugit cu prietenul dumitale.

– Nu, nu trebuie să accept acest lucru. Biletul spune „mîine dimineaţă". Mai am încă posibilitatea să-i opresc.

– De ce ai face asta?

El nu răspunse, în schimb se ridică şi începu să mişte patul.

– Ce faci? Ea privi uimită cum Asa Canyon trase întregul pat pe covor, spre fereastră.

– Intenţionez să ies din acest apartament, zise

el, lovind geamul de jos al ferestrei. Fie cu ajutorul dumitale, fie trezind tot cartierul. Rămîne la latitudinea dumitale.

– Stai puţin, domnule Canyon. Te porţi ca un om nebun!

Sarah se apropie şi se aşeză între el şi fereastră. Era destul. Era şi aşa la un pas de belea, stînd aproape gol în faţa ferestrei, însă spartul geamurilor putea să-i atragă arestarea.

– Doar nu vrei să cheme cineva poliţia şi...

– Sarah Wilson! El îi reduse la tăcere protestul în mijlocul frazei. Eu sînt poliţia.

– Oh! Poliţia? Atunci ea îşi aduse aminte unde mai auzise de acest nume. El era ajutorul de şerif Asa Canyon, noul Dirty Harry din departamentul şerifului din districtul Cobb, bărbatul care, în prima săptămînă de muncă, prinsese de unul singur pe cei trei hoţi care jefuiseră *The Burger Barn* şi fugiseră cu maşina patronului. Povestea şi fotografia lui apăruseră în toate ziarele, în urmă cu două săptămîni.

– Sînt ajutorul de şerif Asa Canyon, zise el, cu un glas ameninţător. Şi îţi ordon să-mi înlături cătuşele.

– Oh, Dumnezeule. Am înţeles, domnule. Să-mi aduc cheile, zise Sarah, încercînd să se gîndească la o modalitate de a-l calma. Sînt pe

undeva prin cutia cu scule.

– Nu ai o cheie universală?

– Nu chiar. Încuietorile de cătuşe sînt diferite. Nu va dura mult. Nu trebuie decît să o găsesc pe cea care se potriveşte.

– Minunat, spuse Asa, printre dinţi. O altă lovitură frumoasă, Mike. Din toţi lăcătuşii din district, tu ai ales o femeie. Drăguţ!

Sarah se opri.

– Aş putea să plec şi să te las legat ca un curcan de Crăciun.

Cumpănind situaţia, el îşi dădu seama că această femeie era cea mai rapidă cale de eliberare.

– Iartă-mă, rosti el, încercînd să pară plin de remuşcare. Dar, te rog, grăbeşte-te.

Sarah îşi luă cutia cu scule şi se apropie de ajutorul de şerif. Nu putu să nu observe chiloţii foarte scurţi pe care îi purta. Răutăcioasă, concluzionă că-l etichetase greşit. El putea foarte bine să-l înlocuiască pe seducătorul jucător de baseball, care îşi pierdea vremea pe pancarta din apropierea magazinului ei de fierărie. Jucătorul purta o pereche de chiloţi grenă, exact ca ai ajutorului de şerif, numai că lui nu-i veneau aşa de bine ca acestuia din urmă, conchise Sarah, măsurîndu-l cu ochiul ei de expertă.

Da, zvonurile despre noul ajutor de şerif fuseseră adevărate. Se întîlnise cu Dirty Harry în persoană. Acesta era genul de bărbat care patina pe lama tăioasă a furiei, iar sub ea gheaţa era acum foarte subţire.

Luîndu-şi privirea de la trupul lui, Sarah se apropie şi mai mult şi începu să studieze închizătoarea.

– O să fie cam complicat, zise ea. Nu pot să ţin în acelaşi timp şi lumina şi sculele. Fără o masă, pe care să aşez lanterna, nu văd cum aş putea s-o fixez ca să lumineze pe încheietura dumitale.

– Deschide fereastra.

– Îmi pare rău, dar nu poţi sări cu acest pat ataşat de braţ, fie că este sau nu geam. În plus, sinuciderea nu este o cale de rezolvare.

– Sîntem la parter, mormăi el. Pune lanterna pe pervaz şi coboară pe urmă fereastra peste ea. Astfel va sta fixă.

– Domnule ofiţer Canyon, eşti sigur de propunerea dumitale? Nu porţi decît chiloţi şi te vei afla în raza de lumină. Dacă se uită cineva, s-ar putea să creadă că sîntem încurcaţi în vreo chestie... perversă.

– Perversă? urlă el, după care inspiră profund. Te rog, domnişoară Wilson, continuă el, vocea

îmblînzindu-i-se atît cît să-i îngăduie lui Sarah să remarce o fărîmă din mînia lui, trebuie să ajung la Jeanie pentru a mă asigura că ştie ce face. Acum şaisprezece ani i-am promis tatălui ei că voi avea grijă de ea şi niciodată nu mi-am încălcat cuvîntul dat.

– De ce trebuie să ai grijă de ea? Nu are mamă?

– Nu! se răsti el. Eu sînt toată familia ei. Jeanie este deosebită. Are tendinţa să-şi asume riscuri nebuneşti, fără să ţină seama de consecinţe. Întotdeauna face astfel. De aceea are nevoie de mine.

El era serios. Nu era supărat pe această Jeanie. De fapt, Sarah începea să-şi dea seama că această atitudine a lui era parcă a unui tată sau a unui frate mai mare.

Sarah aşeză lanterna pe pervaz şi apoi răsuci mîna lui Àsa, ca să obţină un unghi mai bun. Aplecîndu-se deasupra lui, ea încercă să se concentreze mai mult asupra a ceea ce avea de făcut şi mai puţin asupra siluetei lui masculine. El vru să se întoarcă de parcă n-ar fi vrut să fie atins.

– Te rog, ţine mîinile întoarse aşa, domnule Canyon, zise ea. Îmi pare bine că ai încheieturile subţiri. Intervenţia mea va fi mai puţin dureroasă pentru dumneata şi mult mai uşoară pentru mine.

– Mă bucur că certifici. Părerea generală este

că sînt ordinar şi slab.

Ea nu consideră că descrierea se referea la aspectul lui fizic.

– Şi eşti ordinar?

– Nu, pur şi simplu sînt grijuliu, calitate pe care fostul meu prieten Mike se pare că abia acum o învaţă.

Asa ştia că era considerat un om hotărît, care nu se abătea din drumul lui. Erau unii care îl numeau pustnic. Însă el se socotea individualist. Erau unii care spuneau că era un om care privea îngust. El însă considera că privea cu responsabilitate.

Ar fi împiedicat-o pe Jeanie să fugă. Încă mai putea să o facă. Însă acum dăduse de greu, gîndindu-se cum să facă. Femeia lăcătuş, care se agita în jurul lui, se dovedea a fi foarte tulburătoare, dar emoţiile nu făceau parte din viaţa lui Asa Canyon.

Eliberatoarea lui Asa purta o pereche de blugi decoloraţi, un tricou pe care scria „Lăcătuşul deţine cheia", iar pe cap, o şapcă. Mirosea proaspăt şi natural, ca iarba abia răsărită, ca pepenele galben abia cules. Fredona chiar şi o melodie, de parcă n-ar fi avut nici o problemă. Părea să nu aibă nici o dificultate în privinţa concentrării şi, evident, nu acorda nici o atenţie prezenţei lui

aproape nude.

Pentru acest ultim lucru era recunoscător. Ţesătura aspră a blugilor ei, care îi zgîria coapsa, îl făcu dintr-o dată să acorde atenţie cît pentru amîndoi. El inspiră adînc.

– N-ai terminat încă?

– Prima cheie nu se potriveşte. Sarah mai încercă una. Brăţările acestea sînt ale dumitale?

– Da.

– Şi cum de ţi le-a luat prietenul?

– Erau agăţate la cureaua pantalonilor. Aveam acolo şi pistolul. Mă bucur că nu s-a hotărît să ia măsuri mai dure. Ar fi putut să provoace pagube serioase persoanei mele.

Sarah consimţi în sinea ei că, într-adevăr, era un lucru bun că prietenul lui nu hotărîse altfel. Fizionomia lui era perfectă aşa cum era. Şocată de gîndurile ei, ea îşi înclină capul astfel încît Asa să nu-i zărească roşeaţa care îi îmbujorase obrajii.

Nici cea de-a doua cheie nu se potrivi. Ea o dădu la o parte şi alese o alta de pe inelul de chei. De astă dată, forţînd puţin, ea reuşi să deschidă încuietoarea. Cătuşa legată de pat lunecă atît de brusc, încît Sarah îşi pierdu echilibrul. Făcînd eforturi să nu cadă peste ajutorul de şerif, un alt instrument de pe inelul de chei, un şperaclu

groaznic de ascuțit, îl împunse pe acesta în încheietura mîinii.

Capul lui Asa tresări.

– La naiba! exclamă el, trăgîndu-și mîna. Mișcarea lui neașteptată smulse cheia, rupînd-o în încuietoare, și azvîrli inelul de chei prin geamul spart. Au! Dacă aș fi vrut să-mi pierd o mînă, m-aș fi chinuit să mă eliberez.

– Îmi pare rău. Uite ce-ai făcut! Cheile mele sînt pe undeva pe afară. Va trebui să mă duc să le caut, ca să deschid și cealaltă cătușă.

– Lasă-le încolo, Sarah Wilson, zise el, masîndu-și încheietura. M-am eliberat de pat. Pentru atît am avut timp.

– Dar cum rămîne cu cealaltă cătușă?

– Mai am o dublură de chei la secție. Am să le iau mai tîrziu. Mă îmbrac și am să-ți plătesc pentru dernaj.

– Cu ce vrei să te îmbraci?

– La naiba! Privirea lui alunecă peste tricoul lui Sarah, peste picioarele ei lungi, pînă la tenișii uzați.

– Nici să nu-ți treacă prin minte. Oricum, nu ți s-ar potrivi.

– Ei bine, atunci va trebui să dau o fugă pînă acasă.

Sarah scutură din cap. Chiar și astăzi, cînd canoanele modei erau destul de libertine, ea nu

credea că acest bărbat avea să treacă neobservat.

Cînd se întoarse să-şi ia lanterna, ea văzu doi oameni stînd lîngă o maşină de poliţie. Vorbeau cu unul din ofiţeri, arătînd spre fereastra la care stătea ea.

– Domnule ofiţer Canyon, cred că nu este indicat să ieşi acum, dacă nu vrei să fii luat la întrebări. Afară este o maşină de poliţie. Cineva te-a auzit probabil spărgînd geamul.

Asa se uită mai întii la ofiţerul de poliţie şi apoi la Sarah.

– Bănuiesc că nu ai o pereche de pantaloni în cutia aia de scule, nu-i aşa?

– Nu, îmi pare rău. Aşteaptă o clipă. S-ar putea să rezolvăm într-un fel. Ea îşi luă trusa, se răsuci şi dispăru în întuneric.

Asa începu să-şi imagineze cele mai rele lucruri. O vedea spărgînd un alt apartament. O vedea furînd un palton, iar pe el se vedea arestat pentru complicitate. O vedea comandînd o pizza şi molestîndu-l, împreună cu el, pe băiatul trimis să o aducă. O vedea plecînd şi părăsindu-l, acum cînd era la mare ananghie.

Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. O fereastră spartă, o femeie cu o cutie de scule, care foarte bine puteau fi considerate in-

strumente de efracţie, şi un bărbat aproape gol puşcă. Toate puteau fi explicate, însă el nu avea timp de pierdut. Vecini zgomotoşi! De aceea el nu avea să locuiască niciodată într-un astfel de cartier.

Jeanie îşi alesese acest apartament pentru ea, înainte de a-i veni trăsnita idee de a se căsători cu el. Pînă să apuce să-l aranjeze, se ivise delegaţia în Spania. Singura mobilă care fusese adusă era patul cu tăblie metalică.

Asa înţelese nevoia lui Jeanie de a fi înconjurată de oameni, de a simţi că aparţine cuiva. Se gîndise că acest lucru îşi avea probabil originea în faptul că ea îşi pierduse părinţii din fragedă copilărie. Însă şi el era singur; nici măcar nu-şi cunoscuse părinţii. Nu se întîlnise şi nici nu isprăvise vreodată cu dragostea.

Pentru Asa, o slujbă care presupunea permanente deplasări era o alegere bine calculată. Dacă nu stătea într-un loc prea mult, nu putea să se apropie de cineva. Dacă nu-şi îngăduia să se apropie de cineva, nu putea să sufere. Pentru Jeanie însă, dar şi pentru Mike, lumea era terenul lor de joacă. Ei alergau spre ziua de mîine şi spre ceea ce le rezerva aceasta.

Asa îşi privi ceasul, cifrele verzi licărindu-i în întuneric. Unde era Sarah Wilson? Părea să fie o

persoană de încredere, optimistă, cu spirit de responsabilitate bine înrădăcinat. Sigur nu-l abandonase.

Cînd se hotărî să riște și să iasă afară, ca să arunce o privire prin împrejurimi, ea se întoarse cu o salopetă roșie ce avea brodat pe buzunar numele „Jim".

– Încearcă asta. Este a tatei, dar cred că-ți vine.

Într-adevăr, se potrivea. Asa se îmbrăcă și sări în ghete. Se duse la fereastră și privi afară. Ofițerul de poliție se îndrepta spre ei. Asa nu avea timp de pierdut cu interogările. Nu exista decît o singură cale de rezolvare. Perversitatea era de acceptat, spargerea însă nu.

– Sarah, să nu țipi. Consideră că ceea ce va urma este în interes de serviciu. El o trase în brațe și-i captură buzele cu fermitate.

O clipă ea se zbătu, opunîndu-se.

– Cooperează, femeie, te rog.

Fie din cauza rugăminții disperat rostite, fie din cauza buzelor care o făcură să-și piardă răsuflarea, Sarah se relaxă și cedă în fața sărutului oferit de un maestru în materie.

Inima ei fu prima care tresări. Pulsul începu apoi să-i vibreze, iar respirația să i se accelereze. Jeanie era de-a dreptul tîmpită dacă fugise cu individul acela obscur, cînd ar fi putut să-l aibă pe

acest bărbat. Sarah nu ştia cum să-şi califice comportamentul. Poate că şi ea era tîmpită, pentru că, fără nici un dubiu, răspundea sărutului lui Asa.

Cînd Asa se depărtă, Sarah era bucuroasă că încă o ţinea în braţe, căci altfel s-ar fi topit şi s-ar fi transformat într-o băltoacă la picioarele lui. El îi făcu ofiţerului un semn vesel cu mîna, după care stinse lanterna.

O clipă o privi pe Sarah în tăcere. Îi auzea zgomotul respiraţiei.

– Mulţumesc că nu ai ţipat. Haide să plecăm de aici, pînă nu se hotărăsc cei care ne privesc să vină la petrecerea noastră. Cît îţi datorez?

– Oh, sărutul e pe gratis, de vreme ce a fost în interes de serviciu.

– Mă refeream la intervenţie.

Aflată încă sub influenţa sărutului, Sarah îşi aprinse lanterna şi, ieşind din apartament, se îndreptă spre parcare, urmîndu-l pe ajutorul de şerif prin spaţiul verde.

– O intervenţie după miezul nopţii este patruzeci de dolari, zise ea. Însă în clipa de faţă nu văd altă posibilitate de a-mi plăti decît în natură. Am să-ţi trimit o factură.

El înjură din nou.

– Am să te plătesc mîine. Dar patruzeci de dolari nu sînt suficienţi. Ai ieşit din casă după

miezul nopţii, ai venit într-un apartament străin ca să eliberezi un bărbat prins în cătuşe şi nu ceri decît patruzeci de dolari?

– Acesta este preţul pe care l-a fixat tata şi atît îmi datorezi.

– Atunci, de ce n-a răspuns tatăl dumitale solicitării? Puteam să fiu un criminal. Ştii că ai fi putut să intri în mare încurcătură. El se încruntă, cînd văzu cît era de atrăgătoare.

Nici nu-şi dăduse seama că era atît de înaltă, încît nu trebuise să se aplece ca să o sărute şi îi simţise sînii generoşi lipiţi de piept. Văzuse sinceritatea oglindită în ochii ei şi-i simţise căldura pielii care, în umbră, avea culoarea mierii. Ea fusese o imagine închipuită, creată de simţurile lui, pînă ce această viziune se cristalizase într-o femeie ale cărei buze cedară şi răspunseră sărutului lui.

Acum, în lumina parcării, el observă că părul ei scurt, care îi ieşea de sub şapcă, era mai mult castaniu decît blond. Nu era fardată, iar tenul ei avea culoarea sănătoasă a femeii care petrecea mult timp afară. Sarah îl privea cu o expresie pe care el nu reuşi să o înţeleagă.

– Tatăl meu nu a putut să vină, zise ea, calmă. Tatăl meu este mort. Iar dumneata nu eşti criminal. Eşti doar îngrijorat din pricina unei per-

soane la care ţii.

Mustrat de conştiinţă pentru cuvintele rostite, el încercă să-i spună că-i părea rău, însă ea îl întrerupse:

– Jeanie trebuie să fie o persoană teribil de insensibilă. Nu înţeleg de ce nu ţi-a spus că voia să se mărite cu prietenul dumitale.

– Pentru că eu n-aş fi fost de acord să se căsătorească şi amîndoi ştiau acest lucru. Este prea curînd ca Jeanie să ia o astfel de decizie. Cînd a plecat în Spania, suferea încă de pe urma unei legături sfîrşite prost... La naiba! Unde îmi este Fetiţa Argintie? Ah, nu, nu şi ea.

Sarah crezu că el avea să urle, însă ştia că Asa Canyon nu era un bărbat care să plîngă.

– Te rog, nu fi atît de distrus, îl consolă ea. S-ar putea ca acum să nu-ţi dai seama, dar va trebui să priveşti fuga fetiţei dumitale ca pe un lucru bun.

– Fetiţa mea? El rîse. Nu putea să piece de una singură. Trebuia să fie ajutată. Asa îşi pocni coapsele şi apoi gemu. Pantalonii şi cheile au dispărut cu totul.

– În bilet se spunea că ea şi prietenul dumitale Mike se iubesc. Nu te poţi opune unui sentiment atît de puternic, care l-a împins pe el să procedeze astfel.

– Mike nu s-ar fi urcat nici mort în camioneta mea. El conduce un BMW. Dar ai dreptate. El mi-a luat-o, ca să nu-i pot urmări. Măcar să-mi fi spus unde a lăsat-o, dacă tot este atît de talentat la scris. Este rău că a luat-o pe Jeanie, dar nu m-am aşteptat să mi-o ia şi pe Fetiţa Argintie. Asta este de-a dreptul, lovitură sub centură.

Sarah îşi dădu seama că Fetiţa Argintie nu era o femeie, ci camioneta lui. Chicoti, mai uşurată, mai nevenindu-i să creadă.

– Ai un ciudat simţ al umorului, bolborosi Asa. Ai un automobil pe măsură?

Simţul ei pentru umor o fi fost ciudat, îşi zise el, în timp ce o privea, însă buzele ei, încă răsfrînte în surîs, erau drăguţe. Moi, pline şi sincere, se potriveau cu chipul ei deschis. Totul în alura lui Sarah Wilson spunea că ceea ce vezi este ceea ce vei căpăta. Iar sinceritatea era o caracteristică aflată într-o cantitate mică în viaţa lui, deocamdată.

Dacă nu ar fi atît de îngrijorat din pricina lui Jeanie, poate că ar... Rareori femeile erau aşa cum păreau, iar el jurase demult să nu încerce să şi le imagineze. Se uită la Sarah. Ea nu părea îngrijorată. De fapt, el avea o tainică bănuială că ea era genul de „vecină" inocentă, care putea să fie o conspiratoare, genul de fată care nu ţipa

dacă îi puneai o broască în punguţa cu mîncare. Dar această fizionomie de „vecină" inocentă nu se potrivea cu sărutul pe care tocmai îl împărtăşiseră sau cu felul deschis în care ea participase.

– Dacă am un automobil? Nu, zise Sarah. Am o furgonetă şi se poate spune că se potriveşte simţului meu pentru umor. De ce întrebi?

– O rechiziţionez. Să mergem!

– Oh, extraordinar. O urmărire a poliţiei. Am crezut că aşa ceva se întîmplă numai în filme! Dacă ai de gînd să mergi cu viteză pe străzile oraşului, te avertizez că mai mult de o sută cincizeci de kilometri pe oră nu prinde. Un pic dacă se depăşeşte această viteză şi tipul se şi răzvrăteşte.

– El? Ai o maşină la care te referi cu „el"?

– Da. Se numeşte Henry. Henry cel de Nădejde. Dumneata îi spui camionetei Fetiţă, de ce nu i-aş spune şi eu furgonetei Henry?

– Unde este? Apoi o văzu. Odinioară fusese o camionetă de pompieri, de un roşu aprins. Acum era ciocnită, jupuită, iar culoarea îi pălise. Însemnele de pe părţile laterale, un chip galben, zîmbitor, şi literele care vesteau că AJUTORUL ESTE PE DRUM, erau noi şi strălucitoare. El gemu şi adăugă: Lasă, am văzut-o. Urcă. Am să conduc eu.

– Cred c-ar fi mai bine să mă laşi pe mine, se împotrivi Sarah.

– Eu ştiu unde vreau să merg şi vom ajunge astfel mai repede. El îşi închipuia că Mike şi Jeanie se întorseseră împreună în Smyrna şi că stăteau în vechiul apartament al lui Jeanie. Pînă acolo, avea să-i treacă supărarea şi avea să cînte după ureche.

– Cum vrei, dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Sarah deschise furgoneta, îşi puse în spate cutia cu scule şi, urcîndu-se pe locul de lîngă şofer, îi întinse ajutorului de şerif cheile.

El reuşi să pornească motorul, însă nu era suficient spaţiu pentru picioarele lui lungi. Şi, ca şi cînd n-ar fi fost de ajuns, pedalele răspundeau atît de prost la comandă, încît el nu putu să acţioneze corect nici una din ele. Ca urmare, furgoneta trecu sărind şi tuşind pe lîngă maşina de poliţie, care staţiona încă pe stradă. Cînd, în final, Asa îşi dădu seama de secretul care îl ţinea pe Henry în mişcare, maşina de poliţie era în spatele furgonetei, urmărind, ceea ce şi pentru Asa ar fi părut, un vehicul suspect.

Mai trecu un minut şi luminile albastre începură să licăre. Maşina de poliţie depăşi furgoneta, iar ofiţerul le făcu semn să tragă pe margine.

– Ah, fir-ar să fie! zise Asa, supunîndu-se. Nici măcar n-am actele la mine. Sînt în portmoneu, iar

acesta este în pantaloni, care la rîndul lor cine știe pe unde zac.

Ofițerul se dădu jos din mașină și se apropie încet de geamul portierei.

– Vreți să coborîți din mașină, domnule?

Sarah își feri capul ca să-și mascheze chicotitul. Îl văzu pe Asa prinzîndu-și bine în palmă cătușa care atîrna, deschizînd portiera și coborînd din mașină. Ea ar fi putut să pună capăt suspiciunilor, legitimîndu-se, însă, din moment ce Asa Canyon voise să facă pe șeful, ea îl lăsă se se descurce.

– S-a produs o neînțelegere, începu Asa, amintindu-și cît de des auzise această scuză neîntemeiată. Dacă avea să pună mîna vreodată pe prietenul lui, o să-l jupoaie de viu. Știu că vă vine greu să credeți, domnule ofițer...?

– Ofițerul Martin, domnule.

– Domnule ofițer Martin, portofelul mi-a fost furat împreună cu... Voi să spună „hainele", însă se răzgîndi și rosti: împreună cu „camioneta".

– Vreți să-mi spuneți că nu aveți permis?

– Sigur că am permis. Numai că nu-l am la mine. Este în portofel. Ah, este strigător la cer!

– Îmi pare rău, domnule. Vă rog, întorceți-vă cu spatele, puneți-vă mîinile pe mașină și depărtați-vă picioarele.

– Staţi puţin! Asa îşi încrucişă mîinile la piept şi începu să se legene pe călcîie, simţindu-se ca un fundaş care se pregătea psihic pentru respingerea unui atac. Numele meu este Asa Canyon şi sînt ajutor de şerif.

– Da, domnule. Vreţi să spuneţi că acesta este vehiculul dumneavoastră?

– Nu, aparţine lui Sarah Wilson.

– Oh? Şi l-aţi împrumutat?

– Nu. Da. Întrebaţi-o pe ea, se răsti el.

Ofiţerul Martin se retrase un pas şi privi în furgonetă.

– Eşti acolo, Sarah?

– Da. Sarah îşi îndreptă spatele, inspiră adînc şi, sperînd că făcea ceea ce trebuia, continuă: Omul acesta a încercat să-l răpească pe Henry. Aş vrea să-l arestezi, te rog.

2

Asa mîrîi şi făcu un gest ameninţător spre Sarah.

Ofiţerul Martin reacţionă trăgîndu-şi pistolul din teacă şi aşezîndu-se între Asa şi camionetă.

– N-aş face aşa ceva, domnule.

Sarah sesiză poziţia buzelor lui Asa şi conchise că planul ei de a oferi ajutorului de şerif timp de calmare, în vreme ce Jeanie şi Mike o ştergeau, nu era o idee prea strălucită.

Viaţa lui Mike o mai fi fost înainte în pericol. Acum însă el era un om mort, iar ea nu mai avea mult ca să-l însoţească.

– Spune-i domnului ofiţer adevărul, Sarah. Te rog.

Sarah nu avusese niciodată prea multă îngăduinţă faţă de un bărbat care se credea atotştiutor, iar ajutorul de şerif trebuia să înveţe că nu avea întotdeauna dreptate. Dacă Mike şi Jeanie se iubeau, trebuia să li se îngăduie să se căsătorească, fără ca braţul lung al legii să se amestece.

Pe de altă parte, ce ştia ea? Asa îi zisese că Jeanie nu se refăcuse după o legătură sfîrşită prost. Iar în bilet se spunea că ea nu voise să-l facă să sufere. Poate că toată această mînie era mai mult decît îngrijorare. Poate că legătura fusese între Jeanie şi ajutorul de şerif. Sarah coborî din camionetă şi-l atinse pe Paul Martin pe braţ.

– E-n regulă, Paul, zise ea. Întorcîndu-se spre Asa, Sarah adăugă întărîtată: Data viitoare, însă, înainte de a deturna vehiculul cuiva, poate îi ceri ajutorul. Oamenii din zonă, în general, sînt dornici să ajute o persoană aflată la necaz.

Ea se întoarse din nou cu faţa spre ofiţerul de poliţie.

– Paul, fă cunoştinţă cu ajutorul de şerif Asa Canyon, de la departamentul şerifului districtului Cobb. Sîntem într-o misiune de urgenţă.

– Eşti sigură, Sarah? Paul nu era pe deplin

convins.

– Sigur. Eu doar... nu are importanţă. Dînsul este într-adevăr ajutorul de şerif Canyon.

Paul mai aruncă o privire la Asa şi făcu o grimasă.

– Iertaţi-mă, domnule. V-am văzut fotografia în ziar, însă nu v-am recunoscut. În ultima vreme a avut loc o serie de spargeri prin zonă, iar într-un apartament din împrejurimi s-a întîmplat ceva de-a dreptul straniu. Am crezut...

– N-are importanţă ce aţi crezut, zise Asa.

Sarah nu ştia cine avea rang mai mare, ofiţerul de pe maşina de patrulare sau ajutorul de şerif, însă se simţea prost că-l pusese pe prietenul ei, Paul, într-o situaţie jenantă.

– Mulţumesc, Paul, că mi-ai controlat maşina. Acum trebuie să plecăm.

– Sigur, Sarah. Ne vedem la jocul de softball[1]. El se întoarse apoi spre Asa şi-i ţinu portiera deschisă. Încă o dată vă cer scuze, domnule. N-am ştiut cine sînteţi.

– E-n regulă, domnule ofiţer. Nu poţi să fii mereu prea grijuliu.

Sarah se hotărî că era mai bine să nu comenteze asupra celor abia întîmplate. Paul îi ac-

1. joc sportiv asemănător cu baseball-ul

ceptase deocamdată povestea, însă, mai devreme sau mai tîrziu, avea să se întrebe despre acest ajutor de şerif fără acte, care purta salopeta tatălui ei, ghete de cowboy şi cătuşe.

Asa se urcă la volan şi-l puse pe Henry din nou în mişcare. Apucînd-o pe Atlanta Road, trecu prin centrul Smyrnei, unde şantierul de revitalizare a oraşului, care urma să clădească un nou sector economic, arăta ca un sătuc de modă veche. Cînd ajunseră la intersecţia Platinum Triangle, aflată între Smyrna şi Atlanta, dibuise deja toate ciudăţeniile furgonetei.

– Să presupun că îl cunoşti pe ofiţerul Martin?

– Da. Cunosc pe mai toată lumea din Smyrna. Cînd trăieşti o viaţă într-un loc, apuci să-i cunoşti pe oameni destul de bine. Începem să avem tendinţa să ne purtăm de grijă unul altuia.

– Ei bine, sper că nu mai sînt şi alţi prieteni interesaţi de soarta dumitale, căci, sincer îţi spun, nu am timp de opriri. Asa viră, o apucă pe drumul de centură al Atlantei şi se îndreptă spre est.

– Nu, Paul va purta vorba. Dar cred că trebuie să te avertizez că indicatorul de benzină arată că rezervorul este pe sfîrşite şi că, dacă intenţionăm să mergem mai departe, trebuie să-i facem plinul.

– Acum îmi spui? Asa privi la staţia de benzină de pe partea dreaptă pe lîngă care trecu. El ştia

că poarta de care se apropiau nu avea benzinărie, dar că la următoarea exista. Respiră uşurat, însă mult prea devreme. Motorul se înecă de două ori, iar furgoneta se opri pe marginea drumului.

– Îmi pare rău, domnule ofiţer, dar nu ai senzaţia că cineva încearcă să-ţi spună că nu trebuie să faci această călătorie? De ce nu renunţi? Nu vei face decît mai mult rău.

– Sarah, Mike ştie că eu nu permit nimănui să se amestece în treburile mele.

– Vorbeşti ca un adevărat om al legii, domnule sergent Friday. Sau sergent Preston din Yukon? Poate ar trebui să trimiţi după calul dumitale credincios şi după cîine, ca să treacă prin nămeţii din faţă. De astă dată ea nu avu nevoie de lanternă ca să-i vadă sprîncenele încruntîndu-i-se într-o expresie ameninţătoare. Ia-o uşurel.

– S-o iau uşurel?

– Va trece pînă la urmă cineva care ne cunoaşte.

Ştiind că se putea descurca singur şi neavînd de gînd să stea şi să aştepte să-l recunoască cineva, Asa se hotărî s-o ia din loc. Se obişnuise cu drumurile încă de cînd avea zece ani şi fusese înapoiat la orfelinat de trei cupluri de potenţiali părinţi. Nu-şi amintea prin cîte case fusese,

înainte de această vîrstă.

Propria lui mamă îi dăduse prima lecţie, abandonîndu-l pe treptele unei biserici. Ceilalţi încercaseră să-l îngrijească, însă Asa nu-i lăsase să se apropie prea mult. Şi aşa, unii după alţii îl înapoiaseră la orfelinat, de parcă ar fi fost o pereche de pantofi care nu se potriveau.

În cele din urmă, cînd avea vreo zece ani, înţelesese. Toată lumea din viaţa lui era pasageră. Atunci făcuse un asemenea tărăboi încît fu trimis în custodia unei case de copii. Rămase acolo pînă absolvise liceul. În ziua următoare, se înrolase în marină şi de atunci fusese tot timpul pe drumuri. Luptînd cu greutăţile, învăţase că dragostea nu era veşnică şi că oamenii erau pasageri.

Apoi Jeanie deveni responsabilitatea lui. Cu toate acestea, el reuşise să menţină legătura lor în perspectivă. Răspundea de ea de ceva vreme. Îşi dădea seama că, într-o zi, avea să piece şi ea, dar nu aşa.

Sarah simţi durerea lui Asa şi-şi încreţi buzele.

– Ei bine, zise ea, într-un tîrziu, dacă vrei să pleci, ai o canistră în spate.

Asa luă canistra, făcu cîţiva paşi, se opri şi întoarse spre ea un chip cu o expresie ruşinată.

– Ai ceva bani?

Sarah nu răspunse. Un cuvînt în plus şi ajutorul de şerif ar fi explodat. Tăcută, scoase o bancnotă mototolită de zece dolari şi i-o dădu. El se depărtă cu nişte paşi atît de mari că, dacă cineva ar fi vrut să ţină ritmul cu el, ar fi trebuit să fugă.

O maşină trase pe banda de avarie şi se opri în faţa lui Asa. Şoferul, un bărbat în vîrstă, îmbrăcat în salopetă şi fumînd o ţigară, scoase capul pe geam şi întrebă:

– Furgoneta de colo, rămasă fără benzină, este a lui Sarah, nu-i aşa? Urcă, fiule.

În orice altă împrejurare, el ar fi continuat să meargă pe jos, însă, în această seară, nu avea vreme de pierdut. Se sui în maşină şi mulţumi bătrînului.

– Să nu te îngrijorezi, fiule. Nu există om în Smyrna care să nu oprească s-o ajute pe Sarah Wilson. Este o fată extraordinară. În liceu, era cea mai bună jucătoare de baseball. A pierdut o bursă la colegiu ca să-şi îngrijească tatăl. Oamenii de pe-aici se gîndesc mult la Sarah.

Bătrînul vorbea mai repede decît conducea, însă n-ar fi cîştigat vreo întrecere la nici una din probe, se gîndi Asa. Pînă ce umplu canistra şi se întoarse la furgoneta lui Sarah, se scurseseră mai multe minute. Turnă benzina în rezervor, mulţumi

bărbatului care îi povestise despre Sarah mai mult decît voia să ştie şi demară.

Asa încercă să se concentreze la Jeanie şi la cum avea să o convingă că măritişul cu Mike era o idee proastă. Avea să se ofere s-o ajute să-şi mobileze noul apartament, iar dacă ea voia să-şi deschidă un mic studio fotografic avea să o ajute şi cu acesta.

El opri la staţia de benzină şi începu să umple rezervorul, în tot acest timp plănuindu-şi discuţia. O voce lăuntrică, însă, îi spunea că Jeanie nu avea să fie fericită într-un studio fotografic. Ea nu era ca Sarah, care preluase afacerea tatălui ei şi-şi făcuse viaţa în orăşelul în care crescuse. Sarah îi cunoştea pe toţi în oraş şi toată lumea îi purta de grijă. Sarah Wilson nu avea nevoie de unul ca el în jurul ei.

În plus, era cu picioarele pe pămînt. Îl înfruntase chiar. Şi-o aminti cum îl ameninţase cu arestarea şi zîmbi.

El îi furase furgoneta şi probabil că o compromisese în faţa prietenului ei. Nici măcar nu-i mulţumise că-l ajutase. Însă ceea ce-l obseda cel mai mult era acel sărut, felul în care ea îi răspunsese, în care el îi percepuse buzele. Încercase să-şi scoată aceste lucruri din minte, însă, fără să-şi dea seama, amintirea revenea mai vie.

Acesta era genul de situaţie din care el, de regulă, se retrăgea. Sarah însemna încurcătură. Dar de astă dată el nu putea să plece. Nu putea să-şi caute o altă slujbă, în alt oraş. Trebuia să se asigure că lui Jeanie avea să-i fie bine. Îi promisese acest lucru tatălui ei.

Însă baseballista cu picioare lungi, care renunţase la bursă ca să-şi îngrijească tatăl, îi abătea gîndurile de la problemele lui.

După ce plăti vînzătorului, Asa urcă în maşină şi-l puse pe Henry în mişcare.

– Sarah, zise el, îmi pare rău dacă ţi-am creat vreo problemă în seara asta. Ştiu că totul pare... straniu.

– Straniu? Aş! Aproape în fiecare seară primesc cîte un telefon în care sînt solicitată să eliberez un mire încătuşat de tăblia patului. Însă dumneata eşti primul care poartă chiloţi grena.

Asa gemu.

– De fapt, domnule ofiţer Canyon, pe mine nu mă deranjează deloc o festă prietenească, dar cînd este vorba de răpire se schimbă foaia. Dacă intenţionezi aşa ceva cu Jeanie, te avertizez că eu trag linie aici.

– Nu intenţionez să o răpesc pe Jeanie. Nu vreau decît să o fac să nu ia o decizie pripită.

– Această Jeanie, cîţi ani are?

– Douăzeci şi nouă.

– Un an mai mult ca mine. Am crezut că are şaisprezece ani, după felul în care vorbeşti despre ea. Cum se face că mereu trebuie să fie salvată?

– Pentru că nu ştie să-i judece pe oameni cum trebuie şi, de fiecare dată cînd este decepţionată, fuge în străinătate.

– Ei bine, aş zice că vrea să scape de dumneata, dacă alege asemenea soluţii extreme.

– Nu vrea să scape de mine. Şi nu mereu încearcă să fugă. Uneori, încearcă să găsească ceva. Este fotografia.

– Cum de a ajuns să fie în grija dumitale?

– Tatăl ei mi-a fost comandant în Vietnam. Era văduv. Acum şaisprezece ani a murit, salvîndu-mi viaţa, iar eu i-am dat cuvîntul de onoare că voi avea grijă de fiica lui.

– Şi încă îţi ţii promisiunea. Poate că ea nu mai are nevoie ca cineva să-i poarte de grijă.

– Ba da, are! M-am gîndit că, într-o bună zi, o să se aranjeze şi o să ducă o viaţă normală. Însă îi place foarte mult să facă fotografii în locuri din lume unde femeile n-ar trebui să ajungă. Acum a mai găsit şi un partener dispus să-i facă pe plac.

– Este bună în ceea ce face?

– Este un fotograf excelent. Cu alegerea

bărbaţilor stă mai prost.

– Nu pot să cred. Sarah conchise că orice femeie, care îl refuză pe ajutorul de şerif Canyon, trebuia să fie o nerecunoscătoare la capitolul bărbaţi.

Cu mîndrie, el îi povesti cum Jeanie realizase coperta unei reviste săptămînale, cu imagini dintr-o ţară confruntată cu război.

Sarah nu vru să-şi piardă răsuflarea, însă era îngrozitor ca o femeie să se strecoare pe linia frontului. Era evident că Jeanie se ducea după ceea ce dorea, indiferent că era vorba de un bărbat sau de un cadru, iar Sarah înţelegea acest lucru. Îi înţelegea chiar şi fuga, dacă aceasta era singura cale.

Sarah nu fusese niciodată îndrăgostită, dar, asemeni lui Jeanie, avea tendinţa să-şi urmeze inima şi nu raţiunea, şi era în măsură să spună că amîndouă se confruntau cu un bărbat, care întotdeauna avea să vadă, în fiecare gest, o apropiere sentimentală.

– Dacă ea îl doreşte pe prietenul dumitale, de ce încerci să-i împiedici?

– Trebuie să-l cunoşti pe Mike. Familia lui are mai mulţi bani decît va cheltui el vreodată. El nu trebuie să facă nimic ce nu doreşte, şi exact asta a făcut în ultimii treizeci şi patru de ani, adică,

nimic. Se pare că el şi Jeanie s-au cunoscut în Spania, în timp ce el alerga taurii. N-a fugit prea tare, căci, după spusele lui, Jeanie l-a salvat de la o moarte sigură.

– Şi s-au îndrăgostit.

– Mai degrabă a fost o dragoste nebună. Dar ca să se căsătorească, nu sînt de acord. Mike este un om fără ambiţii. Nu că nu mi-ar plăcea Mike. Îmi place. Ar fi în stare să-şi dea şi cămaşa de pe el. Problema lui este că nu a avut niciodată în viaţă un ţel de atins.

– De astă dată a avut, zise Sarah.

Neambiţiosul Mike trebuie să fi avut mai mult imbold, decît îşi închipuia Asa. Mike o dorea pe Jeanie, dar îl cunoştea pe Asa destul de bine ca să-şi dea seama că acesta nu avea să îngăduie niciodată căsătoria lor. Astfel că Mike întocmi un plan. La început fusese discutat, însă, dacă eşuau toate variantele, Jeanie ar fi ajuns într-o situaţie dramatică, care nici nu-i trecea prin minte lui Asa.

Sarah zîmbi. Îl găsea interesant pe bărbatul care avusese curajul să-i strecoare somnifer în băutură unui ajutor de şerif. Şovăind, recunoscu chiar că îi plăcea şi de femeia care se îndrăgostise de un individ care alerga tauri.

În privinţa lui Asa Canyon, era dezorientată.

Sarah aruncă o privire bărbatului care avea

încă agăţată la una din mîini cătuşele argintii. În acest ajutor de şerif exista un adevărat devotament, un rar întîlnit simţ al onoarei şi al justiţiei. Avusese dreptate în privinţa lui cînd gîndise că aparţinea Vestului Sălbatic. Numai că nu în rolul nelegiuitului, ci în cel al şerifului.

Şi totuşi era ceva ce nu se potrivea în această imagine istorică. El era, într-adevăr, un bărbat care îşi proteja femeia, însă în acei chiloţi grena şi cu acel sărut năvalnic era, categoric, un bărbat al secolului douăzeci.

În timp ce furgoneta se deplasa hurducăindu-se pe Riverside Drive, Sarah îşi dădu seama că imaginea şerifului din Vestul Sălbatic nu era singurul lucru eronat. Camioneta ei roşie, cu chipul zîmbitor pictat pe ea, apărea ca o jignire prin cartierul select. Casele pe lîngă care treceau erau depărtate de şosea, că abia puteau fi zărite, singurele lucruri vizibile fiind numerele de pe cutiile poştale.

– Logodnica dumitale trebuie să cîştige bine cu fotografiatul, domnule ofiţer Canyon.

– Te referi la cartierul de lux? Locuieşte cu o prietenă, o stewardesă. Împart împreună un fel de şopron, însă numai împărţeală nu se poate numi asta, căci ele mai tot timpul sînt plecate.

Cînd Asa o apucă pe o alee, Sarah îşi înăbuşi

protestul.

Ajutorul este pe drum, se gîndi ea, şi se întrebă cine avea nevoie mai mult de ajutor. Uitîndu-se la conacul, în stil Tudor, cu gratii la ferestre şi cu şopron în spate, Sarah conchise că această persoană era ajutorul de şerif. El era convins că trebuia să se interpună între Jeanie şi bărbatul pe care acesta îl iubea, numai ca să plătească o datorie de onoare.

Acţionînd din impuls, Sarah se întinse, strecură cătuşa deschisă în jurul volanului şi o închise.

– Ce naiba crezi că faci?

– Te salvez.

– De la ce mă salvezi?

– De la a nu distruge trei vieţi.

– Singura viaţă pe care o voi distruge este cea a lui Mike. Ţin prea mult la Jeanie ca să-i fac vreun rău. Acum, scoate cătuşa de pe volan ca s-o pot împiedica.

Sarah oftă. Avusese dreptate în privinţa legăturii de dragoste. Ajutorul de şerif Canyon era îndrăgostit de Jeanie. Toate protestele se datorau faptului că el încă nu considera legătura sfîrşită. Faptul că acţionase, fără să se gîndească, era un lucru care lui Sarah i se întîmpla foarte des, uneori cu consecinţe dezastruoase. Însă întotdeauna ea îşi corecta greşelile.

Se răsuci repede către cutia ei cu scule şi începú să scotocească după dublurile cheilor pe care le purta în permanenţă cu ea. Însă nu reuşea să le găsească. Inima îi bătea puternic şi nu vedea nici prea bine. În cele din urmă, îşi aprinse lanterna.

– Nu te mai codi, Sarah.

Asa începuse să se enerveze. Şi părea să fie îndreptăţit.

– Domnule ofiţer, nú ştiu cum să-ţi spun, dar nu este nici o cheie în cutia cu scule. Va trebui să mergi la mine acasă ca să iau dublurile.

– Atunci ai face bine să te duci în şopron şi să te asiguri că Jeanie nu va face un pas pînă nu mă eliberez.

– Eşti sigur? Da, bineînţeles. Am s-o opresc.

Cînd echipajul de pază al cartierului sosi să-i aresteze pe intruşi, Asa trebuie să explice de ce era încătuşat de volanul camionetei unui lăcătuş şi de ce lăcătuşul încerca să spargă o locuinţă.

Însă nu Jeanie fu cea trezită de gălăgie, ci colega ei de cameră. Ea le povesti că Jeanie şi Mike luaseră o cursă aeriană tîrzie, spre Africa, unde Jeanie avea un nou contract. După ce echipa de pază se convinse că pe Asa nu-l preocupa decît siguranţa pupilei lui, consimţi să le dea drumul la amîndoi.

Se făcuse aproape ziuă cînd Asa, urmînd indicaţiile lui Sarah, ocoli o clădire mare, albă, un pîlc de pini şi se îndreptă spre un hambar roşu strălucitor.

– Unde locuieşti, Sarah? Aş vrea să ajung acasă cît mai repede posibil. Sînt obosit, îmi este foame şi abia aştept să mă întind în pat.

– Da. Ei bine, pat ai, dar, din cîte am văzut, alt mobilier nu era, perdele nu erau, mîncare nu era şi nici...

– Mai uşurel! strigă el. Nu acolo locuiesc eu, Sarah. Jeanie a închiriat acel apartament şi a cumpărat patul. Eu locuiesc într-o cabană de lemn de pe marginea lacului. Acum, scoate-mi cătuşele astea, căci altfel am să mă aşez pe claxon pînă o să le apuce amocul pe toate vacile din grajdul ăsta.

– Da, domnule. O clipă numai. Sarah coborî, deschise poarta şi dispăru pe una din uşile laterale ale hambarului. Într-o clipă, se întoarse cu un foarfece mare. Din două tăieturi, cătuşa căzu de pe volan şi ambele mîini ale ajutorului de şerif erau libere.

Sarah îl privi pe Asa. Chipul lui umbrit se întunecase mai tare, făcîndu-l să pară mai aspru. Era obosit, iar ea nu putea să-i reproşeze că era puţin înfuriat. Era sigură că el o învinuia de faptul

că nu reuşise să împiedice fuga.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu cum se face dar se pare că mereu produc încurcături, cînd am de-a face cu bărbaţi care nu se află pe terenul de sport. Bănuiesc că nu vrei să faci un meci rapid de baschet, nu-i aşa?

El se uită în jur la hambarul roşu şi la gardul alb, fixat cu doi ţăruşi metalici imenşi, în faţa uşii.

– La şase şi jumătate dimineaţa?

– Nu, cred că nu este o idee prea bună. Dar aş putea să-ţi fac o cafea. Nu sînt o gospodină prea bună, dar cafeaua va fi caldă şi, oricum, îţi sînt datoare cu ceva.

O clipă, Asa îşi lăsă capul pe mîinile încrucişate peste volan. Era probabil mai obosit decît îşi dădea seama. Nu voia să plece. Sarah Wilson avea ceva ce-l ispitea, ceva cel tulbura, într-un fel pe care nici măcar nu-l putea denumi.

Nu-şi dădea seama cum de se întîmplase, însă îşi lăsase garda jos, iar Sarah i se strecurase încet în minte, fără să aibă permisiunea lui. El nu avea în viaţa lui nici loc, nici timp pentru o femeie, mai ales pentru una atît de inocentă ca Sarah. Probabil că totul se datora faptului că era obosit şi flămînd.

– Cafea, domnule ofiţer? Sau poate ceva de mîncare?

În aer plutea o adiere rece. În spatele furgonetei se afla pîlcul de pini dintre casa mamei ei şi hambar şi merii pe care ea şi tatăl ei îi plantaseră cînd ea avea şase ani. Tatăl ei construise hambarul în anul următor, cu faţa spre meri, „Vacilor le va plăcea priveliştea", a zis el.

Sarah simţi nodul care mereu i se punea în gît, cînd se gîndea la tatăl ei şi la vremurile bune pe care le trăiseră împreună. Acest loc devenise raiul ei intim, cît timp tatăl ei fusese bolnav, iar mai apoi cînd avusese nevoie să-şi vindece suferinţa. Acum invita înăuntru un bărbat şi nu i se părea ceva rău.

Rămase neclintită, aşteptînd ca motorul lui Henry să pornească din minut în minut. Însă nu porni. Era doar linişte. Ea deschise uşa hambarului şi păşi înăuntru. Adevărul era că nu se aştepta ca Asa să accepte invitaţia ei. Însă, la scurt timp, îl auzi coborînd din maşină şi urmînd-o.

– O singură întrebare, Dame Galahad[1]. Oi fi eu obosit, însă sînt băiat de la ţară şi, dacă nu mă înşel, acesta este un hambar. Ce anume mănînci la micul dejun, fîn?

– Îmi pare rău, nu am fîn. Nu există nici o vacă

1. Cel mai nobil şi mai pur cavaler al „mesei rotunde", fiul lui Lancelot şi Elaine; sortit să caute Potirul Sfînt.

aici. Ea aprinse luminile.

Asa clipi. Închise ochii şi-i deschise din nou. De cînd deschisese pleoapele, în primele ore ale acestei dimineţi, avusese senzaţia că se prăvălise în gaura iepuraşului lui Alice[1]. Acum era sigur.

Ceea ce vedea el nu era un şopron cu podea murdară şi staule. Acolo nu erau vaci şi nici alt fel de animale. Şedea la marginea unui teren de baschet, cu podea lustruită şi cu două coşuri montate pe panouri.

– Nu-mi vine să cred, zise el, cu ochii măriţi de uimire. Cred că visez. Am să mă trezesc într-un minut şi-mi voi da seama că totul a fost un vis.

– Noaptea trecută nu a fost vis, zise Sarah, încet. Nici acesta nu este.

Ecoul vocii lui Sarah îl readuse pe pămînt. Ea rămăsese în pragul uşii hambarului aşteptînd ca el să treacă peste momentul de surpriză.

– Cînd eram în liceu, eu şi tata am transformat hambarul în ceea ce mama a numit „casa noastră de joacă". Tata nu putea să se joace, dar îi plăcea să-mi vadă prietenii venind pe la noi. Doi ani după moartea lui, am transformat podul pentru uscat fînul în apartament şi m-am mutat aici.

1. Personajul principal din povestea pentru copii „Alice în Ţara Minunilor" de Lewis Corrolo.

– Locuieşti într-o sală de gimnastică?

– Nu chiar. Ea pufni într-un hohot cald de rîs. Deşi ştiu că aşa pare. Vino cu mine. Am să-ţi arăt. Ea îl conduse, prin teren, spre nişte scări care urcau la al doilea nivel.

Privind-o pe Sarah urcînd scările, Asa conchise că ea îl tulbura la fel de mult ca şi şopronul de jos. De regulă, el era foarte bun în a-şi masca gîndurile şi expresia feţei, însă, în această dimineaţă, avea *senzaţia că împrumutase* trupul altcuiva, căci nimic nu se potrivea.

Mai întîi, băuse prea mult cu Mike. O pierduse pe Jeanie. Îşi pierduse hainele. Îşi pierduse Fetiţa Argintie. Acum, pentru un motiv pe care nici măcar el nu şi-l închipuia, era pe cale de a servi micul dejun într-un pod de uscat fîn.

La capătul scărilor, Sarah deschise o uşă şi stinse luminile de jos.

– Dacă vrei să faci un duş şi să te cureţi, cît timp pregătesc eu micul dejun, baia este într-acolo. Sarah arătă din cap spre un coridor care se forma din încăperea ce servea drept bucătărie, sufragerie şi living.

– Un duş? Asa se dezmetici atît cît să răspundă.

Îi era greu să urmărească discuţia ei. Să facă un duş în baia *ei?* Nu era genul lui. Era ceva mult

prea intim în legătură cu această idee. El scutură din cap, ezitînd. Drace, îi oferea să folosească duşul, nu patul, sau trupul ei. Nu-şi dădea seama de ce i se părea atît de nepotrivită propunerea.

– Sigur, replică Sarah. A fost o noapte grea. Personal, eu mă simt întotdeauna mai bine cînd sînt proaspătă şi curată, dumneata nu?

Sarah observă că Asa părea puţin uluit. Faptul că o pierduse pe femeia pentru care jurase să-i poarte de grijă îl dezorientase. Pentru o persoană ca Asa, acest lucru trebuia să fie o lovitură în mîndria lui.

Sarah era sigură că el nu ratase niciodată vreun pungaş, că nu-şi lăsase niciodată, în vreun loc neregulamentar, maşina de patrulare, că nu-şi uitase vreodată pistolul. Era mult prea grijuliu. Aceste încălcări de procedură cîntăreau mult în mintea lui. El se rănea astfel.

Suferinţa era ceva în care ea se considera expertă. Avea destulă experienţă în a-şi ascunde şi-n a avea legături cu cei care procedaseră asemenea ei. Sarah începu să se mişte prin bucătărie şi să scoată mîncarea din frigider. În tot acest timp continua să vorbească:

– În dulăpiorul de medicamente este o periuţă de dinţi în plus şi un aparat de ras. Atîrnat de cuiul din uşa de la baie este un halat. Îţi va fi

scurt, desigur, dar... Ea aruncă o privire scurtă şerifului şi, dîndu-şi seama că îl năucea, o luă mai uşor. Iartă-mă, domnule Canyon. De regulă, nu vorbesc aşa. Cred că îţi dai seama că sînt puţin agitată. Vreau să spun că eşti primul bărbat pe care l-am invitat aici. Nu ştiu prea bine ce să spun ca să nu pară prostii.

Era, într-adevăr, agitată, se gîndi Asa. Şi nu era singura. Nu era nevoie de Curtea Supremă de Justiţie ca să-şi dea seama că nici unul din ei nu era în elementul său. Ea avea dreptate în privinţa unui singur lucru: se simţea groaznic. Capul încă îi vibra, iar stomacul îi fremăta. Acum că se gîndi, nu-şi amintea să mai fi mîncat ceva de ieri de dimineaţă.

– Iartă-mă. Nimic din ce-ai putea să spui n-ar suna proasteşte. După ceea ce s-a întîmplat azi-noapte, aş putea să cred că l-ai ascuns pe E.T. în debara şi pe Starman în baie.

– Oh, nu, rosti ea, sarcastic. Jos, poate, dar nu aici sus. Aici este căminul meu. Este personal. În plus, n-am cunoscut nici un extraterestru. Dumneata ai cunoscut?

– Am întîlnit cîteva figuri pe care le-am bănuit a fi, însă nu s-a confirmat această ipoteză. Faci o cafea?

– Da, răspunse ea, uluită că bărbatul avea cît

de cît simţul umorului. După cum spunea tata, o ceaşcă din cafeaua mea îţi va da motiv de indispunere.

– Nu poate fi chiar atît de proastă.

– Este, crede-mă.

– Am să găsesc eu o cale să supravieţuiesc. Întotdeauna găsesc.

– Zahăr? întrebă ea, aşteptînd cu nerăbdare să-i poată chestiona răspunsul minuţios elaborat, care, după părerea ei, nu avea nici o legătură cu cafeaua ei.

– Da, şi cu lapte.

Asta era o altă surpriză. Sarah ar fi pariat că acest bărbat îşi servea cafeaua cu praf de puşcă şi ţinte. Ea aşeză zahărul şi laptele pe o mică măsuţă rotundă de lîngă fereastră. Sparse două ouă într-un castron şi începu să le bată cu furculiţa.

– Cum?

– Ce cum?

Ea puse pîinea în prăjitor şi scurse ouăle într-o tigaie.

– Cum vei găsi o cale să supravieţuieşti?

– Este ceva mintal. Nu sînt sigur că pot explica. Trec peste o situaţie de nenumărate ori, pînă o înţeleg. După aceea, odată ce o am clară în minte, îi fac faţă.

– Nu este genul meu, zise ea, scuturînd din cap. Eu iau hotărîrile instantaneu, apoi îmi fac griji de moarte. Am urmat odată nişte cursuri de artă. Desenam cu cărbune. Profesorul a fost de părere că simpla schiţă a unei bătrîne, pe care o făcusem, era frumoasă. Apoi am continuat, am tot adăugat, am tot mînjit, pînă a devenit îngrozitoare... Dacă tot nu ai de gînd să te speli, mai bine ia loc. Mă faci să devin din nou agitată, dacă îmi stai în cap.

Asa nu-şi dădu seama că se apropiase de *Sarah*, cît aceasta continuase să vorbească.

– Cred că încerc să înţeleg. Sarah, care este legătura între cursurile tale de artă şi furia mea?

– Cînd am terminat, desenul meu se transformase într-un talmeş-balmeş. Profesorul a spus că stricasem definitiv acel desen. După aceea am luat hotărîrea că eram mai potrivită pentru exprimarea fizică decît pentru cea artistică.

– Da, consimţi el, măsurîndu-i liniile lungi şi line ale trupului şi amintindu-şi de sala de sport de jos. Ţi se potriveşte, însă eu nu am avut niciodată prea mult timp pentru debuşeurile fizice ale sentimentelor mele.

– Nici măcar cu Jeanie?

De astă dată el nu făcu nici un efort ca să-şi înăbuşe rîsul.

– Sarah Wilson, crezi sau nu, însă, fără un aparat de fotografiat în mînă, Jeanie este la fel de naturală ca un manechin din vitrina unui magazin.

– Dar legătura voastră? N-aţi fost niciodată apropiaţi? Vreau să spun că... Sarah se întrerupse singură. Nu dorea să ştie de relaţia lor.

– Sarah, legătura la care m-am referit nu a fost între mine şi Jeanie. Ea a fost încurcată cu un jurnalist, timp de aproape un an. Eu nici măcar n-am sărutat-o vreodată. Ei bine, nu este chiar foarte exact. Ea m-a sărutat o dată, cînd a suferit prima decepţie. Atunci a fost de-a dreptul şocant pentru amîndoi. Ea nu avea decît douăzeci de ani şi băuse peste măsură. Nu eu eram bărbatul pe care ea dorea să-l sărute, iar de atunci nici unul din noi n-a mai adus vreodată subiectul în discuţie. Vezi, astfel, ce impresie fac sărutările mele.

Sarah luă tigaia de pe foc şi se uită la Asa.

– Oh, ce groaznic. Îmi pare rău.

– Ei, să fim cinstiţi, Sarah. Aş fi un soţ groaznic. Asa era uimit de profunda preocupare a lui Sarah. De regulă, el nu se destăinuia unei femei, însă ea părea atît de hotărîtă să împartă cu el marea lui dezamăgire, că el se pomeni reacţionînd cu totul altfel de cum era obişnuit.

– Oh, dar greşeşti. Vreau să spun că săruţi extraordinar. Desigur, nu pot să fac multe comparaţii, dar mi s-a părut... dulce.

– Dulce? El strînse marginea bufetului. Sarah, nici un bărbat nu doreşte ca săruturile lui să fie dulci. Dacă vrei să mă faci să mă simt mai bine, în legătură cu ce s-a întîmplat azi-noapte, caută cel puţin un termen mai pasional ca să-mi descrii sărutul.

– Cum ar fi, de pildă? Eu nu sînt prea pricepută la cuvinte de dragoste.

– Cum ar fi, de pildă, „excitant" sau „înfocat".

Sarah ştia că, în ciuda celor pe care le spunea, bărbatul dur din faţa ei nu se folosea de ea decît ca să-şi reverse focul mîniei. Ea voia ca el s-o vadă pe ea, nu pe cea căreia i se substituia. Acea persoană, după părerea ei, era o tîmpită. Orice femeie care renunţa de bunăvoie la săruturile lui Asa Canyon e o tîmpită. Ea, personal, nu reuşea să-şi păstreze calmul pentru simplul fapt că el se afla în preajma ei. Dacă se mai gîndea şi la cum o sărutase, situaţia devenea de nesuportat. Sentimentele ei rătăceau în toate direcţiile.

Sărutul din faţa ferestrei fusese o diversiune, nimic mai mult. Ea intenţiona să nu se mai gîndească la acesta, să-i exileze şi să-i sigileze efec-

tul devastator undeva departe, înăuntrul ei, pînă cînd avea să se simtă în stare să-l examineze. Însă planul ei nu funcţiona mai bine decît al lui Asa. Mintea ei, asemeni desenului în cărbune, era un talmeş-balmeş cînd încerca să nu se gîndească la sărutul lui.

Sarah se întinse ca să scoată pîinea din prăjitor. Aceasta fu o greşeală, care nu făcu decît s-o aducă mai aproape de bărbatul la care încerca să nu se gîndească.

Ea se opri.

Asa închise aragazul. Sprijinit de marginea bufetului, o prinse pe Sarah de braţe şi o răsuci, lipind-o de pieptul lui.

Privirile lor se întîlniră şi se ţintuiră, pleoapele ei clipind repede cîteva secunde lungi. Apoi, încet, încet, ea înţelese. Primul sărut fusese o diversiune. Acesta era altceva. Asa cerea mîngîiere, consolare, iar ea putea să-i ofere aşa ceva. Suferise, iar suferinţa era ceva ce ea putea să aline, dacă nu veşnic, cel puţin deocamdată.

Cu un imperceptibil gest de consimţire, ea îşi strecură mîinile pe pieptul lui şi-l cuprinse pe după gît.

– Sînt convinsă că există un cuvînt mult mai bun pentru a-ţi descrie sărutul. Dacă îmi vei face o altă demonstraţie, am să încerc să o egalez şi

eu cu ceva... înfocat.

De astă dată Asa nu clipi. Trupul lui, modelat pe formele ei, se încălzi. Fiorul neaşteptat, care îl învălui, păru să-şi coboare vibraţia din piept spre coapse.

– Eşti o persoană neobişnuită, Sarah Wilson, plăcută, devotată, bună.

– Da, cred că sînt. Şi tu eşti la fel.

– Majoritatea oamenilor nu mă consideră astfel. Neclintit, hotărît şi încăpăţînat, da. Dar plăcut? Nu cred că voi putea fi vreodată astfel.

– Eu cred. Ea îşi ridică privirea spre el, sinceritatea strălucindu-i în ochi. Altfel, nu am fi acum aici.

– Ba da, am fi. Tu mă vezi ca pe o vrabie rănită pe care ai adus-o acasă, ca s-o îngrijeşti şi s-o redai din nou vieţii. Ei bine, nu sînt aşa ceva.

– Vrei, te rog, să nu mai vorbeşti atît şi să mă săruţi? Ştiu că este o îndrăzneală foarte mare din partea mea, dar cred că ne-ar face mult bine la amîndoi. Desigur, dacă preferi să nu o faci, voi înţelege.

– Am fost sincer cu tine, Sarah. Nu sînt recunoscut ca un individ galant. Eşti sigură că vrei să te încurci cu mine? întrebă Asa, cu un glas atît de nesigur, că nici măcar el nu şi-l recunoscu.

– Sînt sigură. Sărută-mă, Asa Canyon.

Asa vru să se întoarcă şi să plece. Voia să se tragă din braţele ei, să fugă pe scări, să iasă pe pajiştea de afară. Însă ochii ei îl ţintuiră. Iar afecţiunea ei îi încălzi şi-i impresionă acea parte secretă care era îngheţată prea multă vreme.

El gemu şi simţi cum gheaţa începe să se topească.

3

De astă dată sărutul nu mai fusese dat special, ca să fie văzut de cineva. Nu mai fusese în interes de serviciu. Evident, nu fusese plănuit. Cu o dorinţă proprie, gura lui se lipi de buzele ei, lunecă uşor peste acestea, întîlnind, captînd, recunoscînd atingerea lor şi topindu-se, în final, împreună cu ele, într-o mare de senzaţii fierbinţi. El nu se grăbi, cum de altfel nu o făcură nici mîinile lui care dezmierdau. Ei doi erau pur şi simplu împreună, de parcă ar fi fost aşa de o veşnicie.

Cînd Asa se retrase, Sarah ridică spre el nişte

ochi visători.

– Vezi? Ţi-am spus eu. Săruţi minunat.

El încercă să nu zîmbească, deşi era foarte greu să reziste impulsului. Se simţea ameţit şi, ca să-şi ascundă nesiguranţa, se depărtă de ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, întotdeauna agăţi bărbaţi străini şi-i săruţi?

– Nu. Mereu pretinzi că nu-ţi place ceva cînd, de fapt, îţi place?

– Bineînţeles, că nu. Noi însă nu vorbim aici despre plăcere.

– Tu poate nu, însă eu da.

– Ceea ce faci este un fel de invitaţie.

Ea îşi furişă mîinile în jurul gîtului lui.

– Exact. Şi are inclusă cerinţa expresă de răspuns.

– Îmi pare rău, scumpo. N-am învăţat prea multe noţiuni de etichetă. Singurul răspuns pe care am să ţi-l dau este un avertisment.

– Deja ai răspuns, Asa. Mi-ai întors sărutul. A săruta pe cineva este un fel de promisiune. Ea nu se depărtă. Era conştientă de reacţia trupului ei. Senzaţiile se succedau între ele, generînd altele şi altele.

– Ce fel de promisiune? Braţele lui, cu o dorinţă proprie parcă, o încercuiră şi, rebele, se aşezară pe spatele ei.

– Ei bine, cred că, atunci cînd un sărut îşi are rostul, este ca şi cînd ai compune o melodie. Simt această senzaţie în trupul meu, în trupul tău, de parcă pielea noastră ar fi purtătoarea muzicii. Asemenea vîntului printre copaci, asemenea razelor de soare care ating apa, asemenea miresmei de Crăciun.

Asa ştia că trebuia să se retragă şi să plece. Îşi dădea seama că mersese deja prea departe. Însă avea senzaţia că nu se putea desprinde. În loc să-i vorbească ameninţător, el rosti cu o voce joasă şi încordată:

– Raze de soare? Crăciun? Toate acestea numai de la un sărut?

– Nu cred că ai pierdut prea mult timp, domnule ofiţer, ascultînd cîntecele din copaci, sau inspirînd mireasma de Crăciun.

– Nu, cred că nu ştiu prea mult despre aceste lucruri. El îşi plecă uşor capul atingîndu-i din nou buzele. Cînd ea îşi deschise gura ca să-l întîmpine, el conchise că, în această dimineaţă, cafeaua avea savoarea ambroziei.

Sarah îşi ridică mîna şi-i întoarse surîsul.

– Gata?

El clipi.

– Gata, pentru ce?

– Gata pentru micul dejun, zise ea, eliberîn-

du-se din cercul braţelor lui şi privindu-l cu drag.

– Stomacul meu pare că freamătă, spuse el, dar cred că am alte preferinţe la ora asta.

Sarah îi urmări privirea spre bărbăţia excitată, însă el nu făcu nici un efort să şi-o mascheze. Ei îi plăcu acest lucru. Asa răspundea trupului ei şi asta era ceva natural. De ce doi oameni trebuiau să se simtă jenaţi pentru simplul fapt că-şi exprimau dorinţa? Corpul ei nu se sfia să-şi trădeze starea de excitaţie.

– Anticiparea poate fi o parte din plăcere. Ia, de exemplu, Crăciunul. A te întreba ce va fi înăuntrul pachetului este aproape la fel de excitant ca primirea darului, nu crezi?

Aşa era oare? El nu ştia. Cînd voia o femeie, de obicei o găsea. Dacă ea nu era interesată, era în regulă. Însă, absolut niciodată, el nu discutase atît de deschis despre dorinţă ca acum.

– Te simţi mai bine? întrebă Sarah. Ea conştientiză faptul că încordarea lui Asa dispărea. Trupul lui părea să se destindă şi să se relaxeze. El se elibera, îngăduia supărării să se depărteze.

– Mai bine?

– Vreau să spun că pot să înţeleg motivul pentru care ceea ce s-a întîmplat ţi-a ameninţat încrederea. M-am gîndit că trebuie să ştii că nu ai de ce să te îngrijorezi. Eşti o persoană devotată.

Orice femeie ar fi norocoasă să ştie că-i porţi de grijă.

Cuvintele ei îl loviră ca un bulgăre de zăpadă, izbindu-l în faţă şi prelingîndu-i-se apoi pe piept.

– Cum? Adică toate acestea au fost făcute doar ca eu să mă simt mai bine?

– Ei bine... Sarah îşi cumpăni răspunsul şi conchise că nu putea să prostească pe nimeni, mai ales pe ea. Iniţial, asta a fost ideea, continuă ea. Cel puţin, aşa mi-am zis. Adevărul este că am uitat că era vorba despre tine. Vreau să spun că m-am implicat atît de mult, încît am pierdut din vedere necesităţile tale şi, pur si simplu, am făcut ceva ce mi-a plăcut.

Cu un efort, el încercă să-şi amintească că, deşi ea avea douăzeci şi opt de ani, evident nu-şi dădea seama ce făcea.

– Sarah, întotdeauna te preocupi ca oamenii să se simtă bine?

– Dacă te gîndeşti că mereu sărut bărbaţii aşa, atunci află că nu. Este pentru prima dată cînd fac aşa ceva. Oh, am avut întîlniri, am avut prieteni, însă nimeni nu mi-a mai umplut sufletul cu fluturi, de la şaptesprezece ani. Dar bănuiesc că nu despre aşa ceva vorbeam, nu-i aşa?

Fluturi? Drace, dacă ea avea sufletul plin de fluturi, atunci el trebuia să ţină piept unei capcane

de condori giganţi.

– Bănuiesc că într-adevăr încerc să fac oamenii fericiţi, zise ea, încet. Nu este chiar atît de greu şi este mult mai uşor decît să-i întristezi, nu crezi?

– Nu pot să spun că m-am gîndit la asta. De regulă, ceea ce fac eu nu-i face pe oamenii cu care vin în contact prea fericiţi.

– Nu s-a bucurat lumea de la restaurant cînd i-ai prins pe acei hoţi?

– Da, dar hoţii nu s-au bucurat.

– Aveau ei nevoie de bani? Vreau să spun, aveau familii, copii care le plîngeau de foame? De ce au jefuit restaurantul?

– Ca să-şi cumpere droguri.

– Atunci, au meritat să fie nefericiţi. Nu mă preocupă deloc. Eşti gata să mănînci acum?

– Da, cred că am face bine să luăm masa.

Mîncară ouă jumări, cu pîine prăjită, băură cafea fierbinte şi dulce şi priviră, de la fereastra podului, cum printre copaci soarele se ridica pe cer.

Asa Canyon află despre tatăl lui Sarah, despre cum a murit, încet, după o lungă suferinţă. Sarah însă nu-şi amintea de acele vremuri, cu tristeţe. Bucuriile din viaţa lor fuseseră atît de multe, încît copleşeau momentele urîte. Cînd Sarah pomeni

de mama ei şi despre căsătoria acesteia, în urmă cu doi ani, el simţi şovăiala din glasul ei.

Pe măsură ce clipele treceau, el înceta să mai pătrundă conversaţia lui Sarah. Cînd ea îi spuse că, de obicei, îşi închidea magazinul sîmbăta şi că nu-l mai deschidea decît atunci cînd avea chef, el nu făcu nici un comentariu. El nu-i înţelegea pe oamenii care îşi trăiau astfel viaţa, însă dimineaţa tîrzie de vară era mult prea strălucitoare, iar ochii căprui ai lui Sarah mult prea neliniştiţi, ca să îngăduie vreun dezacord. Spălară apoi împreună vasele şi le aranjară pe bufet. Asa îşi întîrzie plecarea cît de mult putu, iar cînd, în final, se ridică, îşi drese glasul şi rosti:

– Sarah, apreciez ceea ce ai făcut pentru mine seara trecută, felul în care ai încercat să mă faci să mă simt mai bine. Nimănui nu i-a păsat prea mult de sentimentele mele. Îţi mulţumesc. Acum, cred că ar fi bine să mă întorc în oraş. Trebuie să contactez secţia şi să raportez furtul camionetei.

– Nu, nu pleca, ofiţere Canyon. Bănuiesc că astăzi ai zi liberă, din moment ce nu ai făcut nici o referire la faptul că ai întîrziat la serviciu.

– Am cerut liber azi şi mîine, crezînd că Jeanie va fi aici.

– Desigur. Evident, te aşteptai să fii... cu ea.

– Sarah, nu înţelegi, spuse Asa. Adevărul este

că între noi n-a fost ceva de genul acesta.

– Nu trebuie să explici nimic, Asa Canyon. Nu am nevoie decît să fiu cu tine, chiar şi numai pentru o zi.

– Sarah, cred că nu-ţi dai seama de cuvintele pe care le rosteşti. Vreau să spun că ai văzut ce se întîmplă cînd te sărut. A fi cu tine nu este un lucru prea înţelept.

– Oh, nu ştiu. Dar dacă acest lucru te stinghereşte, vom explora alte căi care să-ţi descătuşeze încordarea.

Asa gemu. Explorarea cu Sarah era principala cauză a încordării lui. Nu credea că avea să mai poată suporta mult.

– Mă tem să te întreb la ce te gîndeşti.

– La softball.

– Softball? Sarah, eu nu sînt prea bun la jocul cu mingea.

– E-n regulă. Echipa mea joacă pentru amuzament. Îţi vom găsi şi ţie ceva de făcut. Ai o mănuşă?

– Eram în liceu cînd am avut ultima dată. Dacă îmi aduc bine aminte, mănuşa mi-a fost retrasă în primul an, la cererea echipei în care jucam.

– Ei bine, nu are importanţă. Am eu una în plus, şi mai am şi o cămaşă şi nişte tenişi. Stai să mă schimb şi apoi vom vedea ce putem face, zise

ea. Aşteaptă-mă aici.

Tulburat, Asa o privi pe Sarah ieşind din bucătărie şi depărtîndu-se pe culoar. La anumite sporturi era neîndemînatic. La golf, vînătoare şi pescuit era maestru. Dar fotbalul, baschetul şi baseballul îl făceau să se simtă ca un băţ pus să se învîrtească pe o plăcuţă ţinută în palmă. În orice altceva jucase, fusese numai genunchi rupţi şi vînătăi.

Pînă să apuce să rostească refuzul, Sarah se şi întoarse, iar el îşi pierdu orice gînd raţional. Ea purta o pereche de pantaloni scurţi şi un alt tricou. Acesta avea scris în faţă *Smyrna Smart Guys*[1], iar pe spate avea numărul 32. El nu ştia nimic despre tipii din echipa ei, însă, dacă erau asemenea ei, atunci adversarii ar fi făcut mai bine să abandoneze.

Sarah îi întinse o cămaşă, o pereche de tenişi şi o mănuşă.

– Cred că poţi să porţi mănuşa asta. A aparţinut unui coechipier de-al nostru care şi-a sucit glezna. În furgonetă, există o şapcă în plus şi cîteva bîte. Sper să ţi se potrivească tenişii. Au aparţinut tatei. Din fericire, nu trebuie să porţi crampoane. Noi nu luăm jocul prea în serios.

1. „Isteţii din Smyrna"

Asa îşi privi ceasul.

– Nu este prea devreme pentru meci? Nici măcar copiii nu încep înainte de prînz.

– Jucăm în turneul de sfîrşit de an. Cîştigătorul ligii merge mai departe, în finală, pe stat. Echipa a început jocul de ore.

– Şi eu pot să intru pe teren şi să joc fără să fac parte din echipă?

– Da. Avem nevoie să adăugăm trei persoane pe lista echipei pentru marea finală.

Oh, extraordinar, el făcea acum parte din marea finală, înlocuindu-i pe jucătorul care îşi luxase glezna. Acesta i se păru un semn de rău augur, pînă ce văzu expresia încrezătoare de pe chipul lui Sarah şi simţi cum zîmbetul ei îi topeşte toată şovăiala.

Ofiţerul Paul Martin era aruncătorul echipei *Smyrna Smart Guys*. Asa îl recunoscu pe Jake Dalton, tînărul primar din Smyrna, în postul de „prindere". Sarah, din poziţia de jucător de cîmp, care acoperea colţul al doilea şi al treilea al careului, dirija, mai mult sau mai puţin, meciul. Încă două femei şi şapte bărbaţi completau echipa

mixtă. Aceştia îl întîmpinară pe Asa cu plăcere şi, după cîteva pase de încălzire, meciul începu.

Deşi trecuseră ani de cînd nu mai intrase pe teren, Asa se strădui din răsputeri. După ce rată două lovituri şi scăpă trei mingii la rînd, lui Sarah i se făcu milă de el şi-i propuse să ţină scorul şi să asigure apa. Asa îi fu recunoscător. Cineva îl strigă. Îşi ridică privirea şi înclină din cap spre un ofiţer de poliţie care hoinărea pe acolo.

– Canyon, nu ştiam că joci în echipa lui Sarah.

La naiba! Sperase să nu-l recunoască nimeni.

– Nici eu nu ştiam, zise Asa, cu un glas ameninţător. Pur şi simplu, s-a întîmplat.

– Da, Sarah este greu de refuzat. Este o persoană bună, Canyon, zise el şi se depărtă.

Greu de refuzat? Văzînd-o pe Sarah fugind pe teren şi salvînd o minge, ca şi pierdută, Asa înţelese, stînjenit, ce însemna să joci cu ea. Ca un adolescent accidentat, el o studia, luptîndu-se cu ameninţarea excitaţiei stîrnite de fiecare mişcare a ei.

La un moment dat, cînd veni rîndul echipei *Smyrna Smart Guys* la bătaie, Sarah îşi privi ceasul, veni la el, îl îmbrăţişă şi întrebă:

– Te simţi bine?

– Sigur. De ce?

Ea nu răspunse. Zîmbi doar şi intră în teren

după cea de-a treia ratare. Lui Asa îi trebuiră cîteva minute ca să-şi dea seama că Sarah nu voise decît să-l facă să se simtă mai bine. Şi, într-adevăr, aşa era. Cel puţin simţea ceva ce promitea infinite posibilităţi. Asta, numai dacă se lăsa pradă promisiunilor.

O clipă mai tîrziu, cînd Asa observă că jucătorul de cîmp, din afara terenului, stătea prea departe de colţul careului, îi strigă:

– Mai aproape, mai aproape.

Cel aflat „la bătaie" aruncă mingea pe deasupra capului adversarului din primul colţ al careului, dovedind că observaţia lui Asa fusese justificată. Cînd *outsider*-ul prinse mingea, Sarah îi făcu un semn lui Asa, încleştînd pumnul şi ridicînd degetul mare. La următorul serviciu, Asa mută jucătorii pe teren de parcă ar fi fost numit antrenor, iar ei ar fi evoluat în Campionatul Mondial.

Cînd Sarah veni şi se aşeză lîngă el, Asa observă că ea era abătută.

– Ce s-a întîmplat, Sarah? Cîştigăm.

– Da, dar băieţii nu sînt obişnuiţi să fie conduşi de cineva atît de dornic de cîştig. Le place să se amuze, înţelegi? Fără încordare. Doar relaxare.

– Dar sînteţi buni, foarte buni. Nu vrei să cîştigaţi? Echipa cu care jucaţi semnalizează ceea

ce va face. De ce să nu profitaţi de asta?

– Pentru că treaba devine prea serioasă, Asa. Uneori, eu le spun celorlalţi ce să facă, dar asta mai mult de amuzament. Dacă ratăm o minge, nouă nu ne pasă. Dacă ei o bat peste capetele noastre, foarte bine. O vom prinde data viitoare.

Asa îşi opri replica. Ea era serioasă în ceea ce spunea. Lor nu le pasă dacă învingeau sau dacă erau înfrînţi. De două ori, Jake Dalton se aşeză pe jos şi, rîzînd de propria lui neîndemînare, privi cum mingea sări în jurul lui. Cu puţină organizare, echipa lui Sarah ar fi învins probabil orice echipă pe care el o văzuse. Însă lor le plăcea să-şi piardă vremea. Asa continuă să ţină scorul, însă pentru el jocul îşi pierdu din farmec.

Cei de la *Smyrna Smart Guys* reuşiră să obţină victoria la al unsprezecelea serviciu. După meci, Asa se pomeni luat pe sus de un grup care mergea la pizza. Pînă terminară de mîncat şi de sărbătorit victoria, trecuse de amiază. El nu telefonase încă la birou şi nici nu raportase furtul camionetei. Nu ştia exact cum să caracterizeze această zi. Nu-şi amintea dacă mai petrecuse vreodată astfel. Sigur era că nu mai întîlnise niciodată o femeie ca Sarah.

Acum se afla în furgoneta ei, alături de primarul Dalton, care o ţinea într-un chef. Sarah

cînta zgomotos.

– Haide, Asa, îl linguşi Jake. Cum să facem un canon cu numai doi oameni?

– Ce naiba este canonul?

El nu avu intenţia să pară morocănos. Începuse să se simtă din nou întors pe dos şi nu ştia de ce. Nu avea nici un motiv să fie supărat pe Jake, numai că era evident că primarul era prietenul lui Sarah şi că acestuia i-ar fi plăcut să fie mai mult decît atît. Asa nu avea nici o pretenţie de la Sarah, chiar dacă o sărutase. Chiar dacă ea îi răspunsese la sărut. Chiar dacă pe fruntea ei exista o pată de noroi pe care el ar fi vrut să o îndepărteze. Aceasta era furgoneta ei, iar el era musafir.

– Canonul, explică Sarah, politicoasă, este atunci cînd noi cîntăm aceeaşi melodie, intrînd în momente diferite. Eu încep cu *Trage, trage, trage la rame*. Cînd ajung la al doilea vers, Jake intervine. Cînd el ajunge la al doilea vers, intri tu.

– Las-o baltă, mormăi Asa. Cînt la fel de bine precum lovesc mingea.

Sarah se uită spre Jake şi zise:

– Trebuie să-l ierţi, Jake. Astăzi a avut o zi grea. N-a intenţionat să fie în toane proaste.

– Oh? Cum aşa? întrebă nevinovat Jake.

– Asa a...

– ...a suferit o pagubă. I s-a furat camioneta, zise Asa, tăios.

– Îmi pare rău, rosti Jake, compătimitor. Nu pot să cred că un hoţ ar fura camioneta unui ajutor de şerif. Evident, n-a ştiut a cui era maşina.

– Ba ştia.

– Ei bine, dacă s-a întîmplat în Smyrna, sînt convins că departamentul nostru de poliţie îl va prinde pe vinovat într-o clipită, rosti Jake. Bănuiesc că nu doreşti să te muţi de la forţele de ordine districtuale la cele orăşeneşti, nu-i aşa?

– Nu. N-o lua ca o aluzie personală, primarule, dar viaţa la oraş mă înnebuneşte. Ţin foarte mult la intimitatea mea şi la cabana de lemn. Nu înţeleg cum de suportaţi voi să staţi aici.

– În calitate de primar, te contrazic. Dar mă tem că şi Sarah preferă viaţa la ţară. Va trebui să o conving să-ţi arate, într-o zi, sala de sport. Cînd eram adolescenţi, am petrecut clipe frumoase acolo.

Sarah şi primarul? În hambarul ei?

– Nu mă îndoiesc. Gîndul că Sarah ar fi alinat pe altcineva îl enervă brusc pe Asa. Lasă-mă aici, rosti el, tăios. Cred că am să parcurg restul drumului, pînă la apartamentul lui Jeanie, în

fugă. Trebuie să discut cu administratorul despre rezilierea contractului de închiriere şi să returnez acel pat.

Fără prea mare tragere de inimă, Sarah trase la marginea trotuarului. Bineînţeles că el nu voia să se ducă acasă. Nici ea nu voia ca el să piece. Înţelegea chiar că el tot amîna despărţirea, însă, fără să pară insistentă, ea făcuse tot ce putuse ca el să nu se simtă singur.

– Eşti sigur?

– Da.

– În regulă. Dar cum te vei întoarce la cabană?

– Am să solicit de la biroul administratorului o maşină a secţiei. Nu-ţi face griji. Voi avea astfel timp să-mi pun ordine în gînduri. În plus, mi s-a spus că mişcarea este bună pentru corp, adăugă Asa, uitîndu-se la Sarah.

Ea roşi.

– Bine. Întotdeauna am spus că exprimarea fizică a emoţiei este cea mai bună cale de eliberare.

– Sigur, zise Asa, coborînd din furgonetă. Însă există şi căi mai bune decît fuga.

– Da, consimţi Jake, cu un zîmbet alarmat, cînd Asa trînti portiera. Un duş rece. Pa, Asa. Următorul nostru meci este mîine dimineaţă, în

caz că vrei să mai faci o încercare.

– Nu, mulţumesc, cred că un duş rece face mai bine la nervi.

Sarah urmări dezorientată schimbul tăios de replici dintre Asa şi Jake. Nu ştia ce-l indispusese pe Jake. De regulă, era plăcut şi vesel. Ea nu credea că despre Asa se putea spune aşa ceva. Însă erau alte căi de a judeca un om.

Îl urmări pe Asa fugind uşor pe trotuar, picioarele lui lungi şi braţele mişcîndu-se la intervale regulate. Organizat, pînă şi la jogging, remarcă Sarah pentru sine.

Aşa o fi crezînd că putea să-şi depăşească starea de încordare, însă, privindu-l cum alerga, ea nu era sigură că el ştia cum să procedeze. Fiecare pas, făcut de el, era precum o linie din desenul ei. Drumul lui se transformă într-o harababură. Pînă să ajungă la apartamentul lui Jeanie, gîndurile aveau să-l macine.

Sarah eliberă ambreiajul şi apăsă pedala de acceleraţie. Asa Canyon era, fără doar şi poate, un individ de categoria A: du-te, du-te, cu toată viteza înainte. El avea nevoie să se mai domolească şi să miroasă florile. Se părea că ea trebuia să-i arate ce înseamnă să ţi se întoarcă devotamentul.

Sarah deja găsise o cale să se apropie de el,

cu un sărut. Indiferent cît negase, lui îi plăcuse cînd o sărutase. Trupul lui îi spusese lui Sarah adevărul, chiar dacă el încercase să susţină altceva.

Ea nu credea că era îndrăgostită de ajutorul de şerif Canyon. Dragostea nu evolua atît de repede, însă între ei exista ceva. Începuse să se gîndească că era vorba despre o legătură bărbat-femeie pe care nu o înţelegea. Totuşi, sărutul ei era o promisiune, o promisiune de a descoperi.

– Unde este cabana lui Asa, Jake? întrebă ea, ca din întîmplare.

– Pe lîngă lac.

– Nu ştiam că este o cabană acolo.

– Mulţi nu ştiu. Trebuie să treci de lac şi apoi să ocoleşti barajul.

Singurul comentariu făcut de Sarah fu un mormăit.

Cînd opri în faţa casei primarului, Jake se apropie de ea, surprinzînd-o prin gestul cu care îi cuprinse faţa în mîini. Îşi lipi gura de buzele ei şi zise:

– Asta nu vrea decît să însemne că îmi placi, Sarah Wilson.

– Da?

– Da. Şi nu vreau ca ajutorul de şerif să mă

înlăture, *fără ca tu să ştii acest lucru.*

– Ajutorul de şerif nu este interesat decît de slujba lui, Jake. Nu este decît un... un..

– Să nu spui, prieten, Sarah. Asa Canyon poate fi orice, însă nu prieten. Toată lumea din forţele de ordine a auzit de el, cu mult înainte de a-şi părăsi postul de la firma prestatoare de servicii de pază şi de a veni în districtul Cobb. Este o legendă, este un om dur. Fii atentă. Este recunoscut a fi destul de franc cînd urmăreşte ceva.

– De ce îmi spui toate acestea?

– Pentru că, fie că-ţi dai seama sau nu, eu cred că ajutorul de şerif se ţine după tine.

Tot drumul pînă la magazin, ea se gîndi la afirmaţia primarului. Făcînd abstracţie de ceea ce zisese Jake, ea ştia că Asa Canyon nu era genul de bărbat care să zboare de la o femeie la alta, ca un colibri. Asa Canyon nu avea relaţii întîmplătoare. Era mereu în gardă.

Totuşi, Jake Dalton era un bărbat destul de inteligent. Dacă el credea că Asa era interesat, cine era ea ca să-l contrazică? Poate că Asa nu era un jucător bun, însă, fără îndoială, avea alte talente. Ea pur şi simplu trebuia să-l înveţe că nu victoria conta, ci prietenia lor. Sarah zîmbi. Ce era mai prietenesc decît un sărut?

Sarah îşi controlă cutia de scrisori a magazinului. Nu găsi decît cîteva facturi pe care le aruncă în cutia de sub tejghea; această cutie folosea ca sertar pentru mărunţiş. Era gata de plecare cînd, în faţa magazinului, opri un taxi din care coborî un om în vîrstă. Acesta rămase o clipă locului şi, înainte de a intra înăuntru, privi lung de jur-împrejur.

– Scuzaţi-mă, zise el, şovăind. Aruncă o căutătură stranie lui Sarah şi, după ce îşi roti privirea furişă prin jur, continuă: Lăcătuşul este aici?

– Eu sînt lăcătuşul, spuse Sarah. Ştiu că nu par, dar am fost la un antrenament de softball.

– Dumneavoastră? Mai este cineva pe aici?

– Nu, doar eu. Ea îşi aminti apoi de avertismentul lui Asa în legătură cu situaţiile riscante. Vreau să spun deocamdată, dar aştept ca băieţii să sosească din clipă în clipă.

– Am ceva pentru dumneavoastră.

Sarah îl privi pe bărbat cum se întoarce la taxi. Împreună cu şoferul, acesta aduse înăuntru un mic seif din plumb, pe care îl aşeză pe tejghea. După plecarea şoferului, clientul lui Sarah îşi numără restul şi-l puse într-o punguţă, pe care o strînse la gură cu două şnururi, de genul celor pe care copiii le fac la orele de lucru manual. Îi era

greu să o manevreze, căci degetul mare, de la mîna dreaptă, îi lipsea. Şi se părea că nu de multă vreme.

– Puteţi să-l deschideţi? El arătă cu capul spre seif. Fără să-l distrugeţi?

– Probabil. Ce este?

Bărbatul era palid. Fie nu văzusese de multă vreme lumina soarelui, fie era bolnav. Se tot uita la ceas şi la stradă de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

Într-un tîrziu, îşi ridică ochii şi o fixă.

– Este un seif, un seif vechi, care provine din casa familiei mele. Casa se renovează. Seiful a fost... descoperit în timpul renovării. Datează de pe la mijlocul anilor o mie opt sute. Aţi mai văzut unul asemănător pînă acum?

– Nu, nu cred. Casa dumneavoastră este prin împrejurimi?

– Da.

Sarah cumpăni povestea bărbatului. Singura casă care se renova în zonă era vechea reşedinţă Grimsley, aflată în centrul noului şantier din Smyrna. Jake şi consiliul orăşenesc hotărîseră să încorporeze în noua zonă casa Grimsley şi recent restaurata clădire a băncii din Smyrna.

– Vă referiţi la reşedinţa Grimsley?

Bărbatul părea speriat.

– Da, o cunoaşteţi?

– Sigur, toată lumea o ştie. Casa a scăpat de pîrjolul lui Sherman,[1] deoarece prima domnişoară Lois a ieşit în faţa verandei cu un topor şi a ameninţat că va reteza capul celui care va îndrăzni să se apropie de treptele clădirii. Majoritatea dintre noi am învăţat cu tiza ei, în clasa întîi la Şcoala elêmentară FitzHugh Lmn. Aceasta a murit anul trecut. Nu ştiam că mai există rude.

– Ba da, eu sînt strănepotul domnişoarei Lois. Am... am fost plecat. Am aflat de curînd de proiectul de sistematizare. Desigur, nu sînt proprietarul casei. Domnişoara Lois a lăsat-o oraşului. Dar am auzit toată viaţa vorbindu-se despre aceasta şi am... am primit permisiunea de a arunca o privire prin clădire, înainte de restaurare.

El întinse mîna de la care lipsea degetul mare.

– Numele meu este Lincoln Grimsley.

Sarah îi scutură mîna.

Ea studie seiful. Era foarte vechi, genul celor executate la comandă. Încuietoarea era formată dintr-o serie de pătrate de mărimi diferite, care purtau pe suprafeţe numere şterse. Nu semăna

1. William Tecumseh Sherman (1820-1891) – general în armata unionistă din timpul războiului de secesiune

cu nimic din ceea ce văzuse Sarah pînă acum. După cum arăta, în afară de aruncarea în aer, singura cale de a-l deschide era să încerce şi să nimerească din întîmplare.

– Aţi încercat să-l deschideţi?

– Da. L-am dus şi la alţi lăcătuşi. În final, toţi mi-au spus că singura cale de a-l deschide este de a-l arunca în aer. Dar, deoarece este atît de mic, explozibilul s-ar putea să-l distrugă. Aş prefera să nu procedez astfel.

– Ce este în el? întrebă Sarah, încercînd să cîştige încrederea bătrînului.

– Ei bine, nu sînt sigur, dar, după spusele bunicului meu, seiful a fost ascuns în timpul războiului civil. Abia acum a fost descoperit. Seiful trebuia să fie moştenit de cel mai vîrstnic urmaş pe linie bărbătească. Însă nimeni n-a ştiut unde se află.

– Cum de aţi aflat?

– Am stat în casă cam vreo săptămînă. Cînd a început restaurarea, muncitorii au dat peste o cameră care fusese zidită. Acolo am descoperit seiful.

– Autorităţile locale ştiu că l-aţi găsit?

– Nu, recunoscu Lincoln. Vă rog să nu le spuneţi. Nu că m-ar deranja să ştie. Legal, seiful este al meu. Numai că nu ar fi bine ca această

informaţie să devină publică.

– Nu?

– Vă rog, doamnă. Am să mă duc la autorităţi, după ce deschid seiful. Promit. Mai întîi, trebuie să ştiu ce se află înăuntru. Este foarte important.

Bărbatul nu numai că era obosit şi tremura, dar părea şi disperat.

– Nu este nimic periculos, continuă el. De fapt, s-ar putea să nu existe nimic înăuntru. Nu este suficient de greu ca să conţină aur sau argint. Povestea care mi s-a spus susţine că seiful conţine o sumă mare de bani, ascunsă acolo în timpul războiului. Bănuiesc că, dacă acest lucru este adevărat, atunci banii au fost emişi de Confederaţie şi ca atare sînt fără valoare. Nu am la dispoziţie decît o săptămînă ca să... vreau să spun că săptămîna viitoare am o întîlnire şi pînă atunci trebuie să aflu. Vă puteţi grăbi, vă rog?

– Uitaţi, domnule Grimsley. Nu pot deschide acest seif în cîteva minute. Trebuie să-l studiez mai întîi. S-ar putea să dureze zile, sau chiar luni.

El rămase perplex.

– Speram să-l deschideţi pînă mîine. Veţi încerca măcar?

Sarah îşi privi ceasul. Era tîrziu şi era obosită.

Nu voia decît să se ducă acasă şi să se gîndească la toate cîte se întîmplaseră în ultimele optsprezece ore. Totuşi, nu putea să întoarcă spatele bătrînului. Era evident că acesta era îngrijorat.

– Uitaţi cum o să facem. Lăsaţi-mă să-l iau acasă şi am să lucrez la el în tot acest sfîrşit de săptămînă.

– Să-l luaţi acasă? Speram că toată chestiunea să fie strict confidenţială. Intenţionam să stau cu dumneavoastră, cît aţi fi lucrat.

– Îmi pare rău, domnule Grimsley, dar n-am de unde să ştiu cît timp îmi va lua. Vă promit că la mine va fi mai în siguranţă decît în magazin. Sînt prietenă cu ajutorul de şerif, zise ea, încercînd să-i cîştige încrederea.

– Şerif? De astă dată nenorocirea lui era evidentă. Oh, dar... Apoi păru să accepte planul ei. Ei bine, cred că nu am de ales. Sînteţi ultima mea speranţă. Şi poate că acolo va fi mai în siguranţă.

Sarah se aplecă şi ridică seiful. Nu era aşa de greu. După ce-l puse în spatele furgonetei, ea se întoarse în magazin. El promise să revină a doua zi să vadă dacă Sarah avusese succes sau nu.

– Veţi păstra chestiunea strict confidenţială,

da, domnişoară Wilson?

– Promit. Ca să fiţi mai sigur, vă pot oferi un bon de custodie.

– Oh, nu, nu este necesar. Dar dacă veţi reuşi să-l deschideţi, nu-i veţi deranja conţinutul, da? Vreau să spun că pot avea încredere că veţi lăsa totul, aşa cum veţi găsi?

– Desigur.

Acest lucru însă păru să nu-l satisfacă pe bătrînel. De fapt, deveni mai agitat.

– Prietenul dumneavoastră, şeriful, nu va fi deranjat?

– Sigur că nu. Cine v-a trimis la mine, domnule Grimsley?

– Un ofiţer de poliţie de la primărie, pe nume Martin, care mi-a permis accesul în casă. Mi-a spus că pot să mă încred complet în dumneavoastră.

– Lăsaţi-mă pînă luni, domnule Grimsley, ca să văd ce pot face. Dacă nu vă convine, puteţi să-l luaţi înapoi.

– Nu. Aceasta n-ar fi o idee prea bună. Opriţi-l aici.

– Pot să vă las pe undeva? întrebă Sarah, încercînd să-l convingă să plece.

– Nu, mulţumesc. El aruncă încă o privire pe fereastră, după care se furişă afară. Pînă ce Sa-

rah să tragă jaluzelele, să stingă luminile şi să încuie, el dispăru. Ea nu-şi dădu seama cum reuşise bărbatul să se evaporeze atît de repede. Nici măcar nu ştia cum să dea de el.

Sarah scutură din cap. Erau mulţi oameni ciudaţi pe lume, iar lăcătuşii se ciocneau cu mulţi dintre ei. Dar chiar cu strănepotul domnişoarei Lois? Lui Sarah i se păru curios că nu mai auzise vorbindu-se despre acesta înainte. Oamenii în vîrstă trăncănesc mereu despre familia lor, după un simplu salut.

Se părea că el ceruse aprobarea de la primărie ca să intre în casă. Ei nu l-ar fi lăsat să intre dacă nu era cine spunea că este. Oricum, dacă Paul îl trimisese, trebuia să fie în regulă.

Se făcuse tîrziu. Era obosită şi murdară. Nu era de mirare că bătrînul întrebase dacă mai era şi altcineva în magazin. Dacă ea ar fi intrat în magazin, n-ar fi crezut că o persoană cu alura ei era lăcătuş. Plecînd spre casă, Sarah încercă să se concentreze la seiful din spate. Nu reuşi. Nu se putea gîndi decît la figura aspră şi zveltă care fugea cu paşi ritmaţi.

Cînd ajunse la hambar, Sarah parcă furgoneta cu spatele, exact sub pod. Fugi sus, deschise uşile de la etaj şi coborî cuşca veche de metal, pe care ea şi tatăl ei o transformaseră în lift pentru

echipamentul lor. Mai tîrziu, cînd preschimbase podul în locuinţă, ea fu recunoscătoare pentru sistemul pe care îl instalaseră. Prin acesta, ea reuşise să urce la etaj mobila şi toate cele necesare construcţiei.

Cu puţin efort, tîrî micul seif din furgonetă în cuşcă. Folosind un sistem de scripeţi, ridică cuşca pînă în dreptul uşilor de la pod. Fugi apoi sus şi o trase înăuntru, cu tot cu seif.

Avea să se uite la acesta de îndată ce se relaxa suficient cît să se concentreze. Mai întîi bău un ceai cu gheaţă. Cîteva minute mai tîrziu, îşi făcu un sandviş cu unt de arahide şi jeleu şi-şi turnă un pahar cu lapte. Nimic n-o satisfăcea mai mult.

La miezul nopţii, abandonă seiful şi, plimbîndu-se prin cameră, începu să discute cu ea însăşi. Asa Canyon o fi fost obişnuit să trăiască singur, însă nu-i plăcea. Pierduse pe cineva la care ţinuse şi ea ştia ce însemna acest lucru. Nu trebuia să fie singur într-o astfel de împrejurare.

Sarah se duse la şifonier şi scoase primul lucru pe care îl atinse, o rochie roz de vară, cu bretele subţiri. Îşi puse o pereche de sandale albe şi o zbughi pe scări. În plus, nu putea să se fi înşelat în legătură cu felul în care el răspunse

sărutului ei.

Nu. Asa Canyon nu trebuia să fie singur. Şi nu avea să fie, dacă ea putea să-şi ofere ajutorul. Un sărut era o promisiune şi, dacă nu se înşela, Asa avea să o primească cu braţele deschise. Dacă se înşela, atunci avea să se întoarcă acasă şi, în afară de ea, nimeni nu avea să ştie nimic.

4

Dincolo de lac, luna urcase deasupra pîlcului de pini. Privind cum aceasta se oglindea în apă, Asa conchise că semăna cu o navă spaţială, care tremura acolo unde valurile se loveau de ţărm. Nava spaţială îl făcu să se gîndească la Sarah.

Totul în jur îl făcea să se gîndească la Sarah.

Neobosit, încapabil să se domolească, Asa rămase în prag ascultînd liniştea, aşteptînd să se întîmple ceva ce nu putea să explice.

Un val de ceaţă începu să se ridice deasupra apei, pe măsură ce aerul se răcea. Orăcăitul unei broaşte străpunse văzduhul ca sirena unei maşini

plecate în misiune de salvare.

Telefonul sună. Era Jeanie.

Exagerată, agitată şi, în acelaşi timp, fericită, Jeanie dorea ca Asa să ştie că ea şi Mike se căsătoriseră. Se iubeau sincer, se potriveau perfect unul cu celălalt. Lui Mike îi plăcea să călătorească şi putea să o însoţească peste tot. Ea nu aflase de isprava lui Mike decît în avion. Spera că Asa să nu-i poarte pică pentru faptul că-l iubea pe Mike.

– N-am să-ţi port pică, dacă îl iubeşti într-adevăr, zise Asa. Dar să-i spui deşteptului ăluia cu care ai fugit că sînt în faza de definitivare a planului după care am să-l torturez. Poate să înceapă să se pregătească.

Mike luă receptorul.

– N-aş fi mers poate atît de departe dacă ai fi înţeles. Dar nu ai înţeles şi, cum nu era vreme de pierdut, n-am avut de ales.

În final, Asa le dădu binecuvîntarea lui. După ce puse receptorul în furcă, se întrebă dacă ar fi fost atît de dispus să le transmită urările de bine, în cazul că n-ar fi cunoscut-o pe Sarah.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd răspunse la ciocănitul din uşă şi se pomeni cu Sarah în prag, Asa nu-şi dădu seama dacă ea era cu adevărat sau dacă el avea halucinaţii.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi, pentru o clipă, el se lăsă învăluit de sentimentul de mulţumire adus de Sarah. Această trăire însă nu durǎ decît pînă ce el îşi dădu seama că ceea ce dăruia Sarah era mai mult o alinare şi că el nu avea dreptul la aşa ceva.

– Tu şi primarul v-aţi înşelat, zise el, cu un glas încordat. Alergarea n-are nici un efect, iar duşurile reci nu fac decît să-mi încreţească pielea ca la găină.

– Ştiu, răspunse ea încet. Nici untul de arahide şi jeleul nu ajută mai mult. De aceea am venit.

– Poate ar fi mai bine să discutăm despre asta.

– Trebuie? Aş prefera să mă săruţi.

– Sarah, nu cred că ceea ce ceri este atît de simplu. Aşteaptă să-mi pun pantalonii şi vom face o plimbare.

– Să-ţi pui pantalonii?

Asa dispăru în cabana întunecată.

Sarah îl urmă.

Din living, el intră într-o mică încăpere în care aprinse lumina. Prin crăpătura uşii, Sarah îl vedea clar. În seara aceasta, chiloţii lui erau bleu. Asa îmbrăcă o pereche de blugi roşii şi încălţă nişte tenişi.

Ea se îmbujoră şi se îndreptă spre fereastra

care dădea spre lac. Aşteptînd ca el să se îmbrace, se aşeză pe pervazul scăldat de razele lunii.

– Domnule ofiţer Canyon!

După ce îşi legă cel de-al doilea şiret, el îşi trase pe cap o cămaşă, fără să-i mai desfacă nasturii.

– Sarah, cred că am trecut stadiul de „domnule ofiţer Canyon“ şi „domnişoară Wilson“. Numele meu este Asa.

Ea îşi ridică ochii spre el, amuzamentul jucîndu-i pe chip.

– În regulă, Asa. Nu voiam decît să remarc că acum nu ne priveşte nimeni. Nu este în interes de servici.

– Nu?

– Nu. Ea îl sărută.

El îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să îngăduie aşa ceva. Primul sărut din noaptea trecută fusese o necesitate. Al doilea, un accident.

Asa gemu.

Acest sărut era o minunată greşeală nebunească, iar el se lăsa prins în mrejele lui, fără să se gîndească la consecinţe. Brusc, avu în minte imaginea unei plaje, a unei nopţi fierbinţi de vară, a doi îndrăgostiţi înlănţuiţi pe nisipul unei lagune

îndepărtate. Zgomotul pe care o vietate acvatică îl făcu, străpungînd suprafaţa apei şi întorcîndu-se apoi în adîncurile întunecate ale acesteia, fu urmat de ţipătul unei păsări de noapte. Toate păreau să aparţină momentului, toate păreau să aibă legătură cu atingerea şi percepţia femeii din braţele lui.

Sirena unei maşini fu cea care le întrerupse îmbrăţişarea, punînd capăt extazului lui. Asa ieşi pe verandă, aducînd mulţumiri tăcute ofiţerului Paul Martin care parcase în spatele furgonetei lui Sarah. În spatele lui Paul, era camioneta argintie a lui Asa, condusă de un alt ofiţer în uniformă bleu.

– Să nu-ţi vină să crezi, strigă Paul. Ţi-am găsit camioneta parcată în faţa primăriei, pe locul rezervat primarului. Pe unul din scaune era o grămadă de haine şi un bilet care spunea că pistolul şi cheile sînt sub husă şi care ne ruga să ţi le aducem. Aşa că iată-ne aici.

– Primărie! Asa se încruntă. Se potriveşte. Mike n-ar fi îndrăznit s-o lase pe Fetiţa Argintie într-un loc din care putea să fie furată. Mulţumesc, Martin. Rămîn dator.

Conducătorul camionetei parcă în spaţiul din colţul casei, coborî şi se urcă în maşina poliţiei. Fără vreun alt comentariu, legat de ora tîrzie şi de

prezenţa lui Sarah, Paul, ţinînd degetul mare în sus, ridică pumnul într-un gest de salut şi plecă.

Asa îşi coborî privirea asupra lui Sarah şi-şi dădu seama că prezenţa ei aici îi unise, fie că el voia sau nu acest lucru. Ea îl salvase, îi dăduse cheile de la furgonetă, îl introdusese în echipa ei de softball. Toate acestea îi legaseră unul de celălalt. El era îngrijorat, căci, deşi Smyrna era foarte apropiată de Atlanta, rămînea totuşi un oraş micuţ. Membrii localităţii, cei ai căror părinţi şi bunici se născuseră aici, se protejau unii pe ceilalţi. Sarah era una de-a lor.

Asa o prinse de mînă.

– Haide să pornim la plimbare, înainte de-a face ceva pentru care să fiu arestat. Ofiţerii şerifului nu sînt imuni la mînia unui bărbat care are impresia că protejează o femeie.

– Cine? Paul Martin? întrebă Sarah, cuprinzîndu-l pe Asa pe după mijloc în timp ce traversau curtea. Este doar un prieten.

– Eu mă gîndeam, de fapt, la primar.

– Şi Jake Dalton este tot un prieten.

– Nu cred că asta este alegerea lui.

– Cîţi ani ai, Asa?

– Treizeci şi cinci. Sînt suficient de bătrîn ca să-mi dau seama că nu te pot face parte din viaţa, mea în mod fals.

– Foarte bine. Mie-mi place bărbatul care ştie ce face, mai ales cînd ceea ce face este plăcut.

– Oh, Doamne, zise el, strîngînd din dinţi. Cred că ajutorul de şerif a dat de belea.

Asa nu ştia cum să răspundă la sinceritatea ei. Sarah crezuse că el avea nevoie de ea şi venise. El ştia că o putea invita în cabană şi că ea n-ar ezita, dar acest lucru i-ar fi dus într-o direcţie în care nu era sigur că era pregătit să meargă.

Asa îndepărtă braţul cu care ea îi ţinea mijlocul şi-şi împleti degetele lungi cu ale ei.

– Sarah, înainte ca tu să vii, a sunat Jeanie. Le-am dat ei şi lui Mike binecuvîntarea mea.

– Mă bucur.

Asa se opri şi se răsuci ca s-o privească pe Sarah în lumina lunii.

– De ce ai venit, de fapt, în seara asta? întrebă el.

– Pentru că nu voiam să fii singur.

El pufni într-un hohot de rîs.

– Nu trebuia să te deranjezi. Sînt expert în singurătate. Este şi normal să fiu, căci am multă experienţă în domeniu.

– Nu înţeleg, Asa. Ea îl prinse de mînă. Spune-mi de ce eşti singur.

– Bine, zise el, într-un tîrziu. Am crescut într-un orfelinat, într-unul adevărat, Sarah. Nici măcar nu

ştiu cine mi-au fost părinţii. Am fost copilul pe care toată lumea îl lua acasă şi-l aducea pe urmă înapoi. De îndată ce am absolvit liceul, m-am înrolat în marina militară. De atunci încoace, eu am fost mereu cel care pleca.

– N-ai avut niciodată pe nimeni?

– Cred că Jeanie a fost singura familie pe care am avut-o.

– Oh, Asa, îmi pare atît de rău că nu te-au iubit. Cred că ţi-a trebuit multă putere ca să supravieţuieşti.

– Să nu-ţi pară rău pentru mine. N-am fost un copii prea bun. Dar, pînă în final, un lucru am învăţat bine, anume că omul este responsabil de fericirea lui. Nu se poate baza pe alţii. Oamenii sînt pasageri. Pot fi înlocuiţi.

Oamenii sînt pasageri? Ea nici măcar nu putu să-i contrazică afirmaţia de recunoaştere a pierderii ce-o suferise.

– Crede-mă, Sarah, o vreme, Jeanie a fost sigură că voia siguranţa pe care i-o ofeream eu. Acum îl are pe Mike. Şi asta este bine.

– Nu eşti mîhnit?

– Nu, nu sînt.

Sarah întinse mîna liberă şi-l atinse pe faţă.

– Dacă nu mă vrei aici, atunci mai bine aş pleca. Eu nu ştiu să fiu pasageră.

Asa privi expresia îndurerată de pe chipul ei. El respingea ceea ce Sarah îi oferea, iar ea nu ştia cum să facă faţă situaţiei.

– Da, ar fi mai bine. Pentru că, dacă ai rămîne, nu aş face decît să-ţi încurc viaţa.

– Nu cred.

– Ar trebui. Nu sînt nici bun, nici darnic. Şi nu ştiu cum să-ţi primesc compasiunea.

– Nu este adevărat, Asa. Tu ţii la oameni. În ochii mei acest lucru te face deosebit.

– Nu ţin la oameni. Doar la Jeanie, iar ea a fost o responsabilitate, asemenea slujbei pe care o am. A fi cu tine nu este acelaşi lucru.

– Nu? Mă bucur.

El îi ridică mîna în dreptul buzelor şi, după ce îşi coborî sărutarea în palmă, i-o eliberă.

– Oh, la naiba, Sarah, du-te acasă, cît îţi mai pot da drumul. Aşa ceva nu poate să meargă. Te-aş face nefericită.

– De ce nu mă laşi pe mine să decid?

– Sînt îngrozitor de ordonat, continuă el, de parcă ar fi încercat să se convingă nu numai pe el, ci şi pe Sarah. Baia mea nu are periuţe suplimentare de dinţi, pentru că nu-mi place să-mi vină cineva acasă. Camioneta mea are trepte înalte, fiind incomodă femeilor, şi asta pentru că nu privesc cu plăcere compania unei femei. Cu

alte cuvinte, eu sînt un om care îşi planifică fiecare fărîmă a vieţii, iar tu eşti o femeie...

– Care nu face aşa ceva, sfîrşi ea fraza. Poate că ai dreptate. Dar cred că s-ar putea să te înşeli în privinţa lucrurilor pe care trebuie să le facă un om, ca să fie fericit. Poate că există momente cînd este mai bine să uiţi de toate planurile şi să zbori orbeşte spre soare.

Ea nu-i putea vedea în întuneric expresia ochilor. Însă îi simţi încordarea din atingere. El ar fi trebuit să-şi slăbească strînsoarea şi să se dea cîţiva paşi în spate, dacă ar fi vrut s-o facă pe ea să creadă că se retrăgea. Însă nu proceda astfel. Făcu chiar o mişcare care îl apropie mai mult.

Inima lui Sarah bătea puternic în piept. Genunchii îi tremurau.

– Îmi pare rău, Asa. Se pare că nu sînt prea versată în astfel de treburi. Mă simt ca o păcătoasă, pentru simplul fapt că m-am gîndit la aşa ceva. Nu sînt o persoană cu adevărat nobilă. Nici măcar n-am fost sinceră în privinţa prezenţei mele aici. Motivul adevărat pentru care am venit – glasul ei se stinse într-o şoaptă răguşită – este că te doresc.

– Asta-i nebunie, zise el.

– Ştiu, dar este adevărat.

În întuneric, Sarah îşi simţea bătăile nebuneşti

ale inimii. Auzea respiraţia lui Asa, în timp ce pieptul lui se ridica şi cobora ritmic. Şi el era la fel de agitat ca şi ea.

O tăcere lungă se aşternu între ei, pînă ce Asa vorbi:

– Eşti sigură că vrei să rişti şi să te încurci cu *un bărbat ca mine*?

Sarah închise ochii o clipă şi încercă să se gîndească logic la răspunsul ei. Însă nu reuşi. Îşi aminti de convingerea tatălui ei şi anume că fiecare om nu avea dreptul decît la o aruncare la coş, pe care, dacă nu o acceptă, avea să regrete toată viaţa pierderea. Tatăl ei nu renunţase niciodată *la minge, deşi jocul îi grăbea moartea. El nu* vorbise decît despre marea bucurie pe care viaţa i-o adusese.

Nu exista nici o logică în sentimentele ei pentru Asa sau în acţiunile ei. Ea nu era sigură decît de faptul că Asa îşi impusese să nu o strîngă în braţe, cînd de fapt nevoia lui de a face acest lucru era la fel de mare ca a ei.

– Dacă vreau să mă încurc cu tine? Sînt deja încurcată, zise ea, fiind răsplătită cu un geamăt de disperare, în timp ce mîinile lui o împresurară. Buzele lor se întîlniră şi se contopiră. Sărutul lui era sălbatic şi dur, gura lui devastîndu-i faţa, buzele, obrajii, urechile, de parcă ea ar fi fost o

oază care oferea apă unui om mort de sete. Nu exista nimic delicat în el sau în atingerea lui.

Nu era nimic senzual în felul în care ea i se dăruia. Sarah îşi înclină capul ca el să-i atingă buzele şi-şi undui trupul ca să-i ofere lui libertate de acţiune.

Noaptea se cufundă în tăcere. Pînă şi broasca de pe malul lacului amuţise, însă numai pînă cînd primi răspunsul perechii ei. Orăcăitul acestora îl sperie pe Asa, aducîndu-l în prezent. Încet, el puse capăt sărutului.

Ameţită, Sarah se trase în spate şi-l fixă pe Asa cu privirea.

– Vai, vai, şopti ea. Cînd faci ceva, mergi pînă la capăt, nu-i aşa?

– Am încercat să-ţi spun, Sarah. Într-un minut, te-ai fi trezit întinsă pe pămînt şi ştii ce aş fi vrut atunci.

– Cred că da, zise ea, încet. Dar nu sînt sigură că sînt pregătită pentru aşa ceva, nu încă.

– Bineînţeles că nu eşti, zise el, pe un ton tăios, abia controlat. De aceea te vei urca acum în Henry şi vei pleca acasă.

– În regulă, dacă asta vrei cu adevărat.

– Ştii foarte bine că nu asta vreau. Dar ceea ce deja am luat este tot ce o să obţin.

Asa îşi puse braţul pe umărul ei şi o conduse

spre cabană. O urcă în furgonetă şi trînti portiera.

– Du-te acasă, Sarah. Să mă suni cînd ajungi.

– Nu am numărul tău, reuşi ea să rostească, forţîndu-şi cuvintele să treacă peste nodul din gît care o înăbuşea.

– Am să ţi-l dau.

Din portofelul pe care îl găsise sub scaunul camionetei, el scoase o carte de vizită, pe spatele căreia notă cu un pix numărul de acasă. Întinse hîrtia lui Sarah, avînd grijă ca mîinile să nu li se atingă.

– Să mă suni, insistă el, de îndată ce ajungi acasă, căci altfel am să-mi fac griji.

– Mulţumesc, Asa. Îmi place să ştiu că-ţi faci griji pentru mine.

Ea sună douăzeci de minute mai tîrziu. Cînd îi auzi vocea, el nu reuşi să rostească mai mult de „Bine".

Sarah nu încercă să forţeze discuţia. Deocamdată, atît era suficient.

Asa Canyon ridică braţul, ţinti şi apăsă trăgaciul de patru ori. Urmarea fu o împuşcătură în inima siluetei de carton, două în braţ şi una

aiurea. Trăgea cu arma de mai bine de o oră, activitatea fiind una dintre cele pe care le găsea relaxante. Pentru el, tirul aşeza lucrurile într-o perspectivă corectă. Astăzi, însă, Asa se pomeni hoinărind cu mintea aiurea. Astăzi atrăgea privirile curioşilor nu din cauza preciziei cu care ţintea, ci din cauza rateurilor.

Oftînd, el îşi scoase ochelarii de protecţie şi apărătoarele fonice şi părăsi încăperea izolată acustic. Mai bine să se lase păgubaş. Nu făcea decît să irosească gloanţele.

Dimineaţa de duminică o petrecuse singur în jurul lacului şi citind ziarul, iar după-amiaza îşi pusese la punct lucrările de la servici. Prin exerciţiul de tir, se mai scursese o oră. Cina rapidă la *Speedy's Grill* îl adusese în pragul orei nouă. Pînă acum reuşise să şi-o scoată din minte pe Sarah Wilson, cu jocul ei de softball, cu tot.

Ieşi din clădire, însă, după cîţiva paşi, se opri. Se răsuci şi intră iarăşi înăuntru, ducîndu-se spre ghişeul cu gratii, unde Clarance mormăia mai tare ca de obicei, în timp ce completa un formular.

– Clarance?

– Da, omule, de ce ai nevoie? Dacă vrei vreun raport sau vreun dosar, las-o baltă. Nu doresc să mă prindă aici Crăciunul, mai ales că nici măcar sărbătoarea de Halloween n-a trecut încă.

– Linişteşte-te, amice, nu vreau decît nişte informaţii.

– Da? Ce anume?

– Ştii ceva despre lăcătuşii din district? Vreau să spun că mi-am făcut praf cătuşele şi doresc să găsesc pe cineva care să se uite la ele.

– Este unul Jimmy J, de pe Roswell Road.

– Nu, am auzit că este o femeie destul de pricepută.

Asa avea impresia că juca bine rolul naivului, însă, după cum mişcă Clarance capul, îşi dădu seama că nu-l păcălise deloc pe acesta.

– Sarah, eh? Trebuie să fie vorba de Sarah Wilson. Toată lumea o cunoaşte pe Sarah. Tatăl ei, „marele Jim Wilson", a fost unul din cei mai buni jucători ai postului de „prindere" pe care i-a avut echipa *Atlanta Crackers.*

Lui Asa, numele nu-i spunea mai nimic, însă auzise nişte oameni vorbind odată, la primărie, despre tripla campioană a Atlantei şi despre Jim Wilson, omul cu inima de aur. În ultimii doi ani de carieră, jucase fiind bolnav. Cînd, în cele din urmă, abandonase sportul, era tînăr, însă trupul îi era distrus şi schilodit. Dar lăcătuşul? Canyon era surprins.

– Unde-şi are magazinul?

– În Oakdale, între South Cobb şi Atlanta

Road. Nu se poate să nu-l vezi.

Asa cunoştea zona. Îşi zise în sinea lui că nu avea să se ducă acolo. Sarah era prea tînără pentru el. Era prea proaspătă şi prea inocentă pentru el. El trebuia să o protejeze de ea însăşi. Însă Asa nu-şi respectă hotărîrea.

Clădirea în care Sarah îşi avea magazinul era dărăpănată şi necesita o nouă zugrăveală. Firma „Wilson – Lucrări de Lăcătuşerie“ era ştearsă. Lăsîndu-şi motorul mergînd, Asa coborî din maşină şi urcă treptele magazinului. În fereastră, era pus un mesaj pe o bucăţică de carton.

ASTĂZI JOC ÎN CAMPIONAT. PROBABIL VOI DESCHIDE MÎINE ÎN JUR DE ORA ZECE. SARAH.

El nu se aştepta să găsească magazinul deschis duminica, dar nu se gîndise o clipă că lunea nu ar fi fost. *Probabil voi deschide mîine, în jur de ora zece?* Ce fel de afacere avea ea? Nu avea un program. Fusese solicitată în toiul nopţii să se ducă într-un loc pe care nu-l cunoştea, ca să deschidă cătuşele unui bărbat legat de zăbrelele tăbliei unui pat. Ce fel de riscuri îşi asuma ea,

de obicei? Putea să pună pariu că ea nu avea nici măcar o secretară care să-i recepţioneze mesajele.

O oprire scurtă, la un telefon public, îi confirmă presupunerea. Robotul telefonic făcu zgomotul specific şi vocea veselă a lui Sarah răsună melodios. „Bună, sînt Sarah. Sînt pe terenul de sport. Revino mai tîrziu. Dacă eşti tu, mamă, banii pentru curentul electric sînt sub covor. Dacă eşti altcineva, să nu care cumva să îndrăzneşti să te atingi de ei. La revedere. Oh, dacă din întîmplare eşti Asa, ibricul cu cafea este pe aragaz, în cazul în care vrei să treci mai tîrziu. Eu voi fi singură şi în mare nevoie de o companie".

Asa înjură.

Banii sînt sub covor.

Voi fi singură şi în mare nevoie de o companie.

Practic, Sarah Wilson îi invita pe toţi cei care ar fi sunat să o jefuiască. Asa îngheţă.

Bine cel puţin că nu le dădea adresa. Cei care puteau să profite de invitaţia ei trebuiau fie să-i cunoască adresa, fie să i-o afle. El răsfoi prin cartea de telefon şi-i găsi adresa tipărită chiar sub numele ei.

Să fii credul era una, dar să fii prost era ceva ce Asa Canyon nu putea să tolereze. El învăţase

acest lucru trecînd prin greutăţi. Conchise că simţul responsabilităţii îl făcu să trîntească cartea de telefon şi s-o pornească cu toată viteza pe şosea.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ciocănea la uşa din faţa hambarului lui Sarah. Uşiţa de la pod se deschise şi Sarah privi în jos.

– Haide, urcă. Uşa este deschisă.

– Bineînţeles, mormăi el, printre dinţi, urcînd scările. De ce? întrebă el, cînd Sarah deschise uşa locuinţei. De ce laşi astfel de mesaje pe robot? Dacă nu eram eu cel care te suna?

– Ce dacă! Nu era invitat dacă nu se numea Asa. Cafeaua este fierbinte.

Asa rămase încremenit. Era atît de uimit, încît nu reuşi nici să se mişte din loc, nici să-i răspundă. Sarah probabil că era în pat şi citea, cu uşa deschisă.

Avea nişte ochelari cu rame roşii, ridicaţi pe cap, care îi ţineau părul tuns băieţeşte departe de faţă. Purta un tricou alb şi lălîu, ce avea pe piept desenată o scoică şi înscris numele de *Jekyll Island.* Fusta îi ajungea pînă la jumătatea genunchilor, iar picioarele îi erau goale. Părea atît de tentantă, încît el ar fi dorit să o cuprindă în braţe.

– Ai o cutie cu ulei? zise el, blestemîndu-se că

nu găsise o replică potrivită la ceea ce ea avea impresia că fusese o afirmaţie înţeleaptă.

– O cutie cu ulei? De ce? Ne jucăm de-a Vrăjitorul din Oz?

– Nu ne jucăm de-a nimic.

– Eşti supărat pe mine, Asa?

– Da! Nu! Nu ştiu cum sînt.

Asa îşi simţi mînia adunîndu-i-se undeva între abdomen şi... La naiba! Nici măcar nu-şi îngăduia să se gîndească la acea parte a trupului. Ştia că privirea lui o devora pe Sarah. Abia reuşea să-şi păstreze stăpînirea de sine, dorea atît de tare să o sărute, încît acest lucru îl îngrozea.

Sarah întîmpină încruntătura lui cu un surîs.

– Nu te îngrijora, Asa. Ştiu că-ţi faci griji din cauza mea. Nu ai ţipa dacă nu ar fi aşa. Te iert. Intră şi închide uşa. Cred că este o cutie cu ulei pe aici pe undeva.

Imediat ce el intră în casă, Sarah ridică mîna şi-şi aşeză unul din degete pe buzele lui, de parcă l-ar fi implorat să-şi lase mînia afară. Gestul avu efectul dorit. Atingerea ei păru să-i potolească furia care îl cuprinsese.

– Uşa de la pod scîrţîie, zise el, într-un final. Am să o ung.

– Scîrţîie? N-am sesizat.

– Ştiu. Nu vezi niciodată nici o problemă, nu-i

aşa?

– Dacă pot să mă abţin, nu văd. Sarah îngenunche în faţa dulăpiorului de sub chiuvetă şi scoase dinăuntru nişte cutii cu detergent şi ustensile de gătit. Ştiu că este pe aici pe undeva.

Asa se ghemui lîngă ea, stăpînindu-şi dojana.

– Ţii toate lucrurile astea aici, amestecate?

– Sigur. Nu folosesc prea mult tigăile astea, aşa că nu contează dacă nu ajung la ele prea uşor. Nu, nu este aici. Poate o fi printre conserve.

– Dar, Sarah, toate cutiile cu detergent ar trebui să fie la un loc. Cratiţele şi tigăile în altă parte, iar mîncarea...

– Oh, da, mi-am amintit, îl întrerupse ea. Este în furgonetă, în cutia cu scule. Mă întorc imediat.

Automat, Asa începu să aşeze lucrurile în dulăpior, într-o anumită ordine. Pînă se întoarse Sarah, el rînduise două dulăpioare alăturate, folosind fiecare spaţiu disponibil.

– Măi, măi ce frumos este! zise ea, întinzîndu-i lui Asa cutia cu ulei. Faci şi ferestrele? întrebă ea, cînd el se apucă să ungă balamalele.

– În fiecare primăvară.

Sarah îşi încrucişă mîinile la piept şi începu să se legene pe călcîie.

– Eşti bun cu femeile şi cu copiii. Îţi schimbi uleiul la camionetă la fiecare patru mii de kilometri

şi pun pariu că nu ai smuls niciodată eticheta de pe o pernă, nu-i aşa?

Asa nu reuşea să se concentreze la întrebarea ei. Braţele ei încrucişate îi ridicaseră sînii ispititor. Nu purta sutien, iar el nu putea să-şi mute privirea în altă parte.

– N-am întîlnit o persoană atît de inocentă ca tine, Sarah, zise Asa, pe un ton grav. Se pare că te-ai delegat *singură îngerul meu păzitor* şi *eu nu* ştiu ce să fac. Cînd am deschis noaptea trecută această uşă şi te-am văzut, m-am transformat într-un calup de unt. De atunci, nu mai sînt eu şi acest lucru nu-mi place.

– Ştiu.

– De unde ştii? Cum se face că eşti atît de *isteaţă, domnişorico*?

– Simt şi eu acelaşi lucru ca şi tine. Singura diferenţă este că eu nu am hotărît să opun rezistenţă.

– Şi asta este ceea ce eu nu înţeleg. De ce?

– Haide să ne aşezăm la masă. Sarah îi întinse mîna, iar Asa i-o luă.

Împreună, se îndreptară spre masa mică de la fereastră, cu vederea spre pajiştea din faţa casei. Asa îi dădu drumul lui Sarah şi, cu un efort, se aşeză vizavi de ea. Trebuia să plece de aici. Ea nu făcea parte din viitorul lui, şi el ştia asta foarte

bine. Însă, fir-ar să fie, o dorea, cum nu mai dorise pe nimeni pînă acum.

Sarah umplu două ceşti cu cafea. Simţea lupta care se dădea în Asa. Trebuia să lase puţină distanţă între ei, să-i dea lui timp să-şi găsească singur drumul. Dacă învăţase ceva despre Asa Canyon, atunci era faptul că el avea nevoie de timp ca să-şi rezolve problemele. Ea se aşeză, îşi trase scaunul aproape de masă şi-şi împreună mîinile sub bărbie.

– Tatăl meu a fost jucător de baseball, zise ea.

– Ştiu. Marele Jim Wilson, de la *Atlanta Crackers*. În ultimul lui sezon a reuşit douăzeci şi patru de ture complete.

– Ştia de multă vreme că genunchii aveau să-l lase. Deja îşi pierduse auzul la o ureche, de la o lovitură cu mingea... dar ceea nu ştia nimeni era că avea diabet.

– N-am auzit de acest lucru.

– În final, a trebuit să i se amputeze ambele picioare. În acea perioadă, urmam cursurile serale ale unei şcoli tehnice. Ani de zile am fost umbra lui, ajutîndu-l cu firma, la început, în vacanţe, iar mai apoi, tot timpul. Degetele ei se strînseră.

– Îmi pare rău, Sarah. N-am vrut să-ţi trezesc amintiri triste.

– Este în regulă. Nu sînt amintiri triste. Tata nu m-a lăsat niciodată să fiu tristă, nici chiar atunci cînd amîndoi ştiam că se duce. Era un om deosebit. A început să joace la *Atlanta Crackers* cînd avea doar şaisprezece ani. A renunţat la bursa acordată să urmeze colegiul. Baseballul era pentru el premiul Pulitzer, ulciorul cu aur. Chiar şi atunci cînd şi-a dat seama că acesta îl ucidea.

– Vrei să spui că din cauza diabetului?

– Da. Ajunsese la un punct în care nu putea să spună că era suferind. Nu-şi mai simţea tălpile şi picioarele.

– Dar a continuat să joace? Ce părere avea mama ta despre toate astea?

Urmă o pauză scurtă.

– Nu i-a plăcut. Nu a înţeles niciodată că tata avea un alt mod de a vedea lucrurile. Viaţa era dată să fie trăită, să te bucuri de ea. În orice există o parte bună, iar el reuşea mereu s-o găsească.

– Exact ca tine, zise Asa, încet, începînd să înţeleagă de unde dobîndise Sarah concepţia ei neortodoxă despre viaţă. Tatăl ei văzuse în norii de ploaie căptuşeli argintii, iar Sarah făcea acelaşi lucru. Însă ochelarii lor roşii nu făceau ca furtunile să-i ocolească. Iar furtunile puteau fi ucigătoare.

– Nu ştiu ce să spun despre asta. Ştiu doar că

nu ni se dă prea multă vreme de trăit, iar dacă o vom irosi negînd totul, vom sfîrşi îndureraţi. Fericirea stă în mîinile noastre şi nu trebuie să pierdem nici o şansă care ni se oferă.

Sarah îşi desfăcu pumnii şi, apucînd ceaşca, o ridică în dreptul buzelor.

– Bea-ţi cafeaua înainte de a se răci.

Asa se lăsă învăluit de căldura lichidului pe care îl sorbi.

– Extraordinar! Ai pus zahăr exact cît trebuia şi asta se întîmplă rareori. Oamenii mereu încearcă să-mi schimbe gusturile.

– Te-am urmărit. De vreme ce eşti atît de pedant, m-am gîndit că ar fi bine să fiu atentă.

– Apropo de atenţie, Sarah. Aş vrea să fii mai grijulie în privinţa mesajelor pe care le laşi pe robot. Ştiu că tu crezi că nu există oameni ticăloşi în lume, dar îţi spun eu că sînt. Nu-i invita să te găsească, zicîndu-le că ţii banii sub covor.

– Asa, nu sînt chiar atît de proastă. Chiar dacă mi-ar găsi adresa, nu m-ar deranja. Ar ajunge în casă, iar mama are instalată acolo o alarmă că ar putea să asigure cu ea şi protecţia Fortului Knox. Noi sîntem lăcătuşi de meserie, doar nu ai uitat acest lucru!

– Mama ta nu-şi face griji din pricina ta?

– După douăzeci de ani petrecuţi cu tata, a

ajuns la concluzia că este mai bine să mă lase în pace. În plus, ea s-a recăsătorit.

– Recăsătorit?

– L-a iubit pe tata, dar el n-a înţeles-o niciodată. Noul ei soţ este un om normal, care duce genul de viaţă pe care ea şi l-a dorit dintotdeauna. Tata ar fi dorit aşa ceva pentru ea.

– Îmi pare rău că trebuie să spun, observă Asa, dar eu înţeleg dezorientarea ei. Dacă viaţa ei cu tatăl tău a fost ceva în genul clipelor pe care le trăiesc cînd sînt cu tine, atunci asta a însemnat că mai tot timpul ea a simţit că trăieşte un vis.

– Da. Obişnuia să spună că faptul că era îndrăgostită de tata o făcea să se simtă ca fetiţa din acea poezioară veche. Cînd era bine, era foarte bine...

– Dar cînd era rău, era groaznic.

Sarah îi aruncă lui Asa o privire lungă şi tristă.

– Da, cred că, pentru un bărbat ca tine, modul meu de viaţă trebuie să pară destul de groaznic.

Asa nu putu să-şi reţină zîmbetul.

– Nu ştiu. Deocamdată cred că sînt prea prins de dorinţa de a mă simţi bine.

Sarah privi chipul puternic şi ochii cenuşii şi întunecaţi ai lui Asa. Era un bărbat complex, însă exista în el o parte vulnerabilă care o atrăgea.

– Ştii că îţi asumi un risc vorbind astfel.

– Ştiu, murmură el. Este o prostie din partea mea şi simplul fapt că mă aflu aici.

– Da. Bănuiesc că acest lucru poate fi considerat foarte necuviincios. Dar faptul că eşti aici s-ar putea dovedi a fi foarte plăcut. S-ar putea chiar să devină vicios.

– Ştiu, şi mă sperie al naibii de tare.

– Nu gîndi astfel, Asa. Uneori, trebuie să-ţi asumi riscuri. S-ar putea să existe durere, dar nu putem aprecia bucuria fără suferinţă, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Poate că niciodată eu nu am avut nici un fel de bucurie, ca să pot face comparaţie.

– Pînă acum, ajutorule de şerif Canyon. Sînt pe cale a-ţi arăta cum să ne distrăm. Îţi aminteşti? Sărutul meu este o promisiune.

– Las-o baltă, zise el, trist. Cine va reuşi să mă distreze va trebui să fie geniu.

– Poate că sînt. Poate că am mişcat din nas şi te-am făcut să vii aici.

– Poate că aşa ai făcut. Şi poate că mă bucur. El se ridică şi întinse mîna.

Sarah se lăsă cuprinsă de braţele lui. De astă dată el ceru, şi era conştient de acest lucru. Cînd ea îi răspunse la sărut şi se strînse aproape de el, el o acceptă, dăruindu-se în aceeaşi măsură. Lent, fiecare exploră gura celuilalt, lent, mîinile lor atingeau şi dezmierdau.

– Nu este nimic rău în faptul că ne iubim, zise Sarah, strecurîndu-şi degetele pe sub cămaşa lui.

– Nu, nu este. Degetele lui îi conturau sînii, necăjindu-le sfîrcurile prin ţesătura de bumbac.

– Ahhh! *Sarah nu reuşi să-şi înăbuşe geamătul* de plăcere.

El încetă să o mai sărute şi, strîngînd-o la piept, începu să se legene, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Sarah, trebuie să ne oprim. Nu pot să cred că am făcut ceea ce am făcut, că fac ceea ce fac. N-ar fi trebuit să vin aici. A fost o greşeală.

– Nu asta ai spus acum un minut. Ai spus că este frumos. Eşti un om plin de contradicţii, ajutorule de şerif, şi cred că eşti puţin aprins.

Asa o eliberă şi se dădu cîţiva paşi în spate. Ea avea dreptate. Nu putea să-şi ascundă dorinţa. Nici nu putea să contrazică afirmaţia ei sinceră. Pur şi simplu, nu se putea gîndi la nici un fel de răspuns.

– La fel eşti şi tu, rosti el, într-un tîrziu.

– Categoric, consimţi ea, făcînd un pas în faţă. Mă mai săruţi o dată?

– Nu, fu răspunsul lui. Sau cel puţin aşa credea el. Du-te la culcare, mormăi el, blestemîndu-se pentru replica prostească. Eu voi pleca acum, Sarah. Încuie uşa în urma mea, te rog.

– Dacă insişti.

– Sigur că insist. Nu vreau să fii jefuită.

– Eu mă refeream la plecare.

– Da, plec. El se răsuci şi o apucă pe scări.

– Să mă suni, Asa, cînd ajungi acasă, pentru a nu-mi face griji.

– Nu pot, zise el. Nu am numărul tău.

– Ba da, îl ai. Numărul de la magazin este şi aici. Am să ridic receptorul dacă vei suna tu.

Cînd Asa ajunse la cabană şi formă numărul ei de telefon, hotărî ca vorbele pe care avea să i le spună să fie scurte şi dulci.

– Bună, sînt Sarah, rosti robotul. Vă rog lăsaţi un mesaj dacă aveţi nevoie de mine şi eu am să vă caut.

– Am ajuns acasă, Sarah. Noapte bună. A fost frumos, foarte frumos, zise el. Punînd receptorul în furcă, el adăugă ca pentru sine: Dar aş fi vrut să fie groaznic.

5

Sarah intră în parcarea pustie de lîngă magazin şi privi în jur. Nu era nici un bătrînel care să-şi aştepte seiful, cum de altfel nu fusese în nici una din cele cinci zile care trecuseră de cînd ar fi trebuit să vină.

Nici urmă de camionetă argintie nu era, deşi cam sperase să fie. Din noaptea în care Asa o sărutase în pod, el fie se oprise seara în faţa hambarului, ca să o verifice, fie o aşteptase dimineţile la magazin. Luaseră prînzul împreună de cîteva ori, în acest interval, discutaseră, se cunoscuseră

mai bine, învăţaseră despre coexistenţa şi atragerea contrariilor.

Asa nu o atinsese. Nici măcar nu se ţinuseră de mînă. Hotărîrea lui de a ţine o distanţă apreciabilă între ei o înnebunea. În plus, devenise foarte îngrijorată din pricina domnului Grimsley.

Deschiderea seifului păruse pentru acesta foarte urgentă şi cu toate acestea, ea nu mai auzise nimic despre el din ziua în care îi lăsase seiful. Dacă ar fi căutat-o, i-ar fi raportat insuccesul. Încercase toate combinaţiile posibile, dar seiful rămăsese blocat. Conţinutul acestuia părea să rămînă pe vecie ascuns, dacă ei nu avea să-i surîdă norocul.

Deschise uşa şi dădu drumul la aerul condiţionat, respirînd uşurată în răcoarea creată. Turneul la nivel de stat era săptămîna viitoare, iar ea nu aştepta, cu nerăbdare, să joace pe o căldură de august de 38°C. Dădu drumul la robot ca să ia cunoştinţă de mesajele lăsate. Primise patru comenzi de instalare de zăvoare.

Cel de-al cincilea mesaj fu o surpriză, nu vocea, ci cererea. Era Asa. Probabil că sunase imediat după ce ea plecase de acasă, căci altfel ar fi auzit telefonul sunînd.

– Sarah, departamentul şerifului sponsori-

zează un chioşc la festivalul *Cotton Patch Days*[1] de sîmbătă. Am fost recrutat să ajut. Ai vrea... ai vrea să mergi şi tu? Te-aş lua pe la unsprezece şi am rămîne probabil şi la dansul de pe stradă care urmează. Am să te sun diseară pe la şapte, pentru răspuns.

Restul zilei trecu în zbor. Sarah se simţea fericită, de parcă ar fi fost unul din cei şapte pitici rămas acasă. Ajutorul de şerif îi ceruse să iasă în public cu el, îi dăduse o întîlnire adevărată. Făcea oficială legătura lor. Viaţa nu putea să fie mai frumoasă de atît.

Jake Dalton sună, invitînd-o sîmbătă seara la un film. Sarah trebui să-l refuze, explicîndu-i că avea alte planuri pentru sfîrşitul de săptămînă.

– Cu ajutorul de şerif Canyon?

– Da.

– Ştiam eu. Jake păru dezamăgit, dar se resemnă. Să nu uiţi, Sarah. Eu sînt aici pentru tine, dacă nu merge.

Ar fi putut să-i spună lui Jake că nu avea ce să meargă, nu încă. Însă, dacă reuşea să-l facă pe Asa să o sărute din nou, poate că avea să se întîmple ceva.

Morocănosul şi *Voiosul*, îşi zise ea. Această

1. *Zilele bumbacului*

combinaţie putea să meargă. Nu trebuia să existe decît o zînă cu o baghetă.

Nu, asta era o altă poveste. Şi totuşi, tatăl ei îi spusese mereu că o mică modificare strategică a adevărului putea să fie benefică. Aceasta fusese metoda pe care el o aplicase în relaţia cu mama ei, cînd uitau ceva ce trebuiau să-şi amintească şi dacă ar fi fost ameninţaţi cu spînzurătoarea sau cu lucruri mai rele.

În plus, Sarah nu era sigură că unul din ei nu se implicase deja. Cum altfel ar fi putut cineva să explice legătura dintre ea şi ajutorul de şerif, sau flacăra care se aprindea cînd ei doi se atingeau? *Mai bine s-ar grăbi.* Asa ar putea să o caute pe acasă în loc s-o sune.

În drum spre casă, ea fu oprită, în dreptul cutiei poştale, de mama ei, Alice.

– Îmi place de bărbatul tău, Sarah. Este timpul să te legi şi tu serios de cineva.

Sarah îşi privi, şocată, mama. În ultimii doi ani, aceasta fusese atît de prinsă în viaţa noului ei soţ, că Sarah o văzuse foarte rar.

– De bărbatul meu?

– Da. A trecut pe la noi, zicînd că vrea să verifice sistemul de alarmă, şi referindu-se la nişte bani pe care tu i-ai lăsat sub covor.

– Este îngrijorat din pricina mea.

– Ei bine, m-am gîndit să-ţi spun că pare genul de bărbat corect, statornic. Exact cum îi trebuie unei femei.

Sarah lăsă cuvintele să i se învîrtească prin minte, cît timp urmă drumul ce ducea spre hambar şi cît timp parcă maşina. *Corect. Exact cum îi trebuie unei femei.* Într-un fel, acest lucru o îndureră, deoarece mama ei îl compara pe Asa cu tatăl ei.

Nu se gîndise, însă acum îşi dădea seama că, în naivitatea ei, crezuse că Asa avea să cedeze. Dar poate că se înşelase. Nu era nici o îndoială că nu se potriveau, la fel cum nu se potriviseră nici părinţii ei. Şi văzuse ce se întîmplase cu căsătoria lor.

Sarah nu era ca mama ei. Nu avea să fie niciodată o femeie manierată şi elegantă. Ea era ca tatăl ei, trăia din plin prezentul, fără să-şi facă griji asupra zilei de mîine.

Asa însă făcea planuri. Asa era ordonat şi exact. Asa era ca mama ei.

Invitaţia la festival era un exemplu edificator. Hotărîndu-se s-o invite să-l însoţească, trecuse la îndeplinirea planului, sunînd-o, prezentîndu-i programul, dîndu-i timp de gîndire. Bărbatul era organizat în tot ce făcea. Îşi propusese un scop şi pe jumătate îl îndeplinise.

Cînd intră în cadă ca să-şi facă o baie relaxantă, ea ajunse la concluzia că zborul orbesc spre soare era peste putinţa lui Asa şi că întocmirea listelor şi stabilirea ţelurilor erau la fel de străine ei.

În timp ce îşi usca părul, era atentă şi la telefon. Constatînd că se făcuse şapte şi jumătate şi că Asa nu sunase, începu să-şi facă griji. Mîncă un sandviş şi se apucă să lucreze la seif, încercînd noi combinaţii de numere ca să-l desfacă. Fără succes. La ora unsprezece încă nu primise nici o veste de la Asa şi nici seiful nu-l deschisese. Renunţă şi se urcă în pat, luîndu-şi cu ea ultima carte cu mistere şi suspans a scriitoarei ei preferate, asigurîndu-se, mai întîi, că trăsese telefonul aproape.

Numără în minte minutele care treceau, gîndindu-se dacă să-i spună sau nu lui Asa, atunci cînd avea să sune, cît fusese de îngrijorată. Recunoscu în sinea ei că era dezamăgită. Voia să-l vadă. Voia să fie cu el. De ce nu sunase?

Sarah nu mai alergase niciodată după un bărbat. Nu voise. În afară de iubitul din liceu, nu mai existase altul care să o intereseze. Însă ceva îi spunea că, dacă voia să-l aibă pe Asa Canyon, ea trebuia să fie cea care să-l curteze. Se dusese la cabana lui şi-l sărutase. Ce altceva putea să

mai facă?

Poate că aici era problema. Poate că mersese prea departe. Bărbaţilor le place să aibă ei iniţiativa, iar Asa era mai bărbat decît oricare altul. Poate că ceea ce trebuia să facă era să fie mai subtilă. Poate că trebuia să vorbească despre acest lucru cu mama ei. Alice era sufletul bunelor maniere. Cu siguranţă că putea să o antreneze şi pe Sarah, ca să devină o adevărată doamnă care să aştepte să fie rugată, înainte de a se arunca în braţele unui bărbat.

Acesta era primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi dimineaţă. Sarah se cuibări în pat şi stinse lumina. Mîine avea să se poarte ca o doamnă, la oficiala întîlnire cu ajutorul de şerif Canyon, însă în mintea ei putea să fie cît de păcătoasă voia. Iar acum putea să se întrebe, cît poftea, despre culoarea chiloţilor pe care ajutorul de şerif îi purta.

Cînd era mică, obşinuia să spună: „Am să închid ochii şi am să număr pînă la zece, după care voi primi ceea ce mi-am dorit". Sarah închise ochii şi începu să numere.

Era foarte tîrziu cînd telefonul sună. Sarah se aruncă după el, lovindu-l de podea.

– Alo. Asa?

– Da.

– Ce s-a întîmplat?

– De unde ştii că s-a întîmplat ceva?

Sarah nu sesiză oboseala din glasul lui.

– Pentru că nu ai sunat la ora la care ai spus.

– Iartă-mă. De obicei, nu fac aşa ceva.

– Ştiu. Ce s-a întîmplat?

– A avut loc o crimă. Am lucrat toată noaptea la acest caz.

– Tu? Credeam că este treaba poliţiei.

– Nu dacă se produce în district.

Sarah se relaxă şi, ţinînd receptorul între ureche şi gît, se întinse leneş.

– Eşti obosit, nu-i aşa? Treci pe-aici şi am să-ţi fac o frecţie care îţi garantez că te va relaxa.

Glasul ei somnoros îi creă lui Asa, instantaneu, o imagine – imaginea ei în pat, imaginea lor în pat. Nu era nimic liniştitor în treaba asta.

– Nu cred, zise el, cu o voce încordată. Dacă îmi vei face un masaj, ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi să mă relaxez. Simplul fapt că discut cu tine este destul de stimulator.

– Eşti sigur? Aş putea să fac o cafea.

– Sarah dragă, este ceva în legătură cu tine şi

cafeaua care... Ei bine, hai să spunem că mă gîndesc să trec pe ceaiuri.

– Cu multă frişcă şi zahăr.

Vorbeau aiureli, dar cuvintele nu contau.

– Îmi place cum sună glasul tău atunci cînd eşti trezită din somn, zise el. Răguşit şi cald.

– Aş vrea să te răzgîndeşti şi să vii. Pari atît de încordat şi de obosit!

– Sînt şi obosit şi încordat. Crimele mă fac întotdeauna să mă simt astfel. Trebuie să plec acum, Sarah. Sînt aşteptat la laborator. Voiam doar să mă conving că mergi astăzi cu mine la festival.

– Te mai duci?

– Departamentul a promis acel chioşc. Va trebui să servim mazăre şi pîine specială, făcută şi din mălai, chiar dacă a fost omorît un bătrîn vagabond.

– Să serviţi mazăre şi pîine specială? Sarah rîse uşor. Nu te văd gătind.

– Trebuie să-ţi spun că sînt un bucătar excelent. Dar astăzi nu va trebui să fac mîncarea, doar s-o pun pe farfurie. I-am spus şerifului că ne vei da şi tu o mînă de ajutor.

– Îţi voi da tot ceea ce doreşti, ajutorule de şerif, zise Sarah, calmă.

– Oh, domnişorico... Asa gemu şi aşeză re-

ceptorul în furcă. O credea în stare. Nu se îndoia de treaba asta. Şi dorea ceea ce ea avea de oferit. Cît timp avea s-o mai poată refuza? Cît timp avea să se mai ispitească cu această întrebare? Cît timp avea să mai poată păstra o legătură prietenească cu această femeie, fără să nu recunoască că era atras de ea? Ce fel de prost devenise de şedea zîmbind în mijlocul secţiei?

– Hei, Canyon, ai observat că bătrînul nu are degetul mare de la mîna dreaptă?

– Da, răspunse el detectivului care tocmai intrase. Este şi groaznic de palid, ca o persoană bolnavă sau care a stat în puşcărie.

A doua zi dimineaţă, Sarah îi făcu o surpriză mamei ei venind să ia micul dejun la ea. Deşi era sîmbătă, soţul lui Alice, Robert, se dusese la biroul lui juridic să întocmească nişte scrisori. Alice era deja îmbrăcată şi-şi servea a doua ceaşcă cu cafea, cînd Sarah îşi ocupă vechiul ei scaun de la masă.

– Vrei o omletă, Sarah? o întrebă Alice.

– Nu, ceea ce doresc ar fi o discuţie ca de la

mamă la fiică, dacă nu te superi.

– Sînt flatată, recunoscu Alice, încercînd să-şi ascundă plăcerea din glas.

– Este vorba despre Asa.

– M-am gîndit eu.

– Seamănă mult cu tine, mamă, iar tu ştii cum sînt eu. Mă tem că nu ne potrivim prea bine unul cu celălalt.

Alice umplu o ceaşcă cu cafea şi o aşeză pe masă în dreptul lui Sarah. După ce-şi privi fix fiica cîteva clipe, ea rosti:

– La fel a spus şi mama mea despre mine şi tatăl tău.

– Buni? Sarah abia şi-o amintea pe bunica ei.

– N-a contat. Ne iubeam. Fiecare era sigur că celălalt se va schimba.

– Dar nu v-aţi schimbat, nu-i aşa?

– Nu, am încercat, dar nu ne-am schimbat. Cred că oamenii trebuie să fie aşa cum sînt ei, căci altfel vor fi foarte nefericiţi.

Sarah îşi părăsi locul de la masă şi se duse la fereastră.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Deschise uşa şi dădu să piece.

– Nu, Sarah, nu înţelegi. Faptul că am fost diferiţi nu ne-a făcut să ne iubim mai puţin. A făcut

doar ca dragostea să fie mai intensă. Aş fi schimbat vieţile noastre dacă aş fi putut, dar niciodată n-aş fi ales pe altcineva.

Sarah se duse la magazin, sperînd să-l găsească pe domnul Grimsley. Nu-l găsi. Începuse să creadă că nu avea să mai audă de el niciodată. Ar fi fost pentru prima dată cînd cineva îi aducea ceva şi nu mai venea să-şi ia obiectul înapoi. Avusese impresia că domnul Grimsley fusese foarte nerăbdător să afle ce era în seiful lui. De altfel, începuse şi ea să fie puţin curioasă. Dinamita părea să fie singura soluţie.

După ce aşteptă o oră, încercînd şi alte variante, Sarah renunţă. Lăsă un bilet în uşă şi plecă acasă. Era sîmbătă şi trebuia să meargă la un festival. Pe bilet scrisese:

Nici un rezultat la seif, domnule G. Mai lucrez încă la el. Căutaţi-mă.

Pînă la ora unsprezece, se îmbrăcase şi se dezbrăcase de trei ori. Rochia pe care o pusese la început o făcea să pară foarte elegantă, însă,

aşa îmbrăcată, n-ar fi putut să servească mazăre. După aceea se schimbă într-o pereche de pantaloni scurţi şi într-un tricou, ţinută pe care o califică drept prea familiară. Acum îmbrăcase o fustă scurtă, roşie, din bumbac, şi o bustieră în aceeaşi nuanţă, care îi lăsa mijlocul gol. O pereche roşie de pantofi şi nişte şosete albe îi completau ţinuta.

Astfel îmbrăcată, nu avea să-i fie incomod să se urce în camioneta lui Asa.

Cînd auzi claxonul, deschise una din ferestrele podului. Asa şedea lîngă camionetă, uitîndu-se în sus la ea. Sarah simţea că avea să-i sară inima din piept.

– Gata?

Gata? O singură privire aruncată asupra lui şi ea îşi dădu seama că acesta era cuvîntul corect. Ochii lui cenuşii păreau mai luminoşi în această dimineaţă, mai în ton cu obrazul lui proaspăt bărbierit şi cu părul negru, îngrijit pieptănat. Purta blugi strîmţi, care îi acopereau în parte ghetele lui stil western. Cămaşa pe care o purta era roşie, iar la gît avea înnodată o eşarfă cu buline.

Oh, da, era gata. Era atît de pregătită, încît fu tentată să apuce frînghia scripetelui şi să coboare pe ea.

– Vrei să vii sus? întrebă ea, veselă.

El surîse şi, trecîndu-şi mîinile prin păr, cumpăni, de parcă s-ar fi jenat să fie văzut zîmbind.

– Cred că asta ar fi o greşeală.

Ea nu era de aceeaşi părere, dar acum nu era timp de discuţii. Închise fereastra şi aruncă o privire plină de vinovăţie seifului. Mîine avea să stea toată ziua pe el, pînă ce avea să-l deschidă.

Cînd Sarah păşi în lumina soarelui, lui Asa îi pieri zîmbetul şi i se tăie respiraţia. Fusta scurtă, pe care ea o purta, flutura ca o rochiţă de tenis, iar el se întrebă cum avea să reziste toată ziua.

– Cum se numeşte chestia cu care eşti îmbrăcată?

– Combinaţie asortată de articole separate. Nimic deosebit, răspunse ea, începînd să înţeleagă că ziua avea să fie un alt test al stilurilor lor diferite de viaţă. De ce? Nu-ţi place?

– Nu ştiu. Este ceva foarte diferit.

– Dacă vrei, mă duc să-mi pun o rochie. Sarah se aşeză pe scaunul camionetei şi se aplecă spre el. O să se schimbe dacă el insista, însă avea să-l facă să-i pară rău că-i ceruse acest lucru.

– Eh...nu. Dacă tu te simţi confortabil, eu nu am nici o obiecţie, reuşi el să spună.

Sarah îl sărută în fugă pe Asa, înainte de a reveni la locul ei.

– Unde îţi este insigna, ajutorule de şerif?

– Astăzi nu sînt în exerciţiul funcţiunii, replică el.

– Nu ştiu de ce, dar nu prea te văd servind mazăre în parc, ajutorule de şerif Canyon.

– Oh? Trebuie să-ţi spun că, odată, am lucrat ca bucătar pentru comenzi la minut, într-un club din Vegas numit *Lucky Nugget*.

Sarah întoarse spre el o privire neîncrezătoare.

– Ce căutai acolo? Nu ai figură de împătimit al jocurilor de noroc.

– Nici nu sînt. Mi-am încercat şi eu norocul.

Lui Sarah nu-i venea să creadă. Încercarea norocului însemna să renunţi la control şi ea deja ştia că ajutorul de şerif Asa Canyon îşi ţinea mereu sub control propriul destin.

– Ce găteai?

– Chili şi fasole, cîrnaţi şi fripturi.

– Nu ştiu de ce, dar nu mi te pot imagina în faţa unei maşini de gătit.

– N-a durat prea mult.

– Ce s-a întîmplat?

– Patronul m-a concediat. Nu-i plăceau reţetele mele.

– Ce nu era în regulă cu ele?

– Puneam carne adevărată în cîrnaţi şi fripturi de prima calitate pe grătar. Lumea începuse să mănînce, în loc să bea şi să joace. Mîncarea nu

era atît de profitabilă.

– Iar furtul la gramaj şi garnitura mai mare de fasole, n-ai să le accepţi niciodată, nu-i aşa?

– Ai priceput, Sarah. Dacă un bărbat face ceva, atunci trebuie să facă bine. Apropo, am luat ieri nişte cherestea. Am să-ţi fac în cămară vreo două rafturi, ca să-ţi poţi aranja mai bine alimentele.

– Asa, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar pe mine nu mă preocupă atît de mult aranjatul lor. Eu mănînc mai mult la bufete expres. De vreme ce nu gătesc, nu am nevoie să ştiu pe unde se află alimentele, nu-i aşa?

Asa vru să-i răspundă, dar, văzîndu-i expresia de pe chip, se concentră la condus. Ea nu vedea rostul în a-şi ţine cămara în ordine, însă el avea s-o înveţe. Erau atît de multe lucruri pe care el voia să le împartă cu Sarah, cînd ea avea să se relaxeze şi să înceteze să mai fie atît de rebelă.

Cînd? Ce-şi închipuia el? Această femeie nu avea să fie niciodată mai practică decît era acum. Ea nu ştia cum să fie şi chiar dacă ar fi ştiut, nu ar fi vrut să fie mai practică. El nici măcar nu ştia de ce se gîndea la aceste lucruri. Nici măcar nu ştia de ce se mai afla aici.

Departamentul şerifului din Cobb nu era locul de care aparţinea, cel puţin nu pe vecie. Îşi luase

această slujbă deoarece Jeanie avusese nevoie de el. Acum ea plecase. Mai devreme sau mai tîrziu, el trebuia s-o ia din nou din loc.

Sarah nu avea nevoie de el. Sarah nu era responsabilitatea lui. Sarah era o adiere de vînt proaspăt, iar aerul îmbuteliat îşi pierdea potenţa. El nu dorea ca ea să-şi piardă acea însufleţire deosebită pentru viaţă, pe care o răspîndea în jur ca o aură.

În această dimineaţă, se dăduse cu un alt parfum. Proaspăt, uşor dulceag, ca mireasma florilor de cîmp. Aproape că şi-o imagina pe Sarah primăvara, la munte. O vedea stînd lîngă un pîrîiaş, înconjurată de rododendroni, aşteptîndu-l pe... el.

Cînd parcă în spaţiul din vecinătatea primăriei, rezervat angajaţilor departamentului şerifului, Asa se întrebă ce anume îl determinase să o invite pe Sarah. Ea n-ar putea să nu vadă în această ieşire o întîlnire serioasă. Şi nici nu s-ar înşela dacă l-ar considera interesat de persoana ei.

Sarah nu comentă faptul că fusese solicitată să ajute la chioşcul şerifului. Nu ştia sigur ce aştepta Asa de la această zi. În cele din urmă, conchise că a încerca să facă un plan, care să-l mulţumească pe Asa, era o prostie. Chiar dacă ar fi întocmit unul, era greu de crezut că ea avea să-l

urmeze.

Pînă acum, cu siguranţă că Asa îşi dăduse seama ce fel de persoană era ea. Nu putea să fie ceva ce nu era, cum de altfel nici el nu putea. Ziua de astăzi va fi un bun test care să clarifice dacă relaţia lor avea sau nu să supravieţuiască.

Ea eliberă un mic oftat. Relaţia lor! Îndrăznea ea să meargă atît de departe? Da, ea conchise că putea. Acesta era începutul. Nici ea, nici Asa nu puteau să controleze ceea ce aveau să facă mai departe. Nu aveau decît să se lase purtaţi de adierea norocului, deoarece, fie că Asa voia sau nu să recunoască, ei stîrniseră un vîrtej şi, ori de cîte ori se întîlneau, intensitatea acestuia creştea.

Pînă la ora două, toată lumea din districtul Cobb îşi adusese farfuriile ca să primească o lingură din specialitatea de mazăre a şerifului. Sarah le completase cu cîte o bucată mare de pîine caldă şi cu cîte un salut. Multe din doamnele din zonă veniseră să caute un al doilea ajutor şi să-l solicite pe Asa Canyon să le ofere sprijinul. El le mulţumise la fiecare în parte şi le spuse că, mai întîi, trebuia să se consulte cu Sarah. De îndată ce

numele lui Sarah devenise oficial legat de al lui, interesul pentru Asa scăzu. Prietenii lui Sarah continuară cu glumele şi cu saluturile călduroase.

– Cunoşti chiar pe toată lumea din district, Sarah?

– Nu, există mereu nou-veniţi. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, ajung să-i cunosc şi pe ei.

Transpiraţia curgea pe faţa lui Asa. Ochii şi-i simţea de parcă ar fi avut nisip în ei. De cînd o cunoscuse pe Sarah, el nu mai dormise ca lumea. Nici măcar nu ştia de ce stătea aici în soare, servind mazăre, cînd, de fapt, ar fi trebuit să-l caute pe ucigaşul vagabondului pe care îl găsiseră seara trecută în parc.

Autopsia era în desfăşurare. Experţi în balistică analizau gloanţele care fuseseră trase în individ, înainte de a fi aruncat în lac. Amprentele erau cercetate la sediul FBI din Washington, iar hainele victimei erau examinate la laborator. Pînă ce aveau să fie gata rapoartele, Asa primise dispoziţia de a umple cu mazăre cratiţele de la festival.

Într-un tîrziu, el îşi dădu seama că motivul rezervei lui era, pe de o parte, faptul că nu-şi făcea meseria, iar pe de alta faptul că se plictisise să o tot împartă pe Sarah cu toată lumea.

– Ce s-a întîmplat, ajutorule de şerif? Te-ai

încălzit? Sarah se apropie de Asa, îngrijorarea luînd locul expresiei însorite de pe chipul ei.

Privirea lui urmări picătura de transpiraţie care lunecă pe gîtul ei, rostogolindu-se peste claviculă şi dispărînd în bustiera strîmtă pe care o purta.

– Da, sînt foarte înfierbîntat, zise el.

– Atunci, cred că a sosit vremea să facem o pauză. Hei, băieţi, îi strigă ea pe ofiţerii care chibiţau în spatele lor. Se schimbă tura.

Sarah luă două pahare cu limonadă. Sorbindu-şi fiecare lichidul răcoritor, reuşiră să evite lungile conversaţii cu participanţii la festival şi să-şi croiască drum prin mulţime.

Piaţa oraşului era plină de lume: meşteşugari cu mărfurile lor şi localnici care se distrau mîncînd şi făcînd diverse activităţi. Asa nu-şi dădea seama încotro se îndreptau, dar cînd Sarah aruncă paharele de plastic, într-un coş de gunoi, şi, luîndu-l de mînă, traversară strada, întrebă:

– Unde mergem?

– Nu pune întrebări. Urmează-mă.

Şi o urmă.

O apucară pe o alee din spatele unui şir de clădiri situate în partea nordică a pieţei. Cînd ajunseră la ultima construcţie, Sarah bîjbîi la panoul de lîngă mica intrare de pe laterală. De îndată ce încuietoarea se desfăcu, ea îl împinse

pe Asa înăuntru şi închise uşa în urma lor. Încăperea era răcoroasă şi întunecată.

– Unde sîntem? întrebă el.

– Pe scena vechiului teatru, în spatele cortinei.

– O sală de cinema?

– Ei bine, nu mai este demult sală de proiecţie. Este folosită ca teatru.

Asa fluieră. I-o făcuse din nou, îl prinsese cu garda jos.

– Cum de am intrat? Nu era încuiat?

– Ba da, dar eu am montat închizătoarea şi ştiu combinaţia. Proprietarul mi-a lăsat codul în caz că mi se solicită vreo intervenţie.

– Atunci, înseamnă că nu încălcăm legea?

– N-aş spune asta. Haide. Îl luă de mînă şi-l trase după ea. De văzut nu se vedea nimic şi, după ce se lovi de două instalaţii tehnice, Sarah îi luă braţele şi le înlănţui în jurul ei.

– Stai cu mine, zise ea.

– Eşti atît de sigură că sîntem singuri? întrebă Asa, îngrijorat că devenea tot mai conştient de reacţia provocată de apropierea lor.

– De ce, ajutorule de şerif? Vrei să-ţi faci de cap?

Sarah se răsuci în cercul braţelor lui şi-i trase capul aproape de faţa ei.

– Te stînjenesc, Asa?

– Nu! Da! La naiba, nu ştiu ce-mi faci. Ştiu doar că am pătruns cu forţa într-o clădire şi stau aici în întuneric cu o femeie care habar nu are ce ispiteşte!

– Cred că ştiu, zise ea, cu un glas îngroşat de dorinţă. Te ispitesc să mă săruţi.

– După cîte îmi aduc aminte, trebuia să mă duci într-un loc în care să mă răcoresc.

– Nu este adevărat. Te-am întrebat dacă erai încălzit şi ai consimţit. M-am gîndit că nu voi avea un priiej mai bun de a profita de tine.

El gemu. Sarah avea dreptate. Dorea foarte tare să o sărute. Un mic şi rapid sărut intens nu avea să facă situaţia mai rea decît era.

– Asa!

– Îmi place felul în care îmi rosteşti numele, Sarah. Îmi place mireasma ta, îmi place să te simt în braţe. El îşi aşeză una din mîini pe spatele ei. Cealaltă o puse pe pielea goală de sub rotunjimile sînilor ei.

– Asa, şopti ea şi se ridică pe vîrfurile picioarelor.

Atunci, trăgînd-o tot mai aproape, el îi acoperi gura cu un sărut dur, acaparator, schimbîndu-şi poziţia corpului astfel încît toate părţile lor să se atingă. Asa îi murmură numele în timp ce degetele lui se furişară sub bustieră, prinzîndu-i

sînii.

Ea ar fi strigat de plăcere dacă el nu i-ar fi furat respiraţia, sărutînd-o. Ceva cald şi minunat explodă înăuntrul ei, ceva de care ar fi încercat să ţină cont dacă n-ar fi fost atît de preocupată de perceperea plăcerii.

Asa era pierdut. Din clipa în care o cuprinsese în braţe, senzaţiile îl copleşiră. Mireasma ei îi umplu simţurile. Trupul ei îi umplu mîinile. Bucuria de a fi cu ea şterse toate semnalele de prudenţă şi-l făcu să cedeze dorinţei. Cînd se aplecă deasupra ei, coborîndu-şi buzele pe gîtul şi sînii ei, braţele lui atinseră un obiect metalic. Acesta se mişcă, iar ei căzură, în timp ce cortina se trase în lături şi luminile se aprinseră, inundîndu-i cu strălucire intensă.

Asa se ridică, trăgînd-o şi pe Sarah.

– La naiba! Nu văd nimic. Este prea multă strălucire.

– Oh, Asa, şopti Sarah. N-am ştiut niciodată că un sărut poate fi atît de... luminos.

– La naiba! înjură Asa din nou. Cum să te răcoreşti într-un astfel de loc? El începu să ajusteze luminile. În capătul celălalt al clădirii, unde se aştepta să vadă un perete despărţitor între sală şi hol, era o fereastră imensă. Ei doi se aflau în văzul întregii pieţe.

– Să te răcoreşti? Observînd aplauzele privitorilor de pe trotuar, Asa uită remarca inocentă a lui Sarah.

– La naiba! Haide să ieşim de aici! Asa se răsuci şi apăsă pe comutatorul de lumină. Sper că ştii cum să închizi această uşă.

– Se închide automat.

– În regulă. Tot drumul cît o tîrî pe Sarah la camioneta lui, cei doi nu schimbară nici un cuvînt. După ce o ajută pe Sarah să urce în maşină, Asa îşi ocupă locul la volan şi trînti portiera.

– Ce a însemnat toată chestia asta? întrebă Asa, dîndu-şi seama că urla şi că nu se putea stăpîni. Nu încerci niciodată să te gîndeşti unde te pot duce acţiunile tale?

– Mi s-a părut frumos. Îmi place să te sărut. Îmi place să te ating. Îmi place să fiu atinsă de tine. Înţeleg că te stingheresc. Tu nu îţi etalezi prea deschis sentimentele. Tot uit acest lucru şi-mi pare rău, dar n-am să-mi cer scuze pentru ceea ce simt.

Asa inspiră adînc.

– Nu eşti tu de vină, Sarah. Eu sînt. Sînt de prea multă vreme singur, de atîta vreme, încît nu mai ştiu să mă port în prezenţa unei femei.

– Eu cred că te descurci foarte bine.

– Cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

– Nu rămînem la dans?

Dans? Să o ţină pe Sarah în braţe în văzul tuturor? Nu astăzi! Nici mîine! Niciodată! Asa strînse volanul, încercînd cu disperare să formuleze un răspuns. Nu reuşi, în schimb se pomeni răsucindu-se spre ea, aplecîndu-se în faţă şi îmbrăţişînd-o. Ce ar fi urmat nu avea de unde să ştie, căci, în acea clipă, staţia de radio din camionetă se deschise.

– Eşti acolo, ajutorule de şerif? Avem o problemă.

Asa ridică receptorul.

– Canyon. Ce s-a întîmplat?

– Am făcut o descoperire în legătură cu omul nostru. Mai bine ai veni aici.

– La naiba! De astă dată Sarah fu cea care înjură şi se trase în lături supărată.

6

Asa trase maşina lîngă gardul din faţa hambarului, lăsînd motorul să meargă. Sarah ştia că el abia aştepta să ajungă la secţie, însă nu rezistă tentaţiei de a întreba:

– Treci mai tîrziu pe aici?

– Nu ştiu. Am de lucru. Nu pot. Se opri, îşi înmuie glasul şi adăugă: Dacă nu vin, am să încerc să te sun.

Era mai mult decît se aşteptase. Sarah coborî din maşină, dădu să piece, dar se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

– Voi fi aici, Asa. Oamenii nu sînt mereu

pasageri.

În drum spre secţie, cuvintele ei i se învîrtiră în minte. *Oamenii nu sînt mereu pasageri.* Ar fi vrut s-o creadă, dar nu îndrăznea.

Sarah Wilson era cea mai bună, cea mai afectuoasă persoană din lume, dar şi alţi oameni afectuoşi îl părăsiseră şi nu vedea de ce ea ar fi făcut excepţie.

Jeanie plecase. Era pentru prima dată cînd îşi îngăduia să admită că fuga lui Jeanie cu Mike îl îndurerase. În ciuda tuturor hotărîrilor lui, Jeanie devenise ca o familie pentru el. Fuga ei cu Mike, fără să discute în prealabil cu el, fusese o lovitură.

Acum exista Sarah. Nu ştia de ce lăsase lucrurile cu Sarah să meargă atît de departe. Ştia doar că ţinea la ea. Ea îl făcea să se simtă dorit, într-un fel care nu era doar sexual. Indiferent cît de tare încercă să nu recunoască, nu putu să nu admită că voia să fie dorit.

Totuşi, Sarah era pasageră. Mai devreme sau mai tîrziu, ea avea să se plictisească de el şi să se mute la un alt biet suflet. Salvarea oamenilor părea să fie menirea ei. Atîta vreme cît el avea să-şi tot reamintească acest lucru, despărţirea de ea nu avea să-l rănească. El nu avea să îngăduie aşa ceva. Nu avea să se lase afectat.

Ba da, te vei lăsa, îi şopti o voce lăuntrică. *Dar poate de astă dată afecţiunea merită suferinţă.*

După plecarea lui Asa, Sarah mai încercă nişte combinaţii la seif, toate însă fără succes. Apoi îşi aminti că tatăl ei avea o serie de cărţi vechi despre lacăte şi închizători. Se hotărî că, dacă Asa tot era prins la slujbă, să răspundă la o parte din solicitările pe care le primise şi să se documenteze mai tîrziu despre seif. Astfel avea să fie acolo dacă Asa trecea cumva. După ce înregistră pe robotul telefonic mesajul referitor la planul ei, se schimbă şi plecă la lucru.

Era după-amiază tîrziu cînd termină ultima intervenţie şi se opri la magazin să ia o pereche nouă de cătuşe, cu chei cu tot. Voia să i le ofere lui Asa în schimbul celor pe care le distrusese. În drum spre casă, trecu prin piaţă. Cumpără carne de friptură şi salată verde, care aveau să se transforme – spera ea – în prima ei masă pentru ajutorul de şerif Canyon. Cînd ajunse pe aleea din faţa casei, opri şi intră în bucătărie, unde mama ei curăţa nişte mere din pomii pe care ea şi Big Jim îi plantaseră.

– Sarah, intră. Ce bine îmi pare că te văd. Nu ţi se par frumoase merele astea?

– Ba da.

Pînă ce mama ei vorbi din nou, se aşternu o lungă tăcere.

– S-a întîmplat ceva, Sarah?

– Nu. Da. Poate. Am venit să împrumut o parte din cărţile vechi de specialitate ale tatei. Dar dacă ai timp, cred că aş vrea să vorbesc despre... despre...

– El este într-adevăr un subiect bun de discuţie, zise mama ei.

– El? Sarah vru să protesteze, însă, privindu-şi mama, se răzgîndi. Da, cred că este.

– Pare un bărbat foarte retras. Dar cînd a venit să-mi verifice sistemul de alarmă, l-am întrebat care sînt intenţiile lui în legătură cu tine şi mi-a mărturisit. În plus, cred că într-adevăr simţea nevoia să vorbească cu cineva.

– L-ai întrebat care îi sînt intenţiile în legătură cu mine? Sarah gemu. Mamă, nu pot să cred.

– Ei bine, tatăl tău nu mai este. Am simţit că este de datoria mea.

– Ce te-a făcut să crezi că Asa voia să vorbească?

– Părea atît de îngrijorat de securitate. A verificat toată casa. Cînd a ajuns la camera ta, cred

că a pus vreo sută de întrebări.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, de ce te-ai mutat în hambar şi de ce nu te-ai căsătorit pînă acum.

– Oh! Şi tu ce i-ai spus?

– Adevărul. Că te-ai mutat, pentru că tu şi tatăl tău aţi petrecut multe clipe frumoase acolo, şi că nu te-ai căsătorit pînă acum, pentru că ţi-a fost teamă să nu te ataşezi de o altă persoană care să te părăsească. Cred că a înţeles răspunsul.

– Dar nu este adevărat. M-am mutat pentru ca tu şi Robert să nu fiţi stînjeniţi. Nici un bărbat nu vrea să locuiască, sub acelaşi acoperiş, cu fiica adultă a soţiei. Cît despre tata, el mereu mi-a spus că trebuie să-mi găsesc o persoană pe care s-o iubesc. Pur şi simplu... nu am găsit-o.

– Asta pentru că nu laşi pe nimeni să treacă de limita prieteniei, nu-i aşa? Uită-te la Paul Martin şi la Jake Dalton. Amîndoi ţin la tine, dar tu niciodată n-ai dat senzaţia că observi. De ce tocmai acesta?

– Nu ştiu. Sarah îi răspunse sincer mamei ei. Pare să fie atît de îndurerat!

– Asemenea tatălui tău? Oh, Sarah, dacă iubeşti un bărbat, atunci iubeşte-l pentru motive adevărate, nu pentru că are nevoie de alinare.

– Ştiu. De aceea sînt şi aşa de încurcată.

Mamă, tu ai fost... ai fost fericită cu tata?

– Nu întotdeauna. Dar – ea privi în gol – niciodată n-am fost nefericită. Folosind aceeaşi exprimare, aş putea spune că şi sentimentele au fost încurcate. El era mai generos decît viaţa, nu puteam să-l pretind numai pentru mine. O parte din el era a mea, dar restul aparţinea celor care aveau nevoie de ceva de la el.

– Dar acest lucru nu te-a înnebunit?

– Un timp da, dar am ajuns să înţeleg că eram foarte norocoasă că există o parte numai pentru mine. Sarah, tu eşti la fel ca tatăl tău. M-am temut mereu că nu vei găsi un bărbat care să te accepte. Acum nu mă mai tem. Asa este destul de puternic. El nu ştie încă cum să iubească, aşa că va trebuie să-l înveţi.

– Tata te-a învăţat pe tine?

– Ne-am învăţat unul pe celălalt.

– Dar eu mereu am crezut că nu erai de acord cu el.

– M-am supărat cînd am auzit că o să moară, deoarece consideram că ar fi putut să trăiască mai mult, dacă ar fi fost mai atent. Eu n-am dorit ca el să mai joace baseball. Doctorii spuneau că trupul lui era supus la prea mare efort. L-am ameninţat că-l părăsesc dacă nu renunţă.

Sarah eliberă un mic oftat. Mama ei să-l pără-

sească pe tatăl ei? Ea ştiuse dintotdeauna că mariajul părinţilor ei nu fusese mereu fericit, dar nu şi-i putuse imagina despărţiţi unul de celălalt.

– L-am implorat să-şi ia o slujbă cu program regulat, continuă mama ei, ca toţi soţii prietenelor mele. Am crezut că, dacă lucrurile vor merge pe făgaşul normal, va deveni şi el normal. A făcut treaba asta într-o iarnă, şi încercarea aproape că l-a omorît. Fizic, rămăsese puternic, dar nu mai era acelaşi om. În cele din urmă, am înţeles la ce-l expuneam. Temerile mele ne făcuseră pe amîndoi nefericiţi, aşa că. în primăvara următoare, l-am trimis la antrenament. De atunci n-am mai încercat să-l schimb.

Alice inspiră adînc şi luă un alt măr.

– Fac plăcintă cu mere, dragă. Vrei şi tu una pentru ajutorul de şerif Canyon?

Sarah se simţea ameţită. Mama ei vorbise rareori despre problemele personale. Mereu ţinuse totul înăuntrul ei. Totuşi, în ultimele cinci minute, îi divulgase despre durerea şi regretele ei mai mult decît făcuse toată viaţa. Alesese această cale ca s-o facă pe Sarah să înţeleagă că diferenţele nu erau întotdeauna distrugătoare, nu dacă doi oameni se iubeau.

– Mi-ar plăcea o plăcintă, zise, într-un tîrziu, Sarah, atîta vreme cît va purta o etichetă pe care

să scrie „Făcută de Alice".

– „Făcută de Alice"? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu vreau ca Asa să tragă concluzia că pot găti. Ştie despre cafeaua mea. Plăcinta mi-ar strica imaginea.

– Oh, nu va crede asta. Deja i-am spus că nu găteşti. I-am spus că te apucă sughiţul cînd eşti prea emoţionată şi că eşti înnebunită după Crăciun.

– Nu se poate.

– Şi ştii ce am aflat? Omul ăsta n-a înălţat niciodată un pom de Crăciun. I-am spus să nu se îngrijoreze, căci tu, în fiecare an, îţi tai singură pomul şi-l instalezi imediat după Ziua Recunoştinţei. Aşa că ai face bine să începi să cauţi unul imens. Cred că ajutorului de şerif îi trebuie un brad mare, care să-i compenseze pe toţi cei pe care i-a pierdut.

Cartofii erau în cuptorul cu microunde. Fripturile erau pe grătarul aragazului. Salata era în frigider. Sarah puse zahăr în ceaiul proaspăt făcut, aşteptînd să se aşeze, să citească despre seifuri şi să privească ştirile.

Pe canalul opt, era un mic reportaj despre un bătrîn neidentificat, al cărui cadavru fusese descoperit noaptea trecută în rîul din apropierea parcului. Nu-i dezvăluiau numele pînă ce nu aveau să fie anunţate rudele. Era suspectată o mîrşăvie. Se credea că bătrînul era unul din acei vagabonzi care trăiau sub podul din apropiere.

Sarah era pe punctul de a schimba postul cînd camera îl prinse în obiectiv pe Asa, în plină acţiune de cercetare a malurilor rîului. Era încruntat şi neliniştit şi, împingîndu-l pe reporter, trecu pe lîngă el fără să sesizeze intenţia acestuia de a-l intervieva.

– Acesta a fost ajutorul de şerif Asa Canyon, zise reporterul. Este acelaşi ajutor de şerif care i-a arestat pe cei doi hoţi care au jefuit, acum trei săptămîni, un restaurant. Ajutorul de şerif Canyon, fost puşcaş marin, a sosit în districtul Cobb de la firma Sevents Securities, unde în ultimii cinci ani a ocupat postul de director tactic.

Un puşcaş marin era întotdeauna primul pe scena unei confruntări, se gîndi Sarah. Era loial, destoinic şi-şi îndeplinea corect misiunea. Ceva în genul unui cercetaş, îşi zise ea, zîmbind. Îşi aminti de ceea ce-i spusese mama ei în legătură cu brazii de Crăciun şi se întrebă dacă lui Asa îi plăceau figurinele din turtă dulce.

O picătură de transpiraţie i se prelinse pe frunte. Dădu drumul la *aerul condiţionat. Figurine* din turtă dulce. Brazi de Crăciun. Era august şi mercurul *termometrelor* oscila în jurul a 32°C. Ei bine, dar putea să viseze la toamnă. Iar dacă închidea ochii şi număra pînă la zece, putea face să sune şi telefonul.

Însă nu sună.

– Nu era un simplu vagabond, zise şeriful. Se numea Lincoln Grimsley. Se pare că a fost eliberat dintr-o închisoare federală. *Ultimii cincisprezece* ani şi i-a petrecut intrînd şi ieşind pe *poarta acesteia.*

Asa se uită la raport şi se încruntă.

– Pentru ce anume?

– Pentru furt. A încercat aproape totul. După cum rezultă din actele de condamnare, a fost căsătorit de şase ori şi le-a sustras tuturor soţiilor economiile de-o viaţă, a escrocat cu diferite sume de bani, folosindu-se de jocurile prin poştă, cel puţin încă patru femei. Cea mai mare parte din timp şi-a petrecut-o în puşcărie. Era prins mereu. Se pare că era cam limbut. Nu putea să-şi ţină gura.

– Şi ce căuta pe-aici?

– Asta este surpriza. Era rudă de departe cu familia Grimsley.

Şeriful scăpără un chibrit mare de bucătărie şi-şi aprinse ţigara. Deschise apoi un săculeţ din cînepă de Manila şi împrăştie conţinutul acestuia pe masă.

Asa ridică o punguţă de piele, ţinînd-o de şnururile tot din piele netăbăcită. Punguţa, îmbibată cu apă, conţinea trei bancnote şi un pumn de monezi.

Folosind un băţ de chibrit, şeriful împinse o bucată de ziar spre Asa. Acesta citi articolul referitor la noua amenajare din Smyrna, la restaurarea vechii case a familiei Grimsley şi a învecinatei clădiri a băncii, veche de peste o sută treizeci de ani.

– Ştia despre proiect. De îndată ce a ieşit din puşcărie, a venit aici. De ce a venit? întrebă şeriful.

– Ei, asta este o întrebare de doi dolari. Eu mă voi duce la primăria din Smyrna să pun cîteva întrebări.

– Du-te, dar ţine minte: cu cît ştie mai puţină lume despre chestiunea asta, cu atît mai bine. Nu vreau să se amestece toţi. Prea mulţi bucătari strică supa, parcă aşa spune o zicală.

– În ordine, şefule. Asa înclină din cap spre şeful lui şi părăsi biroul.

Privi la ceas şi se urcă în camionetă. Îi spusese lui Sarah că va suna. Nu ştia de ce făcuse o asemenea promisiune. Intervenea astfel rutina în relaţia lor, iar el nu intenţiona să stabilească aşa ceva. Şi faptul că o luase la festivalul *Cotton Patch Days* fusese o greşeală. Ştiuse atunci. Dacă n-ar fi ştiut, faptul că o văzuse în acea fustă scurtă şi în acea bustieră ar fi trebuit să-l facă să înţeleagă.

Invitarea ei fusese aranjată fără ca el să-şi dea seama. Se zisese la birou ceva despre faptul că el jucase în echipa de softball a lui Sarah. Şeriful îl complimentase că-şi îndreptase cătarea spre cea mai frumoasă fată din ţinut. Neaşteptat, el se pomeni consimţind să o invite pe Sarah să ajute la chioşc.

Şeriful avusese dreptate în privinţa unui singur lucru: Sarah Wilson era deosebită. El nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Era prototipul fetelor americance, a atletă şi o înflăcărată binefăcătoare. Îşi tăia singură pomul de Crăciun şi îl instala imediat după Ziua Recunoştinţei. Ea era căţeluşul pătat şi parul din gard şi, de cîte ori era în preajma ei, el aproape că simţea în spate împuşătura ţăruşului.

Sarah era o nebunie.

Sarah era o greşeală.

Însă Sarah era cea la care se gîndise în ultimele zile. Ea nu-l făcuse să se simtă ca un epuizat adult de treizeci şi cinci de ani, ci mai degrabă ca un exuberant adolescent de şaptesprezece ani.

În colţ, lîngă atelierul de service, era o cabină telefonică şi, deşi ştia că nu era bine ce făcea, intră.

Telefonul sună doar o singură dată şi ea răspunse:

– Ajutorul de şerif?

– Bineînţeles. Cine te aşteptai să fie?

– Tu. Pur şi simplu, aştept să aflu care din cei doi eşti, Dirty Harry sau Asa.

El şi-o imagină stînd în pat, cu picioarele încrucişate, sprijinită între perne, cu părul răvăşit, cu mîinile împreunate la ceafă, strîngînd receptorul între ureche şi gît.

– Pe care îl preferi?

– Ei bine, eu i-aş lua pe amîndoi, dar aş vrea să am o mică discuţie cu tipul preocupat de sistemul meu de alarmă.

– Oh, ai aflat.

– Şi mai ştiu că mama te consideră perfect pentru mine, de îndată ce te voi învăţa ce în-

seamnă să iubeşti pe cineva.

Asa încercă să răspundă, însă glasul i se împotmoli undeva în gît şi nu mai reuşi să rostească nici un cuvînt. Rămase neclintit, ascultîndu-şi inima bătînd puternic.

– Mai eşti acolo, Asa?

El îşi drese glasul.

– Cred c-ar fi mai bine să discutăm, Sarah, reuşi el să rostească, într-un final.

– Cînd?

– Mai tîrziu.

– Ţi-am pregătit cina.

– Dar nu ştii să găteşti. Mi-a zis mama ta.

– La friptură şi cartofi mă pricep.

– Nu pot să stau.

– Nu trebuie.

Asa îşi frecă ochii. Era obosit. Prea obosit şi trebuia să mănînce undeva. Ceea ce-i propunea ea era prea tentant. Se auzi acceptînd invitaţia:

– În regulă. Am să vin cînd am să pot.

– Te voi aştepta.

Sîmbătă după-amiaza, primăria era închisă, însă secţia de poliţie din apropiere era în plină

activitate. Ofiţerul de serviciu îl îndrumă, prin labirintul de birouri, spre căpitan.

– Asa Canyon, domnule căpitan. Asa întinse mîna şi simţi încleştarea puternică a bărbatului albit devreme, aflat de cealaltă parte a biroului.

– Snow Sims. Am auzit de dumneata, Canyon. Trage-ţi un scaun. Cu ce te poate ajuta Departamentul de Poliţie din Smyrna?

El îi povesti căpitanului despre Lincoln Grimsley şi de motivul pentru care voia să arunce o privire în casa *Grimsley.*

– Va trebui să aştepţi, zise Snow Sims. Vechea cheie a dispărut şi a fost văzută o persoană prin casă. Cei de la societatea de istorie au pus o nouă broască. Acum numai şeful de şantier o are, iar acesta nu se va întoarce decît abia luni.

Asa îşi privi ceasul. Era aproape unsprezece. Schimbă amabilităţile de rigoare cu şeful poliţiei şi plecă, trecînd pe lîngă şantierul de reconstrucţie din Smyrna. Asa nu-şi dădu seama că banca funcţiona încă, decît cînd văzu o intrare în spatele clădirii.

În drum spre Sarah, se tot frămînta asupra legăturii dintre moartea bătrînului şi casă. De ce să fi venit el aici după atîţia ani? Avea moartea lui vreo legătură cu vechea casă *Grimsley?*

Cînd ajunse în hambarul lui Sarah, era la fel

de încurcat precum fusese cînd părăsise departamentul de poliţie. Nici măcar nu ciocăni. Ştia că uşa avea să fie deschisă.

Traversă sala de sport şi o apucă pe scări, ghetele lui răsunînd înfundat în spaţiul pustiu. La jumătatea drumului, uşa de la pod se deschise şi se auzi vocea lui Sarah:

– Grăbeşte-te, te rog.

Sări ultimele trei trepte şi se pomeni cufundîndu-se în îmbrăţişarea ei primitoare. Aşteptase toată ziua sărutul ei. La naiba, îl aşteptase toată viaţa. Nu putea să-l refuze.

Braţele lui o încercuiră, degetele strîngîndu-i-se în pumni în încercarea de a-şi reţine pornirea. Ştia însă că, în seara aceasta, nu mai exista cale de întoarcere. Gura lui se apropie de a ei, încet, tandru. Savoarea ei era dulce, de parcă Sarah ar fi mîncat numai zahăr şi scorţişoară. În aer plutea un ispititor miros de mirodenii.

Oftînd, Sarah îşi ridică mîinile pe ceafa lui şi începu să-i răvăşească părul. Fiecare atingere a ei era excitantă, iar Asa ştia că ea era la fel de îmbătată de dorinţă ca şi el. El nu fusese niciodată atît de conştient de atingerea unei femei, de parfumul şi de savoarea care o deosebeau pe Sarah de toate celelalte. Ea îi stîrnea simţurile, făcîndu-l să se simtă mai viu.

Gîndurile lui Sarah erau mai puţin coerente, mai puţin raţionale. Ea nu ştia decît că Asa era acolo şi că asta era tot ce îşi dorea. Oftatul ei căpătă lent forma unui geamăt surd, pe măsură ce căldura atingerii lui îi înflăcăra trupul. Pete de culoare se învîrteau dincolo de pleoapele ei, într-un caleidoscop de lumini şi umbre care se uneau, se depărtau şi se îmbinau permanent, pe măsură ce sărutul continua.

Sarah auzi apoi un geamăt puternic cînd mîinile lui prinseră neaşteptat viaţă, acaparîndu-i spatele şi trăgînd-o sălbatic spre el. Ea îşi dădu atunci seama că acest om era la fel de neputincios ca şi ea, în faţa dorinţei.

Ea se trase înapoi. Dezlipindu-şi gura de buzele lui, Sarah inspiră adînc. Asa îşi sprijini fruntea de capul ei şi înghiţi cu greutate. Sarah nu ştia ce avea el de gînd să spună, însă era sigură că-şi pregătea toate forţele pentru a se retrage. Nu putea să îngăduie să se întîmple aşa ceva, nu încă.

– Nu, şopti ea, sărutîndu-l uşor. Nu vorbi. Nu explica, nu te scuza. Fii cu mine.

Ea îşi strecură degetele pe sub cămaşa lui şi, trecînd uşor peste părul lui cîrlionţat de pe piept, începu să-i desfacă nasturii. Simţi respiraţia lui întretăiată, îi trase cămaşa din pantaloni şi-i des-

chise cureaua.

– Ştii ce faci, domnişorico?

– Nu. Dar învăţ repede.

Fermoarul se deschise uşor, iar blugii lui îi căzură la picioare. Observîndu-i chiloţii, Sarah începu să zîmbească.

– Negri? Eşti un bărbat păcătos, Asa Canyon.

– Sînt... El vru să spună un „bărbat stîrnit", dar îşi dădu seama că nu era nevoie să mai zică. Starea lui se trădă singură.

Asa se dădu în spate cîţiva paşi, dezechilibrîndu-se puţin cînd îşi scoase ghetele şi-şi îndepărtă definitiv blugii. Cînd îşi ridică ochii din nou, gemu.

Sarah stătea în faţa lui, complet dezbrăcată, sînii mîndri tremurîndu-i la fiecare respiraţie.

– Eşti sigură, Sarah?

– De nimic n-am fost mai sigură vreodată.

Asa îi vedea teama în ochi, însă ea şedea acolo, recunoscîndu-şi dorinţa şi cerîndu-i să facă dragoste cu ea. Dintr-o dată, îşi dădu seama că asta înseamnă să simţi dragostea, să doreşti o femeie într-atît, încît să-ţi fie teamă să o atingi, să ştii că ea ţi se dăruie, fără regrete şi necondiţionat, să simţi, fără nici o îndoială, că ea este acea parte care îţi lipseşte.

Sarah ştia că ea se clătina, că sînii îi sufereau

de dorinţă, că toată fiinţa i se agita sălbatic sub privirile lui. Niciodată nu mai fusese atît de neruşinată. Niciodată nu voise să fie astfel. Acum nu putea decît să se ofere şi să aştepte.

– Sarah! Tonul vocii lui era grav, de parcă Asa abia ar fi putut vorbi. Sarah, vreau să fac dragoste cu tine. Vreau să te ating. Mă tem că am să te dezamăgesc.

Sarah îşi dădu seama că, dacă el nu o va lua în braţe, avea să se piardă şi să se evapore. Nu putea să stea atît de aproape şi să nu-l atingă. Scăpînd un geamăt, ea făcu cîţiva paşi în faţă, pînă ce sfîrcurile sînilor i se atinseră de pieptul lui, pînă ce simţi pe piele firişoarele lui de păr ca nişte tentacule electrice.

– Te rog, Asa.

– Sarah, ascultă-mă. Nu-mi este uşor şi s-ar putea să fie ultima declaraţie raţională pe care ţi-o voi face. Oricare ar fi sentimentele mele pentru tine, nu pot să-ţi fac nici o promisiune. Nici de la tine nu aştept aşa ceva. Nici un legămînt. Nici un plan de viitor. Poţi să accepţi asta?

Sarah îşi ridică chipul îmbujorat şi privi în ochii lui. Buzele ei erau despărţite, iar el o simţea respirînd greu.

– Nu ştiu, zise ea, încet. Ştiu doar că ar trebui să facem ceea ce trebuie. Ea se întinse, îi trase

faţa aproape, sărutîndu-l, ţinîndu-l cu o tandreţe mai puternică decît oţelul, sorbind din fiinţa lui de parcă ar fi ştiut că nu avea să mai fie cu el niciodată.

Asa o ridică în braţe şi, trecînd prin îngustul coridor, o duse în camera ei. Patul lui Sarah era, de fapt, o saltea acoperită cu perne, aşezată pe un podium.

El o coborî pe Sarah pînă ce spatele ei atinse pernele şi-şi strecură genunchiul între coapsele ei. Începu să o sărute, trecîndu-şi uşor buzele peste faţa ei, savurînd, memorîndu-i trăsăturile.

Un zîmbet se răsfrînse pe chipul ei, în timp ce ea îl privea sinceră. Nu exista reţinere, nu exista regret. Un vîrtej de căldură începu să se răsucească în partea de jos a abdomenului ei, cînd degetele ei începură să rătăcească pe spatele lui Asa, peste pieptul lui, cînd începură să modeleze muşchii braţelor lui.

El se lipi de ea, sau poate că ea se întinsese să-l atingă. Nu ştia. Ea nu ştia decît că erau încă mult prea depărtaţi unul de celălalt. Îşi ridică braţele şi-l trase mai aproape.

Sarah nu mai era copila neexperimentată de şaptesprezece ani, care fusese cînd se întîmplase prima dată. Acum era femeie şi, indiferent ce se petrecuse atunci, de astă dată era ceva cu totul

nou. Nu bănuise niciodată că dragostea putea să fie atît de frumoasă. Nu exista stînjeneală, jenă, ci doar sentimentul justeţii, de parcă ei ar fi fost atraşi într-un plan firesc, care îi împresura din toate părţile ca o floare rară ce înfloreşte noaptea.

În cele din urmă, cei doi se contopiră, unindu-se ca iubiţi, pătrunzînd în încîlcitul dans al simţurilor. Se atingeau de parcă n-ar mai fi atins pînă atunci, de parcă nu aveau să mai atingă vreodată, de parcă deja ar fi ştiut că, odată cu zorile, capacitatea lor de a simţi avea să piară, de parcă această noapte era tot ce putea să existe.

Asa nu mai cunoscuse o plăcere de o asemenea intensitate, nici nu dorise atît de mult să dăruiască bucurie unei femei, aşa cum dorea acum. Cînd respira, împărţea aerul cu ea. Cînd se mişca, ea îi urma unduirea. Erau ca două frunze unite într-un curent, grăbindu-se spre apele care să-i poarte dincolo de margine.

Plutiră împreună, ţinîndu-se strîns unul pe celălalt, uimiţi de minunăţia celor abia trăite. Trupurile lunecoase începuseră să se usuce. Dorinţa se transformase în împlinire, iar necunoscutul devenise o clipă nepreţuită a amintirii.

Sarah şedea cu capul sprijinit pe pieptul lui Asa, ţinîndu-şi unul din picioare atîrnat peste trupul lui. Stătea aproape de el, nedorind să se

depărteze de teamă să nu se separe de acest bărbat care, dintr-o dată, devenise centrul existenţei ei.

După o vreme, ea recunoscu încordarea care acapara trupul lui şi, întinzîndu-se, îşi strînse piciorul mai puternic în jurul lui, vrînd parcă să-l ţină aproape astfel încît momentul despărţirii să nu mai existe.

– Hei, credeam că femeile sînt cele care ar trebui să aibă regrete, zise ea.

– Şi ai? Vocea lui era încordată.

– Nici unul. Dacă n-aş fi cunoscut dragostea ta, aş fi avut.

– Şi asta este suficientă?

– Nu, dar voi încerca să nu fiu prea lacomă. Nu sînt una din acele persoane pasagere din viaţa ta, Asa, dar nici o greutate în jurul gîtului n-am să-ţi fiu.

– Sarah, ascultă-mă. Toţi oamenii din viaţa mea s-au depărtat de mine. La început m-au făcut să cred că mă vor, dar, pînă în final, m-au părăsit. Şi tu vei face la fel, ştiu.

– Eu nu. Adevărul este că, dacă mă vei dori, băieţelule, nu va trebui decît să fluieri.

– Nu face glume. Asa o trase spre el, fruntea încruntîndu-i-se puternic. Nu voiam să mă simt de parcă am fi legaţi, de parcă am aparţine unul

altuia. Dar aşa mă simt şi-mi este frică.

Sarah privi adînc în ochii lui Asa. Îl văzu acolo pe băieţelul respins, adus mereu înapoi la orfelinat, şi simţi suferinţa pe care el o cunoscuse. Acum, el încerca să ridice un zid între ei, respingînd-o. Însă chiar şi numai privindu-i, simţea cum zidul se năruie.

– Să nu-ţi fie frică, şopti ea, şi-l sărută. În timp ce trupurile lor găsiră noi căi de a se îmbina unul cu celălalt, buzele lor rostiră promisiuni care izgoniră toate temerile. Prima dată, Asa fu cel care o iubi pe Sarah. De astă dată, Sarah îi întoarse dragostea.

Tîrziu, cei doi şedeau îmbrăţişaţi, satisfăcuţi, fericiţi. Cerul era negru. Prin ferestre se vedeau stelele care străluceau pe cerul nopţii.

– Eşti gata de masă? întrebă, într-un final, Sarah.

– Nu cred că pot să merg pînă în bucătărie, zise Asa.

– Atunci, am să-ţi aduc mîncarea aici.

El se ridică într-un cot şi o privi.

– Deja ai făcut acest lucru.

– Asta a fost mîncare pentru suflet, Asa. Acum intenţionez să-ţi hrănesc trupul. Ea zîmbi şi se dădu jos din pat.

Sarah îşi înnoda cordonul de la halat cînd tele-

fonul sună. Căpitanul Sims de la Departamentul de Poliţie din Smyrna îl căuta pe Asa. Ea îi întinse telefonul şi, acoperind receptorul, îi zise:

– Snow Sims, pentru tine.

Asa se ridică, întrebîndu-se cum de ştiuse căpitanul că el era la Sarah.

– Da.

– Iartă-mă că te deranjez, dar tocmai am vorbit cu Paul Martin.

Aha! Ofiţerul Martin îi spusese probabil să sune la Sarah.

– Ar fi bine dacă ai veni la magazinul lui Sarah, continuă Sims.

– De ce?

– N-o să-ţi vină să crezi, dar cineva l-a făcut praf.

Un fior de gheaţă îl străbătu pe Asa. Cînd era copil, una din potenţialele mame adoptive era îndrăgostită de expresia *Un iepuraş tocmai a călcat peste mormîntul meu.*

Asa ştia acum semnificaţia acestei expresii.

7

– De ce ar face cineva aşa ceva?

Sarah se afla în mijlocul magazinului, răsucindu-se lent pe loc. Incinta acestuia nu numai că fusese răscolită, dar şi distrusă. Ferestrele erau sparte. Rafturile fuseseră rupte. Toate sculele erau răsturnate, iar mărfurile fuseseră scoase din cutii şi împrăştiate pe podea.

Încruntat, Asa studie distrugerea. Era foarte mîniat că cineva violase magazinul lui Sarah. Acesta era locul ei, era o parte din ea. Autorul acestei fapte, indiferent cine era, nu o cunoştea pe Sarah, căci altfel nu ar fi procedat aşa.

– De ce? repetă ea.

Asa îşi puse braţele în jurul ei şi o strînse la piept.

– Nu ştiu, Sarah. Vandali. Nişte puşti care s-au distrat. Nu ştiu. Ţii ceva bani aici?

Ea rîse.

– Eu? Nu. Nu primesc prea mult numerar. Aveam cîteva cecuri. Erau puse într-o cutie sub tejghea.

Sarah se dădu cîţiva paşi în spate şi se îndreptă spre ceea ce nu de mult fusese o tejghea. Cutia era la locul ei, alături de un chitanţier şi de o lădiţă în care ea îşi ţinea bonurile de custodie.

Ofiţerul Paul Martin instruia o serie de alţi poliţişti să cerceteze clădirea pentru adunarea de probe.

– Mă bucur că eşti aici, Asa. Au pătruns spărgînd uşa din spate. Nici măcar n-a fost o treabă făcută de profesionişti. Au luat o piatră, au spart geamul şi au deschis uşa.

Asa se întoarse spre Sarah.

– Credeam că lucrezi în domeniul protecţiei. N-ai sistem de alarmă aici?

– Dumnezeule, nu. Se ştie că eu las uşa deschisă. Dacă ar fi încercat, ar fi intrat fără nici un efort. De ce să vrea cineva să pătrundă aici? Toată lumea ştie că nu ţin bani în magazin.

– Trebuie să fi fost ceva aici, ceva care să atragă, spuse Asa. Gîndeşte-te, Sarah.

– Nu. Nu am nimic valoros, doar... stai puţin. Bătrînul!

– Care bătrîn?

– A venit săptămîna trecută cînd eram gata de închidere. Avea un seif vechi pe care voia să i-l deschid.

– Lincoln Grimsley, zise Paul.

– Grimsley a fost aici? Asa aruncă o privire neîncrezătoare spre Sarah.

– Da. Îl cunoşti? întrebă Sarah cînd Asa o apucă de braţ şi o trase într-un colţ, departe de ofiţerii care luau amprente de pe tejghea.

Paul îi urmă.

– Lincoln Grimsley a fost de curînd eliberat din puşcărie. S-a prezentat la departament săptămîna trecută, cînd a venit prima dată în oraş. Voia să vadă casa familiei. Părea destul de inofensiv.

– De aceea era atît de palid! murmură Sarah. Am crezut că era bolnav.

– Spune-ne despre seif, Sarah, îi zise Asa, încercînd să-şi păstreze calmul, în ciuda groazei care punea stăpînire pe el.

– Domnul Grimsley era foarte nerăbdător să-l deschidă. Seiful era destul de mic, iar el nu voia să-l distrugă. Ar fi trebuit să revină luni dimineaţă.

Însă nu a apărut nici pînă astăzi.

– Cred că ştiu de ce, declară Asa.

Paul surprinse privirea îngrijorată a lui Asa.

– Ai observat ceva neobişnuit la el, Sarah?

– Era politicos. Prea agitat. Ah, da, îi lipsea degetul mare de la mîna dreaptă.

– El este, fără nici un dubiu, concluzionă Paul.

Asa începu să se plimbe nervos, încruntîndu-se.

– Despre seif ce ştii? Ai habar unde l-a dus?

– Nu ştiu absolut nimic, răspunse Paul. Nu-l avea la el cînd l-am văzut. Dar a sunat mai tîrziu şi a întrebat de un lăcătuş. El gemu şi continuă: l-am recomandat-o pe Sarah.

– Aş spune, interveni căpitanul Sims, că a găsit seiful în casă.

Bărbaţii discutau între ei, de parcă Sarah n-ar fi fost de faţă.

– Aşa este, spuse ea. Există o legendă în familie care precizează că acest seif se afla în casă şi că ascundea o comoară. Domnul Grimsley mi-a spus că restauratorii au găsit o încăpere veche, care fusese zidită. Seiful era înăuntrul acesteia.

Căpitanul Sims înclină din cap.

– Comoară. Acum este clar.

– Nu, zise Sarah. Seiful era prea uşor ca să

conţină aur sau argint, aşa că domnul Grimsley a presupus că este plin cu bancnote ale Confederaţiei.

– Şi aşa este? întrebară Asa şi Paul în acelaşi timp.

– Nu ştiu. Cifrele de pe închizătoare sînt şterse şi nu pot să-mi dau seama de cifru.

– Atunci înseamnă că cine l-a omorît urmăreşte seiful. Asa oftă.

– Băieţi, uitaţi-vă cu atenţie după un seif mic. Putea fi furat, nu-i aşa? întrebă Paul, întorcîndu-se spre Sarah şi aşteptînd ca aceasta să i-l descrie.

Ea scutură din cap.

– Oh, nu este aici. L-am dus acasă.

– L-ai dus acasă? Atunci se explică tot, zise Paul, bucuros. De aceea este totul răvăşit. Nu l-au găsit. Poate că nu ştiu exact dacă îl ai sau nu. Poate încă îl caută.

– Sînt de acord, zise Asa, ridurile de pe frunte adîncindu-i-se.

– În acest caz, zise Sims, aruncînd o ultimă privire în jur, cred că am făcut pe aici cam tot ce se putea în seara asta. Închideţi cît mai bine totul, băieţi, şi ne vom uita mîine mai pe îndelete.

Asa urmări cum poliţiştii plecară, rînd pe rînd, apoi se întoarse spre Sims.

– Am face bine să-i avertizăm pe toţi lăcătuşii

din zonă.

– În ordine.

– Bine cel puţin că n-au venit cît ai fost tu aici, Sarah, zise Asa.

– Cred că putem să presupunem că nu se va mai întoarce. Sarah trebuie să fie în siguranţă, spuse Paul.

– Dar mă tem că s-ar putea să ştie că-l am, interveni Sarah. Tocmai mi-am amintit. I-am lăsat domnului Grimsley un bilet în uşă, în care îi spuneam că n-am reuşit să deschid seiful şi-l rugam să mă caute.

– La naiba! Tonul lui Asa scăzu cu o octavă. Mai este acolo?

Paul se duse repede la uşă, însă se întoarse scuturînd din cap.

– Grozav! exclamă Asa. Laşi mesaje pe robotul telefonic, bilete în uşă. Oricine vrea te poate găsi oricînd. Grozav!

– Ai spus că domnul Grimsley a fost ucis, zise Sarah. El este bărbatul înecat?

– Ceea ce s-a întîmplat cu el, Sarah, zise Asa, tăios, este că mai întîi a fost ucis şi pe urmă, aruncat în rîu.

– Oh, nu! Sarah îl apucă pe Paul de braţ. Simţi brusc o ameţeală de parcă ar fi bătut prea mult timp mingea şi ar fi avut nevoie să se aşeze.

– Te simţi bine, Sarah? întrebă el, cuprinzînd-o pe după umeri.

– Da. Nu. Cum de a putut cineva să-i facă rău acelui om?

Asa se uită la Sarah. *Să-i facă rău acelui om.* Ea era probabil cel mai caritabil suflet de pe pămînt. Trecea în zbor prin viaţă, presupunînd că nimeni nu-i voia răul, că toată lumea era la fel de bună şi de naivă ca ea. Acum, viaţa îi zguduise inocenţa, iar el nu putea să facă nimic ca să oprească acest lucru.

– Acest om era un escroc, Sarah, zise Asa. Ultima lui adresă a fost închisoarea federală. Pe acolo şi-a făcut o groază de prieteni interesanţi, cărora li s-a părut chiar că are prea multe degete mari.

Snow Sims oftă adînc.

– Ai vreo idee, Canyon?

– Bănuiala mea este că Grimsley ştia ceva ce o altă persoană dorea să afle. Lipsa degetului mare atestă tortura. Cei care au făcut acest lucru pot fi aceleaşi persoane care au devastat magazinul.

Sarah se cutremură. Nu voia să creadă că astfel de minţi criminale invadaseră orăşelul ei sigur. Bineînţeles, existau droguri, iar uneori, sîmbăta seara, bărbaţii se îmbătau şi-şi băteau nevestele.

Din cînd în cînd, se produceau delicte mai grave. Însă ceea ce se întîmplase acum venise din afară şi acest lucru o înfricoşa.

Asa reexamină în gînd toate faptele şi, luînd-o pe Sarah de mînă, o trase spre lumină.

– Unde este, Sarah?

– Ce anume, seiful? Acasă, în pod. De ce? Crezi că mama şi Robert! Oh, Asa, crezi că cineva le-ar face rău?

Sims deschise staţia de radio-recepţie şi dirijă cele mai apropiate echipaje de poliţie spre vechea reşedinţă *Wilson.* Le ordonă să verifice atît casa, cît şi hambarul şi să rămînă acolo pînă la venirea lui.

După ce îl ajută pe Paul să închidă magazinul, Asa se urcă cu Sarah în furgoneta ei. Se asigură că unul din ofiţerii de poliţie îi urma cu camioneta lui şi se înscrise, în trafic, în spatele lui Paul, care mergea cu girofarul aprins.

În cîteva minute, locuinţa *Wilson* fu încercuită de poliţia din Smyrna. Însă, în afară de faptul că mama şi tatăl vitreg al lui Sarah se alarmară, în rest totul părea în ordine. După o cercetare amănunţită, Sims şi ofiţerii lui se întoarseră în oraş. Orice alte intervenţii aveau să fie asigurate de poliţia districtuală, sub jurisdicţia căreia se afla reşedinţa *Wilson.*

După ce plecară toţi, Asa o urmă pe Sarah, sus, în pod, încuind uşa care dădea în sala de baschet. Se întoarse apoi spre Sarah.

– Acum, să-l vedem.

– Vrei să vezi seiful?

– Da.

Sarah îl conduse, prin pod, spre o încăpere neterminată. Spaţiul lung şi strîmt fusese transformat în magazie şi atelier. Era plin de cărţi şi articole sportive. Seiful se afla pe o masă, sub o lampă cu braţ mobil.

Asa studie micul obiect metalic. Ridicînd dintr-o sprînceană, o privi sceptic pe Sarah.

– Ăsta este?

– Ăsta este. Pare să fie un fel de seif de perete, probabil genul pe care femeile din Europa îl foloseau ca să-şi păstreze bijuteriile.

– Făcut în Europa, ehei! Ai idee unde?

– Bănuiala mea este că în Germania, dar nu pot fi sigură. Pare să fie o similitudine între închizătoarea lui şi lucrările unui ceasornicar din secolul al şaptesprezecelea.

– De unde ştii acest lucru?

– Am studiat nişte cărţi vechi de-ale tatei. El a colecţionat tot felul de informaţii despre lacăte, încuietori şi uşi, obiecte în perioada de la 1600 pînă astăzi. Pur şi simplu, n-am putut să nimeresc

cifrul care să-l deschidă.

– Poate fi forţat?

– Probabil, dar s-ar distruge conţinutul şi domnul Grimsley a insistat ca seiful să nu fie deteriorat.

– Domnul Grimsley nu mai are nici un cuvînt de spus, Sarah. Poţi să-l deschizi? Nu, lasă-l baltă. Am să-l duc la secţie. El vru să ridice seiful.

– Asa, eu sînt lăcătuşul cel mai bun din district. Dacă există vreo persoană care să poată deschide acest seif, atunci eu sînt aceea. Lasă-mă să fac acest lucru pentru tine.

Asa îi aruncă o privire lungă lui Sarah. Oare ea nu-şi dădea seama de pericolul potenţial? Devenea tot mai clar că un om fusese omorît pentru acest seif, iar el nu intenţiona să-i lase pe criminali să-şi continue căutarea. Cu cît presa publica mai repede ştirea despre faptul că seiful a fost găsit – şi el avea să aibă grijă ca acest lucru să se întîmple – cu atît mai repede Sarah avea să se afle în siguranţă.

– Nu te copilări, Sarah. N-am să te pun în pericol.

– Înţeleg. Mereu în post de răspundere. Mereu acela care hotărăşte. Dacă ai tratat-o la fel şi pe Jeanie, nu mă mir că a fugit cu Mike fără să-ţi spună.

Asa păli.

Sarah îşi înăbuşi surprinderea.

O lungă tăcere încordată se aşternu între ei.

– În regulă, Sarah. Avem nevoie să deschidem acest seif. Deschide-l. Dar vreau să rămîi aici şi să încui uşa. Îţi pui robotul telefonic în funcţiune, ca să ştii cine te caută, şi nu răspunzi decît dacă sînt eu.

– Altceva mai doriţi, *domnule?* Ea îl salută milităreşte.

– Da! rosti el, pe un ton poruncitor. Să deschizi seiful ăsta belstemat pînă mă întorc.

– Aşa intenţionez.

Sarah reveni în locuinţă. Cînd ajunse în dreptul uşii, o mînă îi prinse umerii şi o răsuci.

– Sarah Wilson, nu ştiu ce îţi închipui tu că faci, dar eu ştiu exact ce fac. O protejez pe femeia pe care o iubesc, indiferent că ea vrea sau nu.

Spunînd acestea, Asa îi acoperi gura cu un sărut apăsat. Coborî apoi scările şi trînti uşa de jos în urma lui.

– Încuie uşa asta!

Fără prea multă tragere de inimă, Sarah îl urmă pe scări şi încuie uşa de la intrare. Buzele încă îi vibrau datorită puterii sărutului şi inima încă îi bătea năvalnic. *Femeia pe care o iubesc?* Sarah luă o minge de baschet şi, înainte de a se

întoarce în pod şi de a trage zăvorul, o aruncă de cîteva ori la coş.

Femeia pe care o iubesc?

Ştia că recunoaşterea acestui fapt nu fusese un lucru uşor. Nu era sigură dacă el îşi dăduse seama ce zisese.

Mîine, probabil avea să nege totul. Mîine, probabil avea să plece.

Prezenţa lui Asa, alături de ea, devenise atît de necesară vieţii ei, încît nici măcar nu putea să-şi imagineze cum de trăise pînă să-l întîlnească sau cum avea să existe dacă el avea să plece. Fusese atît de atrasă de acest bărbat puternic şi retras, că lăsase toate celelalte lucruri din viaţa ei pe planul doi. Dacă ar fi acordat atenţie meseriei ei şi ar fi deschis seiful de la început, domnul Grimsley ar fi trăit poate şi acum. Dar domnul Grimsley murise şi era posibil ca ea să fie singură în stare să găsească cheia care s-o ducă la ucigaşii lui.

Aprinse lumina şi luă în braţe cărţile tatălui ei. Cifrul trebuia să se afle undeva în ele. Tot ce avea de făcut era să-l găsească.

O oră mai tîrziu, se întrerupse ca să mănînce un sandviş şi ca să facă un duş. Înainte de a-şi relua lucrul, aruncă o privire pe fereastră şi văzu sub pini o maşină neagră. Asa pusese pe cineva

să o supravegheze. Faptul îi stîrni un val de emoţie care însă nu dură decît pînă îşi dădu seama că era vorba mai mult de o procedură poliţienească, decît de o grijă personală.

Cînd se făcu miezul nopţii, era total dezamăgită. Dacă cifrele de pe închizătoarea seifului n-ar fi fost şterse, ar fi fost mai aproape de rezolvarea enigmei. Singurele indicii existente erau liniile care împărţeau exteriorul seifului în suprafeţe pătrate şi închizătoarea care sfida orice înţelegere. Nici la *Rubick's Cube* nu întîmpinase atîta greutate.

Tocmai cînd se pregătea să renunţe a mai încerca să găsească cifrul, auzi un mic scîrţîit afară. Închise luminile şi se apropie în vîrful picioarelor de uşile exterioare ale podului. Le deschise, mulţumindu-i în gînd lui Asa că le unsese balamalele, şi privi pe furiş afară.

Văzu în faţa uşii de la intrare un bărbat care umbla la broască. Încearcă să o spargă, se gîndi ea.

Asa avusese dreptate. Cineva intuise că seiful se afla la ea. Agitată, privi spre maşină şi se întrebă cum să atragă atenţia celui aflat înăuntrul ei. Dar de ce acesta nu-l văzuse pe intrus? Nu pentru asta se afla acolo? Poate că nu. Poate că maşina aparţinea bandei de hoţi.

Repede, Sarah se îndreptă spre telefon ca să-l

sune pe Asa. El ştia ce trebuia făcut.

Pînă la acest moment, Sarah fusese intrigată. De acum, treaba devenea serioasă. Dacă bărbatul apuca să intre în casă, ea nu mai putea să iasă. Scările erau singura cale de scăpare. Mai exista însă cuşca metalică. Ţinuse mobila; trebuia să o ţină şi pe ea.

În cea mai mare linişte, Sarah aşeză seiful în cuşcă. Îşi luă geanta şi cheile şi aşteptă pînă ce-l auzi pe intrus intrînd în hambar. Acestuia îi vor trebui cîteva clipe pînă să se dezmeticească asupra locului în care se afla.

Deschizînd larg uşile exterioare ale podului, îşi dădu seama, după felul în care se rotea lumina lanternei, că bărbatul era în hambar. Sarah inspiră adînc. Ridică cuşca de pe podea şi-i imprimă un balans în afara podului. Avea să se lase pe pămînt ca un platou cu vase murdare, pus într-un lift de serviciu. *Mulţumesc tăticule, pentru trapa salvatoare,* zise ea în gînd şi urcă.

Cuşca hurui şi se zdruncină cînd începu coborîrea. Lunecă uşor pînă la un moment dat, cînd lovi cu zgomot peretele lateral al hambarului. În timp ce încerca să redreseze cuşca, auzi o înjurătură. Fusese descoperită. Intrusul o luă la goană spre ieşire şi ajunse înaintea ei afară. Liniştit, cu un zîmbet parşiv pe faţă, o aştepta să

coboare.

– Domnişoara Wilson?

– Cine eşti?

– Haide să zicem că avem un prieten comun. El n-a putut să vină, aşa că am venit eu în locul lui. Acesta este seiful?

El sări şi, agăţîndu-se cu mîna de unul din colţurile cuştii, o făcu pe aceasta să se balanseze.

– Încetează, strigă Sarah. Casa este supravegheată. Mai bine ai pleca, dacă nu vrei să sfîrşeşti în puşcărie.

Sarah gemu. De astă dată o păţise. Asa o avertizase în legătură cu mesajele de pe robotul telefonic. Îi mai spusese, de asemenea, să nu părăsească hambarul. Nu numai că nu-l ascultase, dar era pe punctul de a pierde seiful. Numai dacă... Sarah începu să legene cuşca pe măsură ce cobora.

Încercările bărbatului, de a pune mîna pe cuşcă imprimară acesteia un balans mai mare. Sarah însă nu luase în calcul gardul. Cuşca lovi unul din ţăruşi şi se înclină. Seiful lunecă, se lovi de gard şi-l izbi pe bărbatul care încerca să-l prindă. El se prăbuşi grămadă în faţa porţii.

Sarah fugi înapoi în casă şi se întoarse cu cătuşele pe care intenţionase să i le dea lui Asa. Strecură mîinile spărgătorului printre ulucile

gardului şi-i prinse încheieturile în cătuşe. Se dădu apoi cîţiva paşi în spate ca să-şi admire opera.

Convinsă că intrusul se afla în siguranţă, se îndreptă spre maşina patrulei. Înăuntrul maşinii, cu capul căzut pe spătarul scaunului, era Paul Martin.

Sarah îl scutură. El însă nu reacţionă în nici un fel. Oh, Dumnezeule. Fusese rănit, încercînd s-o salveze. Repede, fugi spre casa mamei ei, inima bătîndu-i puternic în piept. Ca de obicei, uşile erau încuiate. Deoarece îşi lăsase cheile în cuşcă, se văzu nevoită să sune.

După ce apăsă de cîteva ori pe butonul soneriei, lumina de pe verandă se aprinse şi uşa se deschise.

– Sarah?

În prag, tatăl ei vitreg apăruse cu pistolul în mînă.

– Ce s-a întîmplat, Sarah?

– Un accident. Trebuie să folosesc telefonul vostru. Sarah trecu în forţă pe lîngă el, ridică receptorul şi formă 911. Cînd auzi vocea operatoarei, solicită o ambulanţă, apoi ceru ca ajutorul de şerif, Asa Canyon, să fie anunţat.

După ce îi explică mamei ei şi lui Robert cele petrecute, fugi înapoi la Paul. Acesta începuse să

se trezească.

– Paul, te simţi mai bine?

– Sarah? Ce s-a întîmplat?

– Se pare că spărgătorul te-a făcut knock-out.

El coborî din maşină, ţinîndu-se cu mîinile de cap, şi se sprijini de portieră.

– Ah, Sarah, îmi pare rău. Unde este?

– L-am legat cu cătuşele de gard. Uite cheile.

Sunetul sirenelor tulbură liniştea. Camioneta lui Asa, urmată de o ambulanţă şi de maşina şerifului, veneau urlînd pe alee.

Asa nu scoase nici un cuvînt şi nici nu se opri pînă nu ajunse lîngă Sarah şi nu-şi puse mîinile pe umerii ei. Tăcut, îi cercetă chipul, convingîndu-se că nu păţise nimic. Se dădu apoi cîţiva paşi în spate şi oftă adînc.

– Ce s-a întîmplat?

Ea îi povesti. Paul, după ce dădu felcerului de pe ambulanţă cheile de la cătuşe, reveni lîngă Asa, care clipea uluit.

– Poate că ar trebui să o recrutezi la departamentul şerifului, Asa. Se descurcă destul de bine.

– N-ar reuşi să ajungă ajutor de şerif, zise Asa, tăios. Nu urmează niciodată ordinele. El se îndreptă spre locul în care medicii îl urcau în ambulanţă pe criminal. Trebuia să se depărteze de

Sarah. Cînd primise vestea că cineva pătrunsese cu forţa în casa ei, aproape că înnebunise. Asa ştia că era un bărbat puternic, însă trebui să-şi adune toate forţele ca să-şi stăpînească impulsul de-a o lua în braţe şi de a o scutura bine.

– Nu-i da atenţie, Sarah, zise Paul. Este pur şi simplu îngrijorat.

– Urcă-te în ambulanţă, Paul, îl sfătui Asa. Doctorii trebuie să-ţi facă un examen general.

– Dar cu Sarah cum rămîne?

– Bănuiesc că, de vreme ce a deschis seiful, nu va mai căuta nimeni să-i facă nici un rău.

– Deschis? Sarah se repezi la seif. Era într-adevăr deschis. Acesta lovise probabil gardul, exact în locul în care trebuia acţionat ca să se deschidă. Dintr-o cutiuţă metalică, se risipise un teanc de bancnote.

– Bani? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă. Într-adevăr, au fost bani înăuntru.

Asa ridică bancnotele şi le pocni de coapsă.

– Da, banii Confederaţiei, o grămadă de astfel de bani, aş zice. Credeţi că Sudul va înflori din nou?

Lui Sarah nu îi venea să creadă.

– Adică, domnul Grimsley a fost omorît pentru un seif plin cu banii Confederaţiei?

– Aşa se pare. Eu nu mai văd nimic înăuntru.

Se întoarseră toţi trei la ambulanţă. Asa şi Sarah îl urmăriră pe Paul urcîndu-se în maşină şi pe şofer pornind motorul.

– Canyon, eu am să dau o declaraţie presei că a fost găsit un seif din timpul războiului civil, plin cu bancnote din acea perioadă. Sînt convins că, aflînd această veste, eventualii prieteni ai spărgătorului vor renunţa să-l mai caute.

Asa înclină aprobator din cap, în timp ce ambulanţa se depărta, lăsîndu-l pe el şi pe Sarah în dreptul pîlcului de meri.

– Deci, s-a terminat, zise ea, calmă. Dar cum s-a întîmplat cu domnul Grimsley?

– Vom şti mai multe, după ce îl vom interoga pe hoţ, zise Asa. Bănuiala mea este că Grimsley a văzut în ziar articolul despre casă şi a trăncănit în faţa cui nu trebuia despre legendarul seif. El a ieşit primul din puşcărie şi a venit aici ca să-l caute.

– Din cauza lucrărilor de restaurare, a reuşit să-l descopere.

– Da, iar prietenul lui l-a urmărit îndeaproape.

Sarah se cutremură.

– Dar de ce l-a omorît?

– Cine ştie? Poate că prietenul a crezut că Grimsley ştia unde se află seiful şi că nu voia să-i împartă conţinutul.

– Totul a fost în zadar. O crimă pentru un seif plin cu banii Confederaţiei.

Simţindu-se cuprinsă de un fel de ameţeală, Sarah o apucă spre hambar.

– Sarah!

Ea înghiţi cu greutate, dar nu se întoarse.

– Da.

– Te simţi bine?

– Da.

– Îmi pare rău că am ţipat la tine. Te-am avertizat că nu ştiu să mă comport prea frumos.

– Da, aşa este.

– Aş... aş sta cu tine, dar trebuie să mă duc la spital ca să obţin o declaraţie de la cel care a spart hambarul.

– Înţeleg. Ai o misiune de îndeplinit. Măcar tu îţi faci meseria. Eu nu mi-am făcut-o pe a mea.

– Bineînţeles că ţi-ai făcut-o. Grimsley a vrut să aibă seiful deschis. Acum, este deschis.

Sarah puse seiful în cuşcă. Îl ridică pînă în dreptul uşilor exterioare ale podului, pe care le lăsase deschise, şi înfăşură apoi funia pe un cui din perete. Se opri în faţa uşii de la intrarea în hambar şi spuse:

– Am să te rog să mă anunţi despre concluzia medicilor în privinţa lui Paul, da? Nu vreau să mă gîndesc că a fost rănit din cauza mea.

– Sigur. Vei fi aici?

– Eu sînt o persoană permanentă, Asa. Voi fi aici, promit.

Sigur că vei fi. Însă el nu făcu afirmaţia cu glas tare. Pur şi simplu se depărtă. La poartă, se opri şi începu să vorbească cu mama ei.

– O să vii s-o controlezi, Asa? întrebă Alice. Este mult prea credulă şi independentă. Mă tem pentru ea.

– Am să trimit o altă maşină să stea de pază, promise Asa. Nu vreau s-o îngrijorez. Cred că bărbatul aflat în custodia noastră lucra de unul singur, căci altfel ar mai fi fost cineva cu el.

– Eşti un om bun, Asa Canyon, zise Alice.

– Nu, nu sînt, dar cred că învăţ să fiu.

În drum spre spital, Asa solicită prin radio o maşină care să meargă să supravegheze casa lui Sarah. Nu deţinea nici un indiciu care să trădeze posibila apariţie a unui nou pericol, însă el nu vru să-şi asume nici un risc.

Doctorul de la spital spuse că ofiţerul Martin nu avea nici o complicaţie. Bărbatul pe care îl prinsese Sarah suferise o comoţie şi încă nu-şi

recăpătase cunoştinţa. Se spera să-şi revină din clipă în clipă, iar dacă Asa dorea să-l interogheze, era recomandabil să stea prin preajmă.

Asa ceru unei surori o ceaşcă cu cafea şi se aşeză să aştepte. Se făcuse aproape ora două. Închise ochii. Putea foarte bine să încerce să aţipească.

Ştia că Sarah Wilson era atît motiv de liniştire, cît şi de istovire. Ea reuşise să-l ţină treaz toată noaptea, furişîndu-se în viaţa lui, în visele lui. Nu părea să existe vreo cale de a o îndepărta.

Oftă şi se gîndi la surîsul ei larg, la felul în care îi argumentase că el e un bărbat bun. Atunci, el concluzionă că probabil bunătatea era ca şi frumuseţea. Depindea de ochii privitorului. Lui Sarah, el îi părea bun. Şi poate că asta era de ajuns.

8

Sarah nu putea să şi-l scoată din minte pe Grimsley. Avea încă în faţa teama lui, simţea încă disperarea cu care el dorise ca ea să deschidă seiful. Fusese teribil de preocupat de conţinutul acestuia. Nu părea drept ca el să-şi fi pierdut viaţa pentru nişte lucruri atît de lipsite de valoare, cum erau banii Confederaţiei.

Dar viaţa nu era dreaptă. Nu era drept nici că ea îşi pierduse tatăl, nici că se îndrăgostise de un bărbat hotărît să nu-i întoarcă dragostea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că-l iubea. Probabil că sentimentul fusese în inima ei, din noaptea în

care îl vizitase, la cabană, şi acest sentiment aşteptase tăcut acolo, ca ea să-l recunoască.

Într-un moment de încordare, Asa admisese că o iubea. Nu păruse prea încîntat de constatarea lui, iar Sarah se temea că nu va putea să-l convingă că ea nu era una din acele persoane pasagere din viaţa lui.

Închise uşile de la hambar, blocînd bine toate zăvoarele. Urcă apoi scările şi încuie uşile locuinţei. Odată ajunsă înăuntru, trase cuşca jos pe podea şi baricadă uşile exterioare de la pod. Hambarul era în deplină siguranţă, însă ea nu-şi dădea seama dacă astfel îi ţinea departe pe nepoftiţi, sau dacă nu cumva devenise o prizonieră.

Ceva în legătură cu seiful o înduioşă. Se spărsese, iar uşiţa i se mai ţinea într-un colţ. Bine, măcar că putea să o pună la loc. Dacă o să repare ceva, poate că avea să se simtă mai bine. Aşeză seiful pe masă şi aprinse veioza. Îşi trase un scaun şi începu să studieze cutiuţa metalică, încercînd să înţeleagă de ce fusese atît de greu să o deschidă.

Atunci observă ceva ce-i scăpase. Uşiţa nu se afla acolo unde bănuise ea. Fusese amplasată derutant, în spatele liniilor care formau suprafeţele pătrate. Nimeni nu putea să o observe din cauza desenului. Sarah îşi dădu seama că închizătoarea

era operabilă prin apăsare. Încuietoarea cu cifru era un chiţibuş menit să-i păcălească pe cei care ar fi încercat să deschidă seiful. Sarah ar fi putut să lucreze la acest seif mult şi bine şi n-ar fi ajuns la nici un rezultat.

În timp ce încerca să pună la loc uşiţa, simţi o mică proeminenţă chiar în dreptul deschiderii. Apăsă acel loc şi, de sub uşiţă, apăru un mic sertar. Un compartiment secret. Acesta să fi fost oare lucrul pe care îl căuta Grimsley? Ca să-şi liniştească ritmul alert al inimii, inspiră adînc. În sertar se afla o hîrtie împăturită.

Sarah se îndreptă spre telefon, nerăbdătoare să-i împărtăşească lui Asa descoperirea. Îşi aminti însă că aparatul nu funcţiona. Avea să-i arate descoperirea mîine, cînd urmau să se întîlnească. Nu, el trebuia să afle acum. Hîrtia putea să fie importantă. Avea să se ducă să i-o arate. Dar el îi spusese să nu iasă din casă. Ultima dată cînd nu-l ascultase, nu lipsise mult ca să fie prinsă. De astă dată avea să urmeze ordinele.

Trebuia însă să ştie ce anume căutase Grimsley. Cu siguranţă că Asa avea să înţeleagă curiozitatea ei.

Cu mare grijă, scoase hîrtia din sertar şi o despături pe masă. Trase lampa mai aproape şi începu să studieze ceea ce părea să fie un desen

arhitectural. Liniile erau slabe, scrisul abia se vedea, dar era clar că reprezentarea era o hartă. Pe o jumătate de hîrtie erau o casă şi o încăpere ce părea o reflexie într-o oglindă. Un perete în spatele altui perete?

Cealaltă jumătate era mai puţin descifrabilă. Se părea că există un drum sau un tunel ce conducea spre o a doua clădire. Această a doua construcţie avea ceva ce-i părea cunoscut. Deasupra uşii era desenul unei sculpturi, care dădea impresia unui animal.

Un leu! Acest simbol era o parte din ornamentul aflat deasupra intrării de la vechea bancă din Smyrna. Clădirea din desen trebuia să fie casa *Grimsley*. Acesta era lucrul pe care Lincoln Grimsley urmărise să-l găsească. Schiţa prezenta tunelul ce lega casa *Grimsley* de bancă, tunel care mergea mai departe spre calea ferată.

Reşedinţa *Grimsley* şi banca sprijiniseră oare traficul clandestin al negrilor fugari în timpul sclaviei? Sau tunelul fusese construit pentru a permite bancherului să fugă cu aurul? Probabil că nimeni nu avea să afle vreodată. Se părea că tot ce mai rămăsese era această schiţă.

Sarah luă desenul în bucătărie şi începu să-l studieze, servindu-se în acelaşi timp cu o bucată din plăcinta cu mere din care nu apucase să-i

ofere lui Asa la cină. Mireasma de scorţişoară o făcu să se gîndească la el, la cît de mult i se ascuţiseră ei simţurile olfactive, gustative şi tactile, de cînd Asa intrase în viaţa ei.

Mama ei îi spusese că trebuia să-l înveţe să iubească. Era posibil un astfel de lucru, cînd ea nu ştia cum? Desigur, trupurile lor se potriveau perfect, însă erau ei potriviţi ca oameni? Asa era puternic, era sever, era Cavalerul Singuratic care purta masca atunci cînd salva domniţe aflate în primejdie, şi care dispărea odată cu apusul soarelui. Ea se putea compara mai degrabă cu o biată şosetuţă, căci se adapta mereu în funcţie de necesitatea situaţiei şi de persoana în compania căreia se afla.

Cum să fie posibil ca ei doi să găsească un element comun?

Cum să trăiască ea fără el, acum că ştia ce înseamnă să iubeşti pe cineva? Era mai mult decît a răspunde unei persoane aflate în necaz, care avea nevoie de ea. Asa era puternic. Te puteai baza pe el, iar ea avea nevoie de o astfel de ancoră.

Muşcă din plăcintă şi căută, într-un sertar al bucătăriei, lupa. N-o găsi. Trebuia să fie pe undeva. O găsi, în final, în dulăpiorul de la baie. Poate că Asa avea dreptate. Poate că, într-ade-

văr, trebuia să-şi pună ordine în dulapuri. Pierdea timp preţios.

Lupa îi îngădui lui Sarah să observe mai bine liniile şterse. Urmărind firul tunelului, ea îşi dădu brusc seama unde ajungea acesta. Nu pur şi simplu în bancă, ci, dacă interpretase ea bine desenul, chiar la casa de bani.

Lincoln Grimsley nu căutase banii din seif. Căutase tunelul spre trezoreria băncii. El şi intrusul prins de ea plănuiseră să jefuiască banca. Dar dacă cei doi mai aveau alţi complici? Sarah îşi alungă grijile stîrnite de faptul că nu urma ordinele primite. Atentă, împături schiţa şi, luîndu-şi cheile, se duse să-l ia pe Henry.

Se gîndi o clipă dacă să treacă pe la casa mamei ei, ca să-l sune pe Asa, însă, nedorind să-şi trezească iarăşi familia, renunţă la idee. Avea să se oprească la un telefon public.

Dar mai întîi avea să treacă pe la bancă. Dacă tipul pe care îl lovise la cap nu era singur, atunci probabil că ceilalţi membri ai bandei erau în plin proces de distrugere a casei sau a băncii, sau poate chiar mai rău. Era posibil ca Asa să-l fi interogat pe intrusul din hambar şi să fi aflat ceea ce ea ştia deja. Asa! Era posibil ca el să fie în mare pericol.

– Oh, Doamne, rosti ea, ajută-l să nu păţească

ceva.

Dacă nu s-ar fi îngrijorat atît din pricina lui Asa, ar fi dovedit mai multă prudenţă la ieşirea din casă. Ar fi observat că cineva o urmărea. Maşina nu-şi făcu apariţia pînă ce ea nu opri în parcarea băncii. Bărbaţii care descinseră rapid şi o traseră afară din furgonetă purtau arme şi voiau, cu tot dinadinsul, să intre în bancă. Sarah era lăcătuş. Ea era mult mai potrivită decît schiţa pe care o căutau ei.

Aparatura din secţia de reanimare răsuna de parcă o sută de maşini ar fi huruit la unison. Asa privi în jur şi se cutremură. Moartea era partea din meserie pe care nu putuse niciodată să o suporte. Avea nouăsprezece ani, în Vietnam, cînd comandantul lui murise apărîndu-l. Gîndurile legate de moarte îi năpădeau mereu visele şi-i aminteau că aceasta îl pîndea la tot pasul. De atunci, morga şi spitalul erau locuri de care se apropia atît cît îşi îngăduia.

Bărbatul ţinea ochii închişi. Braţele îi erau imobilizate cu ace şi tuburi. Respira, însă mişcarea pieptului era aproape insesizabilă. Lui Asa i se

spusese că funcţiile vitale ale spărgătorului erau bune, dar că nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Personalul spitalului se înşelase într-o privinţă.

Auzind zgomotul ghetelor lui Asa, bărbatul deschise ochii. O expresie de resemnare îi pluti pe chip şi oftă.

– Pe Fred şi Lennie i-aţi prins?

Asa simţi că inima i se opreşte. Sperase că, în afacerea asta, să nu fi fost implicaţi decît acest bărbat şi Lincoln.

– Da. Ce credeaţi c-o să realizaţi? Tot ce s-a întîmplat a fost doar pentru un seif plini cu bani ai Confederaţiei.

– Deci, nu există nici o hartă cu locul comorii?

– Ce te face să crezi că există aşa ceva?

– Lăudărosul ăla bătrîn. Trebuia să-mi închipui că poveştile alea, cu drumul secret pînă în bancă, erau cai verzi pe pereţi. Cum de-aţi pus mîna pe Fred şi pe Lennie? S-au plictisit de aşteptat şi au aruncat totul în aer? Îi cred în stare de aşa ceva.

Banca? Despre ce naiba vorbea dobitocul?

– Nu, zise Asa. Adevărul este că, pînă nu mi-ai pomenit de ei, n-am ştiut că există un Fred şi un Lennie. Acum că ştiu, ce-ar fi să-mi povesteşti şi restul?

– Şi eu cu ce mă aleg?

Asa se apropie şi se aplecă deasupra patului.

– Cu viaţa. Ai încercat să faci rău unei persoane la care ţin. I-ai devastat magazinul şi i-ai fi făcut rău, exact cum o să-ţi fac eu ţie dacă nu-mi spui tot.

– Dar... Frica îl îngrozi pe bărbatul ţintuit în pat. Dar sînteţi un om al legii.

– Da, dar mai întîi sînt bărbat, un bărbat pe care nu te-aş sfătui să-l înfurii mai mult decît deja este.

Criminalul începu să vorbească.

Zece minute mai tîrziu, Asa era în drum spre partea veche a oraşului. Îl contactă prin radio pe Snow Sims, dîndu-i instrucţiuni să-l întîlnească la bancă. El însă ajunse acolo tîrziu. Un autoturism şi o furgonetă roşie, cu un chip zîmbitor pe laterală, erau deja în parcare.

Unde era oare Sarah? Inima i se opri.

Uşa de la bancă nu era închisă. Sarah trebuia să fie înăuntru. Dar de ce? Solicitase doar o maşină care să-i supravegheze casa. Cum de reuşise să plece neobservată? Probabil că echipajul de poliţie nu ajunsese la timp ca s-o oprească. De ce nu rămăsese ea în casă? De ce trebuise să

vină aici?

Asa își scoase arma și, împingînd ușor ușa de la intrare, se furișă înăuntru. De undeva din spate, de dincolo de ghișee și de birouri, auzi voci bărbătești. O apucă în direcția sunetului, sperînd din tot sufletul să n-o găsească pe Sarah implicată într-o operație de salvare.

La un moment dat, o văzu în lumina unei lanterne. Se afla în fața casei de bani, pe podea, lîngă ea stînd deschisă cutia cu scule. În spatele lui Sarah, stăteau doi bărbați. Era evident că lui Sarah i se ceruse să deschidă casa cu bani. Îi nesocotise ea instrucțiunile și venise singură aici, sau fusese adusă cu forța?

Unul din criminali își ținea pistolul îndreptat spre ea. Din descrierea făcută de cel care spărsese hambarul lui Sarah, Asa deduse că acesta era Fred. Expresia de disperare de pe chipul acestuia îl făcu pe Asa să conchidă că era indicat să acționeze repede. Cei doi uciseseră deja un om și erau destul de porniți să ucidă din nou.

– Uite, fetițo, zise Lennie. Te mai întreb o dată: Ai de gînd să deschizi casa asta de bani sau vrei să-ți dăm și ție lecții de înot, cum i-am dat amicului tău, Lincoln?

– V-am spus deja că nu l-am văzut niciodată pe Lincoln Grimsley, pînă nu a venit la mine în

magazin. Iar seiful, pe care a vrut să i-l deschid, n-a conţinut decît banii Confederaţiei. Bărbatul care mi-a spart casa o să vă confirme acest lucru.

– Da? Şi unde este el acum?

– La spital. A fost rănit în timp ce încerca să fure seiful.

– Ascultă, fetiţo, zise Lennie, ameninţător. Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar noi nu te credem, Crackerman nu s-ar fi lăsat prins. I-ai făcut ceva. Lincoln a jurat că, în seif, se află schiţa care îţi arată cum să intri în casa de bani a băncii. Altfel, de ce ai fi tu aici? Ai găsit probabil cifrul.

– Îmi pare rău, băieţi, zise Sarah, cu un glas care spera să fie convingător. N-a existat nici un cifru. L-aţi ucis degeaba pe omul acela.

– Atunci, nu va conta prea mult dacă te ucidem şi pe tine, cucoană, pentru acelaşi motiv, rosti Fred, pe un ton ce părea mai ameninţător decît al lui Lennie.

Sarah pufni într-un hohot de rîs nervos. De ce nu urmase ea instrucţiunile lui Asa? De ce nu-l aşteptase să se întoarcă şi abia atunci să-i dea schiţa? Pentru că-şi făcuse griji din pricina lui. Şi aceste griji îi întunecaseră mintea.

Lennie se dădu cîţiva paşi în spate.

– Ce-i aşa de amuzant, fetiţo?

– Nimic. Numai că nu pot deschide seiful

acesta, nici dacă aş vrea. Are dispozitiv electronic de decuplare, operabil prin calculator. Numai directorul şi unul din ofiţerii băncii pot să decupleze acest dispozitiv, iar ei nu sînt aici.

– Atunci, ai face bine să găseşti o altă soluţie, căci noi intenţionăm să intrăm în casa de bani. Fred lipi butoiaşul armei de obrazul lui Sarah.

Ea oftă. Nu voia să moară. Nu acum cînd Asa intrase în viaţa ei.

Din locul lui din umbră, Asa îşi analiza posibilităţile. Sarah spunea adevărul, însă, pînă la urmă, ei aveau să considere că ea nu le era utilă. Totul se năruia. Ei deja mai uciseseră o dată. Asa nu putea să le îngăduie să omoare din nou. Trebuia să facă ceva.

– Sînt directorul băncii, strigă Asa, intrînd în încăpere. Ce se întîmplă aici?

– Asa...

– Să nu îndrăzneşti cumva, repet, să nu îndrăzneşti cumva să deschizi gura, Sarah Wilson, rosti Asa, cu un glas teribil de ameninţător.

– Ia te uită, spuse Lennie. Directorul băncii, zici? Atunci eşti exact omul de care avem nevoie. Bărbatul se apropie de uşa de la intrare şi se uită mult timp afară, înainte de a se întoarce la Asa. Ce cauţi aici?

– Mi-am uitat ceva în birou şi am trecut să-l

iau.

– Atunci, dacă eşti directorul băncii, deschide casa de bani.

– Nu pot şi chiar dacă aş putea, n-aş face-o.

– Nu cred că te afli în postura care să-ţi permită să te tîrguieşti, zise Fred, îndreptîndu-şi arma spre Asa.

– Oh, dar sînt. Sub nici o formă casa de bani nu poate fi deschisă, înainte de ora nouă dimineaţa.

– Nu te credem, zise Lennie, glasul devenindu-i agitat. Femeia asta este lăcătuş. Deja a recunoscut că a deschis seiful lui Lincoln. Poate să-l deschidă şi pe ăsta. Probabil că trebuie puţin convinsă. Eşti iubitul ei?

– Sînt prietenul ei.

– Mi-am dat eu seama, după cum vă uitaţi unul la altul. Lennie îşi afundă mîna în buzunar şi scoase un pistol pe care îl aţinti asupra lui Asa. Poate că vreţi să vă feriţi, unul pe celălalt, din calea glonţului?

Sarah simţi cum inima i se contractă. *În nici un caz, Asa. Asa nu putea să moară. Pe tatăl el nu putuse să-l oprească, dar acum putea să împiedice acest lucru.* Deschise gura şi încercă să vorbească, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvînt.

– Nu! ţipă ea, într-un tîrziu, năpustindu-se asupra lui Lennie, în clipa în care acesta apăsa pe trăgaci. Un zgomot surd tulbură liniştea. Glonţul îşi găsi ţinta: umărul lui Asa.

Un jet de sînge ţîşni din rană, făcînd-o pe Sarah să-şi piardă răsuflarea. Pentru prima dată în viaţă, ea simţi o mînie cumplită îndreptată spre o altă fiinţă umană. Nici o sumă din casa de bani nu merita viaţa lui Asa.

– Aşteaptă! ţipă ea. Nu am cifru, dar ştiu să intru în casa de bani.

– Cum? Fred deveni bănuitor.

– Veniţi cu mine. Sarah se răsuci şi dădu să se îndrepte spre uşă.

Jefuitorii rămaseră perplecşi, o clipă. După un timp, Fred îşi dădu seama ce se întîmplă şi o urmă.

– Stai, fetiţo, urlă Lennie. Unde crezi că te duci?

– Să vă arăt o altă cale de a intra în casa de bani. Seiful lui Grimsley nu a conţinut cifrul, dar a avut un indiciu la fel de bun. Dacă vreţi să intraţi în casa aia de bani, aţi face bine să mă urmaţi, şi încă repede.

– Minte! zise Asa, cu un glas răsunător. Nu aveţi nevoie de ea. Asta este banca mea şi eu sînt singurul care ştiu să deschid seiful. Vă pierdeţi

vremea. Dacă vreţi să ajungeţi acolo unde sînt banii, va trebui să staţi de vorbă cu mine.

Sunetul sirenelor le întrerupse discuţia. Lumina de la girofarurile poliţiei, reflectată în geamurile uşii din faţă, licări pe perete. Fred se răsuci.

– Of, drace. Se pare că toată poliţia este afară.

Lennie se tot legăna de pe un picior pe altul.

– Mai bine am pleca de aici.

– Nu putem, zise Fred, cînd sirenele tăcură şi portierele maşinilor începură să se închidă şi să se deschidă. Sînt prea mulţi.

– Eu vă pot scoate de-aici, spuse Asa. Lăsaţi-o pe domnişoara să plece, iar eu am să aranjez să vină directorul băncii. Împreună, vom putea deschide casa de bani.

– De ce ai face asta? Apoi, mai înainte, ai spus că tu eşti directorul.

– Pentru că nu am de gînd să sîngerez aici pînă o să mor. Banii sînt asiguraţi, iar eu nu vreau să mor. Este singura şansă pe care o aveţi. Vreţi să o acceptaţi, bine, nu, iarăşi bine.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, disperaţi.

– În regulă, consimţi Fred. Dar ţine minte, noi am mai ucis un om şi te putem ucide şi pe tine. Scaunul electric nu ne ţine evidenţa.

Sarah îl privi pe Asa, care era foarte încordat. Pata de sînge din umăr se lăţea.

– Nu plec fără tine, zise ea. Dacă tu rămîi, la fel voi face şi eu.

– Îmi pare rău, Sarah. Eu călătoresc singur. Ţi-am spus asta de la început. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Asa văzu că Sarah nu avea de gînd să urmeze planul lui. Sarah, te-am minţit, continuă el. Jeanie a fost cel mai important lucru din viaţa mea. Şi încă este.

El încercă să nu observe tresărirea lui Sarah. Nu sperase decît să o convingă că vorbea serios; altfel, ea avea să facă vreo prostie.

– Tu ai fost ceva nou, o distracţie plăcută, adăugă el, în grabă. Jeanie nu va rămîne cu Mike. Se va întoarce. Mereu s-a întors.

– Nu te cred, rosti ea, încet.

– Cucoană, noi n-avem timp de teatru, zise Fred, apucînd-o de umăr. În ceea ce mă priveşte, avîndu-l ostatic pe stăpînul băncii, situaţia mi se pare bună. Tu ne stai în cale. Bărbatul deschise puţin uşa, o împinse afară pe Sarah şi strigă: Nu trageţi, poliţiştilor!

Ghemuit, Paul Martin fugi pînă ajunse pe trotuar, lîngă Sarah.

– Eşti teafără?

– Da, dar îl au pe Asa. A fost împuşcat.

– La naiba! Hai să plecăm de-aici.

Împreună, se întoarseră la grupul de maşini

ale polţiei, iar de acolo se retraseră într-un loc liniştit, unde Sarah le explică situaţia. Căpitanul Sims ascultă şi apoi începu să împartă ordine. Cînd luă o portavoce în mînă, ca să poată discuta cu jefuitorii, Sarah puse mîna pe o lanternă şi-i făcu semn lui Paul să o urmeze.

– Unde mergem, Sarah?

– După Asa.

Cu paşi repezi, Sarah traversă strada pînă în dreptul reşedinţei *Grimsley.* Sparse un geam din uşa casei şi-şi strecură mîna înăuntru ca s-o deschidă.

Paul şopti, neliniştit:

– Ce faci, Sarah?

– Te conduc înăuntrul casei cu bani. Ai pistolul la tine?

Ea aprinse lanterna şi începu să rotească raza de lumină pe peretele din spate.

Conform schiţei, acolo trebuia să fie peretele care ascundea intrarea spre cea de-a doua încăpere. Sarah se apropie de zid şi începu să-l ciocănească. În dreptul căminului, auzi sunetul pe care îl căuta. Intrarea era în spatele peretelui, dar cum să ajungă acolo?

Căminul! Rătăci cu degetele de-a lungul cărămizilor, pipăind, cercetînd. Dacă seiful domnului Grimsley se deschisese prin presare, poate că şi

intrarea în tunel se deschidea la fel.

Nu se întîmplă însă nimic. Se înşelase ea oare? Să fi fost tunelul descoperit şi distrus cu ani în urmă? Cînd era pe punctul de a renunţa, o tăblie din vatra căminului se deschise, dînd în vileag un coridor. Sarah se aşeză pe podea şi coborî în hruba întunecată.

– Sarah, aşteaptă. Paul încercă să o oprească, dar nu reuşi. Era evident că nimeni nu folosise tunelul de ani de zile. Numai din cauză că pereţii fuseseră din cărămidă, rezistase atîta vreme.

– Sarah ar fi bine să iei pistolul meu, rosti Paul.

– Nu, mulţumesc. N-aş şti să-l folosesc nici dacă aş fi nevoită. Du-te înapoi la domnul căpitan Sims şi spune-i că, dacă voi avea puţin noroc, voi intra în bancă, luîndu-i pe la spate pe ticăloşi. Voi încerca să produc o mică diversiune, aşa că el să fie pregătit să intervină repede. Spune-i să facă multă gălăgie, ca nemernicii să nu mă audă. Apoi întoarce-te şi încearcă să lărgeşti deschizătura.

Sarah inspiră o gură de aer proaspăt şi se întoarse în tunel. Nu-i plăceau spaţiile strîmte şi întunecoase. Nu-i plăceau păianjenii. Nu-i plăceau şobolanii şi avea senzaţia că aici dăduse peste toate trei.

Persoana care construise tunelul intenţionase ca acesta să dureze. Majoritatea pilonilor erau

încă buni. Tunelul supravieţuise războiului civil şi rezistase la construcţia parcării de deasupra.

Atentă, Sarah îşi croi drum în faţă. Nu crezuse o clipă prostiile pe care Asa le debitase despre Jeanie. El încercase să o protejeze şi pentru acest lucru îl iubea. Ea nu putea şti cît de rău era rănit, căci el nu lăsa pe nimeni să-i cunoască suferinţa. Însă ştia că trebuia să ajungă cît mai repede la el.

După cîteva clipe, care i se părură ore, ajunse la bifurcaţie. Nişte trepte bolovănoase conduceau spre un culoar, în dreapta. În faţă, drumul era blocat de o grămadă de pămînt, căzut din tavanul care se surpase. Sarah se rugă în gînd ca treptele să o ducă la bancă. Bazîndu-se exclusiv pe amintirea desenului memorat, acum că bateria lanternei era pe terminate, păşi pe prima treaptă şi începu să caute o ieşire.

Aerul foarte greu îi provocă o senzaţie de ameţeală. Dacă nu ieşea curînd, era foarte posibil să leşine. Aşa ceva nu avea să se întîmple, îşi jură ea, forţîndu-se să inspire cît mai puţin şi să ţină aerul în piept cît mai mult.

Mai făcu doi paşi şi se pomeni în dreptul unei uşi; era o uşă foarte veche, cu mîner pe laterală. *Te rog să te deschizi*. Apucă mînerul şi trase. Uşa nu se clinti. Sarah gemu. Să ajungă pînă aici şi să

nu poată intra în... Nu, nu avea să accepte aşa ceva. Înnebunită, îşi roti lumina lanternei de-a lungul uşii pînă observă care era problema: un drug de fier căzuse peste uşă, blocînd-o.

Încercă să ridice bara de fier, însă timpul şi greutatea îl înţepeniseră. Într-un tîrziu, găsi o cărămidă şi, folosind-o drept ciocan, reuşi să ridice drugul. Nu ştia cît timp trecuse. Nu spera decît ca tîlharii să n-o fi auzit.

Apucă din nou mînerul şi-l trase. Uşa înţepenită rezistă cu încăpăţînare. Trase mai tare. Nu avea de gînd să renunţe acum. Va reuşi. Trebuia să reuşească.

Disperată, mai smuci o dată uşa. Apăru o mică crăpătură. Aceasta se lărgi, iar Sarah se pomeni în ceea ce părea mai degrabă o debara, decît o casă de bani.

Nu, era o mică toaletă. Atentă, se furişă prin întuneric pînă dădu de un perete. Mergînd pe lîngă acesta, găsi o altă uşă şi apăsă pe clanţă.

Biroul directorului băncii! Prin uşa întredeschisă, auzea murmur de voci. Trăgînd profund o gură de aer proaspăt în piept, Sarah înaintă.

Aruncă o privire furişată şi văzu că Fred şi Lennie stăteau aproape de uşa de la intrare, urmărind activitatea poliţiei. Asa şedea răsturnat într-un scaun din hoi, de parcă ar fi fost leşinat.

Mîinile îi erau legate. Deşi dădea senzaţia că era epuizat, ea se gîndi că starea lui era un joc care să-i ducă în eroare pe bandiţi.

Sarah privi de jur-împrejur, studiind situaţia. Trebuia să găsească o cale prin care să creeze diversiunea. Atunci zări un press-paipers din fier. Nu degeaba era ea o strălucită aruncătoare de mingii.

Stecurîndu-se pe uşă, se îndreptă încet spre locul în care se afla Asa. Se dădu spre spate, luîndu-şi elan, ţinti şi aruncă mingea de fier. În timp ce geamurile zornăiră spărgîndu-se, ea strigă:

– Asa!

– Ce naiba... Lennie începu să tragă în poliţişti.

Brusc, Asa se ridică în picioare. Sarah îl apucă de braţ şi-l trase în birou. În clipa în care ajunseră în mica toaletă, Sarah auzi glasul lui Fred:

– După el! Vrea să fugă!

– Unde mergem? întrebă Asa.

– Să scăpăm! Taci şi urmează-mă.

Îl împinse prin lambriul mobil, îl urmă şi trase înapoi drugul de fier peste uşă.

Se rezemară amîndoi de uşă, în întuneric, gîfîind de teamă să nu fie descoperiţi.

– A dispărut? Unde s-a dus? îl auziră ei pe Lennie, întrebînd înnebunit.

– Drace, nu ştiu. Pur şi simplu s-a evaporat.

Poate că a intrat în casa de bani.

Sarah oftă lung. Lacrimile din ochi i se revărsară pe obraji.

– Asa! reuşi ea să şoptească. Te simţi bine?

– Am să supravieţuiesc. Vocea lui, deşi joasă, era aspră şi rece. Îţi dai seama ce risc ţi-ai asumat?

– Eu? Tu eşti cel împuşcat, replică ea, croindu-şi drum spre trepte.

– Ştiai că ei au pistoale şi totuşi te-ai întors, de parcă te-ai fi crezut invincibilă.

– Iartă-mă. Bănuiesc că ar fi trebuit să te las să te alegi şi tu cu degetul mare tăiat.

– Dezleagă-mă, Sarah.

– De ce? Ca să te întorci înapoi şi să te omoare? Nici să nu te gîndeşti.

– Atunci, va trebui să încerc singur.

Urmînd-o, Asa începu să se chinuie să-şi desfacă funia. Bateria lanternei se terminase, aşa că restul drumului îl continuară prin întuneric, pipăind pereţii. Sarah îşi dădea seama că probabil arăta ca un coşar. Îşi simţea faţa murdară, întrucît îşi ştersese lacrimile cu mîinile pline de praf. Căzuse de cîteva ori, îşi julise genunchii, iar glezna o durea în locul în care şi-o zgîriase.

Cînd ajunse la intrarea în casa *Grimsley*, se opri. În urma ei nu era nimic altceva decît linişte.

Se concentrase prea tare, ca să ajungă la ieşire, încît uitase să se asigure că Asa o urma. Poate că el era rănit mai grav decît îşi imaginase ea şi poate că leşinase. Sarah se răsuci şi, întorcîndu-se înapoi prin tunel, se lovi de ceva tare, rigid, imobil, familiar.

– Asa, şopti ea, eşti teafăr?

– Da, zise el, cuprinzînd-o în braţele acum eliberate şi rezemîndu-se de ea un moment îndelungat. Ar fi trebuit să ştiu că te vei întoarce. Mi-ai spus că tu nu eşti genul de persoană pasageră.

– Întotdeauna voi fi aici, Asa. Dacă vei avea nevoie de mine.

Încleştarea lui începu să slăbească, iar Sarah se gîndi că el se retrăgea din nou, exact cum făcuse de fiecare dată cînd fuseseră împreună. Atunci, Asa zise cu un glas stins:

– N-am crezut niciodată, Sarah, că am să spun aşa ceva, dar cred că am nevoie de tine.

Rostind acestea, el se prăbuşi, pierzîndu-şi cunoştinţa.

– Glonţul i-a trecut prin umăr, spuse doctorul. A pierdut mult sînge. Oricare altă persoană ar fi

acum întinsă pe patul din reanimare.

Sarah îi aruncă o privire lui Asa şi concluzionă că nu era posibil ca el să se afle pe o masă de operaţie: se afla exact acolo unde trebuia să fie. Ea era încă şocată. Cînd Asa leşinase, ea ţipase. Paul Martin reuşise să mai lărgească intrarea în tunel şi, auzind-o, sări înăuntru să-l ajute pe Asa să iasă. În drum spre spital, Paul povestise cum cei doi bandiţi fuseseră prinşi datorită ajutorului lui Sarah.

Doctorul puse ultimul plasture peste bandaj şi se dădu la o parte.

– În regulă, domnule ofiţer, dacă eşti hotărît să pleci acesta, ar trebui să te ţină pe loc. Am vorbit deja cu o soră şi ţi-ar putea administra suficiente antibiotice şi calmante, ca să treci uşor peste noapte. Aş vrea să te văd mîine.

– Bine. Asa se ridică nesigur în picioare, îşi stabiliză mersul şi ieşi de după paravan, trecînd pe lîngă Sarah. În dreptul uşii, se opri şi se întoarse spre ea.

– Haide, să mergem acasă, domnişoară, pînă nu mă prăbuşesc de faţă cu toţi oamenii ăştia.

Apropiindu-se de el, un surîs larg se răsfrînse pe chipul lui Sarah.

– Eşti sigur? întrebă ea, cuprinzîndu-l cu braţul pe după mijloc.

– Nu, dar hai să spunem că sînt dispus să discutăm subiectul.

Dar ei nu discutară în acea seară. Sarah îl luă pe Asa la ea în hambar, îi dădu medicamentele şi-l pregăti de culcare. El adormi înainte ca ea să apuce să comenteze în legătură cu chiloţii lui bleu. Era în afară de orice pericol şi acesta era singurul lucru care conta. Cu inima plină de bucurie, ea se dezbrăcă şi se strecură în pat lîngă el. Dacă peste noapte durerile aveau să-l trezească, ea va fi acolo ca să le împartă cu el.

Epilog

Asa şi Sarah petrecură toată ziua în pădure, pînă ce ea reuşi, în final, să zărească ceea ce căuta.

– Uite-l, ştiam eu că trebuie să fie pe undeva. Ăsta este.

– Eşti sigură? Bradul ăsta s-ar potrivi pe pajiştea din faţa reşedinţei guvernatorului.

– Ăsta este. Eu şi tata am pus ochii pe el de ani de zile şi l-am păstrat pentru o ocazie deosebită. Am vrut să-l tai de ultimul Crăciun al tatei, dar el a spus „Nu“. Acum ştiu de ce l-am păstrat.

Asa o cuprinse pe Sarah în braţe şi o sărută pe buze.

– Pentru mine?

– Pentru noi. Pentru primul Crăciun pe care-l vom petrece împreună.

Asa tăie bradul şi-l duse la camionetă. Trebui să-i reteze din tulpină vreo douăzeci de centimetri, ca să nu-l tîrască pe drum, pînă la ea acasă.

Lacul de dincolo de hambar dădea măreţie priveliştii, iar fundaţia casei, o casă care va domina peisajul, era turnată, totul fiind pregătit pentru începerea construcţiei.

– Oh, Asa! exclamă Sarah, lăsîndu-se cuprinsă în îmbrăţişarea lui, de îndată ce se opriră şi coborîră din camionetă. Dacă cineva mi-ar fi spus acum un an că la anul, pe vremea asta, voi fi căsătorită, nu l-aş fi crezut.

– Ştiu, zise el, încet. Eu încă mă mai ciupesc în fiecare dimineaţă ca să mă conving că nu este un vis. Apropo de surprize: S-o fi auzit pe Jeanie cum a ţipat cînd i-am spus.

– Jeanie?

– Da, a sunat în dimineaţa asta. Ea şi Mike sînt în drum spre Arizona, unde locuieşte familia lui. .

– Ce face?

– Pare foarte fericită. Va avea un copil.

Sarah simţi cum respiraţia i se înteţeşte. Asa fusese deschis în legătură cu faptul de a nu avea copii. Părea să nu dorească prieteni apropiaţi şi nici copii. Se temea prea mult să nu se interpună ceva între ei doi. Sarah era îngrijorată. Suspectase de mai multe săptămîni adevărul, dar aflase de curînd că, în ciuda tuturor precauţiilor lor, era însărcinată.

– Mike s-a întrecut pe sine, zise Asa. A fost de acord chiar să-şi ia şi o slujbă la compania tatălui său. Jeanie se va retrage un timp. N-am crezut niciodată că se va întîmpla aşa ceva.

Tîrîră bradul pînă în faţa hambarului şi coborîră cuşca. Sarah fugi sus ca să ghideze pomul prin pód, în timp ce Asa trebuia să acţioneze scripetele. După cîteva încercări nereuşite, schimbară posturile. În cele din urmă, bradul ajunse în pod, iar Asa îl fixă într-un suport.

– Asta este, zise el. Nu ştiu însă cum speri să-l împodobim. Va trebui să folosim o scară.

– Probabil, spuse ea. Dar după ce va fi gata, vom deschide uşile de la pod şi imaginează-ţi ce frumos va apărea trecătorilor. Completează spaţiul de parcă ar fi fost sortit acestui loc.

– Exact ca şi mine, rosti Asa. Nicăieri n-a existat un loc pentru mine, pînă ce tu nu m-ai luat la tine în casă.

– Îl împodobim în seara asta?

– Mai tîrziu, zise Asa, cu un glas stins. Acum, am nevoie să mă iubeşti, Sarah. Vreau să te simt în jurul meu, să fii cealaltă parte din mine.

– Oh, Asa, dar sînt. Mereu voi fi o parte din tine.

Ori de cîte ori făcuseră dragoste, în ultimele trei luni de cînd erau căsătoriţi, pe Sarah o impresionase cît de mult avea Asa nevoie de ea. În loc ca această nevoie să se diminueze, dimpotrivă, creştea. În loc să atingă un punct de saturaţie, se părea că fiecare privire, fiecare atingere îi făceau mai conştienţi de acest lucru minunat care exista între ei.

Era foarte tîrziu cînd terminară de ornat bradul.

– Acum nu ne mai trebuie decît steaua, zise Asa, cu satisfacţie. Unde este, Sarah?

Ea privi în jur şi se încruntă.

– Sînt sigură că am pus-o cu celelate ornamente, cînd am strîns pomul anul trecut. Dar nu este aici, nu-i aşa?

După ce întoarseră podul pe dos, o găsiră

într-o geantă de piaţă, împreună cu nişte hîrtie de ambalat şi cu nişte funde.

Aşezară steaua în vîrf şi puseră pachetele cu cadouri sub pom. Ca un copil, Asa le ridică şi le scutură, încercînd să ghicească ce era înăuntru.

– Nu putem să le deschidem?

– Deja m-ai convins să instalăm pomul în Ajunul Crăciunului, îl atenţionă Sarah. Însă nici să nu te gîndeşti să desfaci cadourile pînă mîine dimineaţă. Ce va crede Moş Crăciun, dacă nu va vedea nici un dar sub pom?

– Nu mai este nevoie să vină Moşul, Sarah. Eu am deja tot ce mi-am dorit.

Era atît de dulce, încît Sarah nu-i rezistă.

– Bine. Uite, poţi să deschizi pacheţelul ăsta. Ea luă o cutiuţă, ambalată în hîrtie roşie şi legată cu o fundiţă aurie.

– Iar tu deschide-l pe acesta. Cadoul lui Asa pentru ea era împachetat în hîrtie verde şi era ornat cu o fundă argintie.

– Vreau să ştii, zise Sarah, că acesta este începutul unei tradiţii, care sper să dureze cel puţin cincizeci de ani.

Asa simţi încordarea din glasul ei. Bucuria îl învălui. Nu voia să o dezamăgească. Rupse

hîrtia şi deschise capacul cutiuţei albe. Înăuntru era un ornament din lemn, pentru pom. El îi ridică.

– Un leagăn?

– Acum, să-mi deschid şi eu cadoul. Sarah desfăcu în grabă ambalajul şi scoase un ţipăt de bucurie.

– Brăţări. Brăţări de argint. Şi le puse pe mînă şi le lipi de obraz. Sînt minunate, Asa.

– Sînt mai mult decît nişte simple brăţări, Sarah. Sînt un simbol a ceea ce însemnăm noi unul pentru celălalt. Ele vor să spună că tu pentru mine eşti o comoară mai valoroasă decît vor putea vreodată cuvintele mele să exprime.

– Oh, Asa, este minunat. Darul meu pare simplu în comparaţie cu al tău. Dar şi el este un simbol. Tu mi-ai dăruit un copil. Ştiu că nu am intenţionat să avem copii şi ştiu ce simţi cînd te gîndeşti că ar trebui să mă împarţi. Dar nimic din lumea asta nu va putea să intervină între noi. În inima mea este destulă dragoste pentru tine şi pentru copilul nostru. Eu sînt fericită. Sper să fii şi tu fericit.

– Un copil? Vei avea copilul nostru? Gîndul îi tăie lui Asa răsuflarea. Nu reuşi decît să o privească încremenit. Sarah avea dreptate. Gîndul

de a aduce o viaţă nouă pe lume îl înfricoşase. Nu ştiuse sigur dacă putea să facă faţă acestei responsabilităţi. Dar acum, că se întîmplase, îşi dădea seama că era minunat.

Un copii. Copilul lui şi al lui Sarah, născut din dragostea lor. Încercînd să vorbească, simţi un nod în gît.

– În regulă, Sarah. Va fi un nou început.

Asa îi luă braţul şi-i atinse brăţările.

– Copilul nostru ne va lega pe vecie, continuă el, iar aceste brăţări sînt o promisiune a faptului că dragostea mea pentru tine nu se va sfîrşi niciodată.

Asa se ridică şi o trase pe Sarah lîngă el. Puse apoi leagănul minuscul în pom, chiar sub stea. Sarah stinse luminile în cameră, iar Asa deschise larg uşile podului. Împreună, priveau frumuseţea primului lor pom de Crăciun, care îşi răspîndea farmecul peste pajiştea din faţa hambarului.

Un clopot de biserică sună.

– Este Crăciunul, zise Sarah.

Asa îşi furişă braţele în jurul ei şi, trăgînd-o la piept, îi mîngîie pîntecul.

– Crăciun fericit, iubita mea Sarah.

Brăţările de argint zornăiră, făcînd să plu-

tească prin aer o dulce melodie atunci cînd mîinile ei se aşezară peste ale lui.

– Într-adevăr, şopti ea. Într-adevăr, un Crăciun fericit.

SFÎRŞIT

Loveswept

Inaltul, zveltul și extraordinarul ajutor de șerif...

Lui ***Asa Canyon*** *nu-i venea sa creada ca fusese prins cu catușele de pat, intr-un apartament pe jumatate gol - și ca o femeie lacatuș fusese chemata sa-l elibereze! Gemind de furia abia stapinita, el se zbatu sa se elibereze, iar apoi o reduse la tacere pe uimita* ***Sarah Wilson*** *cu un sarut infocat pe care i-l dadu in fața polițiștilor! El nu dorea ca ei sa știe ca fusese prins in capcana de un prieten - insa ramase șocat constatind ca femeia cu alura unei fetițe dulci era o tentație atit de minunata.* ***Sarah*** *era sensibila și iși inchipuise ca sarutul lui fusese o promisiune, insa* ***Asa*** *nu cunoscuse vreodata senzația de a aparține cuiva. In viața lui, dragostea nu durase, oamenii fusesera pasageri, iar el iși vazuse intotdeauna de drum. Dar* ***Sarah*** *era suficient de curajoasa incit sa riște sa iubeasca un barbat care nu ingaduise nimanui sa se atașeze de el.* ***Va îndrazni Asa sa viseze la eternitate, daca Sarah va jura ca va fi mereu acolo cînd el va avea nevoie de ea?***

Lei 2598+52TL = 2650